CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI

DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

SECURITATEA PREȘEDINTELUI

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

Pentru uz intern

SECURITATEA PREȘEDINTELUI

Seria 1405

1969

Traducere de lt. IOAN ROTAR
Coperta realizată de lt. col. CAROL CZIPSZER

DIN PARTEA REDACȚIEI

U. E. Baughman, autorul lucrării „Șeful serviciului secret", din care au fost selecționate episoadele care alcătuiesc prezentul volum, a condus timp de treisprezece ani serviciul a cărui misiune este de a asigura paza și garda președintelui S.U.A.

In decursul carierei sale, U. E. Baughman a deținut o serie de funcții importante în organizații polițienești internaționale. Astfel, în 1956 a fost ales prim-vicepreședinte al Interpolului, precum și membru al Comitetului internațional al șefilor de poliție.

Din lucrarea sa au fost reținute numai aspectele legate de asigurarea pazei și a gărzii președintelui S.U.A., întrucît cele referitoare la paza tezaurului S.U.A., lupta împotriva falsificatorilor de bani etc. nu prezentau un interes major pentru ofițerii de securitate.

Prezentînd o seamă de măsuri concrete pe care le-a luat în diferite momente din activitatea sa pentru a asigura paza și garda foștilor președinți americani Truman, Eisenhower și Kennedy, autorul subliniază caracterul divers și complex al acestei activități. Astfel, el descrie o serie de acțiuni și măsuri întreprinse pentru asigurarea securității președintelui S.U.A. pe cînd acesta se afla la Casa Albă, pe timpul călătoriilor prin țară și în străinătate, al participării la diferite manifestări pu-

blice (parăzi, mitinguri electorale, recepții, baluri etc.), verificarea ce se făcea personalului care deservea Casa Albă, modul în care se acționa pentru identificarea autorilor de înscrisuri și scrisori pornografice, cum se controlau alimentele consumate de familia prezidențială etc.

Arătînd că acestea erau, în esență, sarcinile principale care reveneau serviciului condus de el, autorul scoate în relief faptul că, în funcție de personalitatea, sănătatea și familia fiecărui președinte, apar o serie de probleme noi care necesită o soluționare, de multe ori, urgentă. U. E. Baughman ilustrează cele afirmate mai sus cu exemple concrete. Așa, de exemplu, președintele Truman se scula la ora șase dimineața și făcea o plimbare prin oraș pe un traseu cunoscut, datorită presei, lumii întregi ; președintele Eisenhower era un mare amator de sporturi în aer liber și avea cîțiva nepoți cărora trebuia să li se asigure, conform legii, o pază ; președintele Kennedy era un bun înotător și-i plăceau foarte mult sporturile nautice.

Toate aceste obiceiuri și pasiuni reprezentau probleme noi, cărora trebuia să li se găsească soluții. Autorul însă nu se limitează doar la enunțarea misiunilor și greutăților ivite în decursul activității sale, ci descrie și modul concret în care acestea au fost rezolvate, prezentînd, concomitent, și pe cei care aveau datoria de a asigura paza și garda președintelui S.U.A.

In prezentarea subordonaților săi, U. E. Baughman insistă asupra calităților pe care fiecare dintre ei trebuia să le aibă, indicînd și criteriile de selecționare și unele metode de pregătire.

Deși lucrarea prezintă un număr mare de probleme, ea nu are totuși un caracter exhaustiv. Misiunea de a asigura securitatea demnitarilor este mai complexă, iar metodele și procedeele folosite sînt mult mai diverse și variate decît cele prezentate de autor. Lucrarea nu se ocupă prea mult de mijloacele tehnice pe care le au la dispoziție serviciile secrete pentru a-și îndeplini această misiune, autorul evitînd să prezinte tehnica modernă pe care o avea în dotare, limitîndu-se

la descrierea doar a acelor mijloace tehnice care nu constituie secrete. De asemenea, numai tangențial, fără a aprofunda problemele, autorul amintește și de munca informativă pe care o desfășura serviciul său.

Cu toate acestea, lucrarea are meritul de a-l familiariza pe cititor cu un domeniu de activitate complex și de o deosebită importanță.

O DÎRĂ DE FUM ȘI ALTE PERICOLE

O mare parte din telespectatorii americani au văzut această dîră de fum înaintea mea. Ieșea din capela bisericii, în timp ce cardinalul Bostonului, Cushing, rostea rugăciunea dinaintea depunerii jurămîntului prezidențial. Stăteam înapoia președintelui Eisenhower și a președintelui nou ales, Kennedy.

Inainte de a zări fumul, mă uitam la mulțimea din biserică. Deodată, ceva m-a făcut să privesc înainte, poate mirosul fumului, poate murmurul mulțimii, poate un al șaselea simț. Nu-mi amintesc precis momentul în care am zărit fumul, dar știu că pentru o clipă inima a încetat să-mi mai bată.

Poate mulți din cei aflați în biserică nu au zărit acea dîră de fum, care putea însemna preludiul celui mai mare dezastru din istoria S.U.A. Ca șef al serviciului secret, ca cel care răspundea personal de securitatea celor doi oameni de stat, mi-am dat seama că era pe punctul de a se produce un adevărat dezastru național.

Motivele erau foarte simple. In biserică se aflau, în timp ce cardinalul își ținea slujba, mai mult de o sută de persoane din elita societății americane, printre care membrii Curții Supreme de Justiție, guvernul Kennedy, vicepreședinții S.U.A., senatori și congresmeni, oameni de artă, de afaceri

etc. Dacă izbucnea un incendiu, acesta ar fi cuprins foarte repede toată clădirea, deoarece întreaga platformă care se găsea în fața altarului era făcută în întregime din scînduri uscate și eram sigur că sursa fumului se găsea undeva în multitudinea de fire trase pe sub ea. Erau kilometri întregi de cabluri pentru radio, televiziune, telefoane și rețeaua electrică. Toate acestea formau o rețea cu ajutorul căreia se garanta Americii că va vedea și va auzi tot ce se petrece în biserică cu această ocazie festivă.

Serviciul secret a verificat toate cablurile respective de mai multe ori. Măsurile de precauție erau lucruri obișnuite pentru noi și se întreprindeau cu mare atenție. Ultima verificare a avut loc doar cu zece minute mai înainte de a începe ceremonia, fiecare fir fiind verificat minuțios. De asemenea, pusesem santinele care să nu permită nici unei persoane neautorizate să se mai apropie de ele, totuși, în ciuda tuturor măsurilor pe care le-am luat, ceva nu era în regulă. Intr-o clipă mi-am dat seama că e vorba de un scurtcircuit. Problema era dacă-l vom descoperi la timp ca să împiedicăm izbucnirea unui incendiu.

Gîndurile mele s-au succedat mai rapid decît povestesc acum și, în secunda următoare, după ce am văzut fumul, i-am făcut semn unui agent care se afla lîngă mine să anunțe pompierii care erau postați prin apropiere. Aceștia fuseseră chemați mai dinainte pentru a fi de față în eventualitatea izbucnirii unui incendiu. Agentul a executat ordinul și un pompier a intrat sub platformă cu un stingător. Intre timp un alt agent primise ordin să cheme electricienii și să localizeze scurtcircuitul.

Primul meu gînd a fost să evacuez imediat biserica. De trei ori am fost pe punctul de a ordona acest lucru și de trei ori am rezistat impulsului. M-am abținut să dau ordinul de evacuare de teama panicii ce ar fi cuprins asistența. Inghesuiala ce s-ar fi creat la ușă, care avea doar 1,22 m lățime, ar fi avut urmări dezastruoase.

Pe de altă parte, mă gîndeam și la posibilitatea izbucnirii unui incendiu. Cît timp am văzut acea dîră de fum ri-

dicîndu-se spre tavan simţeam că plesneşte ceva în mine din cauza tensiunii nervoase şi, forţîndu-mă să nu iau nici o măsură decisivă, mă perpeleam ca pe jeratic. Dar, în sfîrşit, fumul a dispărut după patru minute. Printr-un noroc deosebit, s-a găsit acul în carul cu fîn. Scurtcircuitul a fost localizat de un pompier şi a fost deconectat cablul respectiv de la sursa de curent. In continuare, ceremonia s-a desfăşurat conform planului.

După înlăturarea pericolului m-am simţit epuizat! Astfel de temeri, pericole şi emoţii făceau parte din viaţa mea cotidiană şi mă gîndeam, pe timpul acela, că am îmbătrînit în cei 33 de ani de serviciu secret.

Asigurarea securităţii personale a preşedintelui S.U.A. timp de douăzeci şi patru de ore pe zi devenise o slujbă prea grea pentru mine, dar apoi m-am gîndit că-i vorba de oboseala ultimelor zile, de oboseala alegerilor şi a pregătirilor pentru ceremonia instalării noului preşedinte. Ca şef al serviciului secret fusesem într-o continuă stare de alertă.

Intervalul dintre ziua alegerii lui Kennedy şi ziua instalării lui în funcţia de preşedinte fusese plin de greutăţi şi probleme, care au început chiar din noaptea alegerilor. Prin lege, noi trebuia să asigurăm integritatea personală a preşedintelui Eisenhower atîta timp cît era în fruntea statului. De asemenea, tot prin lege, trebuia să asigurăm garda şi securitatea personală a preşedintelui nou ales, din clipa în care a devenit certă alegerea sa în această funcţie.

Care era cîştigătorul : Nixon sau Kennedy ?

In noaptea alegerii cei doi erau fiecare la cîte un capăt de ţară. Nixon era pe ţărmul Pacificului, iar senatorul Kennedy era la Hyannis Port, pe ţărmul Atlanticului. Astfel, am trimis agenţi ai serviciului secret acasă la fiecare şi, în ziua alegerilor, în cele două extremităţi ale ţării se găseau cîte cincisprezece agenţi, aleşi pe sprînceană, aşteptînd ordinul de a lua sub pază pe noul preşedinte.

Noi nu aveam obligaţia să asigurăm paza personală a candidaţilor, ci numai a preşedintelui nou ales. Aşa că cele două grupe de agenţi stăteau cît mai aproape de locuinţele

celor doi candidați, dar fără a face nimic. Eu stăteam acasă, în fața televizorului, așteptînd rezultatul alegerilor. Aveam la îndemînă telefonul direct cu cele două grupe de agenți. Dacă totul decurgea normal, puteam să cunosc rezultatul alegerilor pe la miezul nopții și să dau ordinele ce se impuneau.

Toată noaptea însă, rezultatul a fost incert. La ora 6 dimineața am pus mîna pe telefon și am telefonat la motelul Holiday Hearth, ordonînd oamenilor mei care se aflau acolo, aproximativ la 4 mile de casa lui Kennedy, „să asigure securitatea personală a noului președinte".

Deși rezultatul mai era încă incert, nu puteam să mai las pe probabilul învingător din campania electorală fără pază, dar nu știu ce s-ar fi întîmplat dacă măsura mea ar fi fost greșită. Cred că singura soluție care ar exclude posibilitatea ca agenții secreți să fie puși în asemenea situații ar fi ca legea să fie modificată, asigurîndu-se paza ambilor candidați, și atunci nimeni nu s-ar simți jignit.

Multe întîmplări au pigmentat începutul președinției lui Kennedy. Am avut multe probleme noi de rezolvat, primele determinate de faptul că d-na Kennedy era gravidă. După ce s-a întors de la Hyannis Port, d-na Kennedy s-a instalat în casa ei din Georgetown, un sector al Washingtonului. Senatorul Kennedy, fiind obosit după campania electorală, s-a hotărît să plece la Palm Beach, unde, ulterior, avea să plece și d-na Kennedy. Dar lucrurile s-au precipitat, datorită faptului că d-na Kennedy a născut prematur.

In timpul acesta, eu ordonasem unui grup de agenți ca să o păzească și, de asemenea, am ales cîțiva agenți cărora le-am dat în grijă pe Caroline, fiica lui Kennedy. Serviciul secret prevăzuse și acțiunile ce trebuia să le întreprindă în cazul în care d-na Kennedy ar fi născut prematur. Astfel, s-a hotărît ca, într-un atare caz, d-na Kennedy să fie dusă la spitalul din Georgetown, loc asupra căruia și familia Kennedy și-a dat consimțămîntul, apoi s-a stabilit itinerarul pe unde urma să fie transportată. Acest itinerar evita străzile cu circulație intensă și asigura o deplasare rapidă. De asemenea,

ne-am interesat cine era medicul d-nei Kennedy și știam unde se afla în fiecare clipă. O mașină era întotdeauna gata ca să plece cu d-na Kennedy la spital, în cazul în care s-ar fi ivit vreo urgență, iar o altă mașină era gata să plece după medic.

Toate aceste măsuri sînt lucruri comune pentru noi, deoarece așa se procedează întotdeauna.

Prevederile noastre și-au dovedit justețea. Totul s-a desfășurat cu o precizie absolută. Doctorul a fost adus la spital și totul era gata pentru operație cînd a ajuns acolo d-na Kennedy. Așa s-a născut John Fitzgerald Kennedy, care a fost băgat într-o boxă specială pentru copiii născuți prematur.

Pe timpul acestor întîmplări a avut loc un incident.

In timp ce d-na Kennedy era scoasă din sala de operație a apărut un individ, care avea asupra lui un aparat de fotografiat cu blitz, și a fotografiat-o pe d-na Kennedy în postura în care se găsea după operație.

N-a avut însă timp să se bucure de reușita lui. De obicei, le cerem agenților să fie atenți în relațiile lor cu publicul, să nu-și piardă răbdarea, și mulți au înfruntat moartea fără ca să apeleze la armele ce le aveau asupra lor, dar individul acesta ne provocase. Agenții care o păzeau pe d-na Kennedy au pus mîna pe el, într-un mod nu prea politicos, și i-au luat filmul. Apoi l-au luat de guler și l-au dat afară din spital.

Acesta e doar un exemplu din ceea ce ni se poate întîmpla la tot pasul, dar să vedeți ce s-a întîmplat mai departe. Copilul era într-o boxă, numită incubator, unde copiilor născuți înainte de vreme li se administrează oxigen, despre care se știe cît de inflamabil este. Nici nu se poate spune cît de periculos ar fi dacă aici ar exploda un bec sau un blitz.

O astfel de posibilitate nu-i împiedica însă pe unii fotoreporteri să facă gesturi necugetate. Tot învîrtindu-se în jurul spitalului, au luat legătura cu niște tehnicieni care aveau voie să intre în spital.

Unui tehnician i s-au oferit 300 de dolari ca să facă o fotografie copilului. Din fericire, tehnicianul i-a spus unei surori despre această ofertă, iar sora a informat un agent. Imediat ce am aflat treaba asta am interzis intrarea în secția respectivă a spitalului pentru toată lumea, excepție făcînd doar surorile care se îngrijeau de copii.

Aceste întîmplări ajută la formarea unei simple păreri asupra problemelor pe care le are serviciul secret. Noi am ajuns la concluzia că președintele S.U.A. și familia lui sînt permanent în pericol și de aceea trebuie păziți continuu, în mod științific, zi și noapte.

Puțini sînt cei care știu că într-o dimineață de decembrie, președintele Kennedy era să fie victima unui atentat. Atentatorul era un nebun, pe nume Richard P. Pavlick.

Duminică 11 decembrie 1960, ora 9,50 dimineața, Pavlick și-a parcat mașina pe o stradă din apropierea reședinței familiei Kennedy din Palm Beach, Florida. In mașină se găseau șapte calupuri de dinamită gata să explodeze la o simplă apăsare de deget. Pavlick aștepta ca președintele nou ales să iasă din casă și să plece la liturghia de duminică dimineața. Mașina lui Kennedy era parcată chiar în fața casei și era, desigur, înconjurată de agenți ai serviciului secret. Pavlick intenționa să plece din locul unde se afla, în momentul în care Kennedy se urca în mașină, să producă o ciocnire între cele două mașini, iar în momentul ciocnirii să declanșeze și explozia dinamitei. Cantitatea de dinamită existentă în mașină era suficientă pentru a arunca în aer un deal întreg și nu încape îndoială că i-ar fi pulverizat pe Kennedy, pe Pavlick și pe toți agenții care se găseau prin apropiere.

Pavlick era hotărît să moară în această încercare de atentat. Printr-un noroc extraordinar, la plecare Kennedy a fost condus pînă la poartă de d-na Kennedy și de copii. O undă de umanitate a licărit în sufletul lui Pavlick, care și-a spus că „nu vrea să facă nici un rău doamnei și copiilor“ și a hotărît să-și pună planul în aplicare la biserică sau în alt loc potrivit pentru treaba asta.

Serviciul secret nu știa că Pavlick se găsea în Florida, deși eram pe urmele lui, deoarece cu vreo două zile mai înainte primisem o informație de la un inspector poștal din Belmont, New Hampshire, că un individ din localitate, probabil bolnav mintal, proferase amenințări la adresa noului președinte. Omul se numea Pavlick. Noi am început investigațiile obișnuite și abia pe 14 decembrie am aflat că Pavlick se găsea în Florida. S-au făcut cercetări amănunțite cu un caracter deosebit de urgent și în cele din urmă am reușit să-l găsim și să-l arestăm pentru 24 de ore, conform legii.

Cu cît revedeam datele cazului, cu atît mi se făcea mai rău. Pavlick nu era un nebun ghidat în acțiunile sale de simple impulsuri. El plănuise cu grijă asasinarea lui Kennedy și, după ce renunțase la prima încercare, a hotărît să-l omoare pe președinte la biserică. Fusese de mai multe ori la biserică ca să studieze împrejurimile și, cel puțin o dată, președintele Kennedy fusese în biserică !

Miasma nebuniei duhnea din declarațiile acestui individ. Intr-o scrisoare pe care am găsit-o asupra lui, scria : „Părerea mea este că clanul Kennedy a cumpărat președinția S.U.A. și, de aceea, mai înainte ca Kennedy să depună jurămîntul de președinte, sînt hotărît să-l lichidez prin mijloacele pe care le am la îndemînă. Știu că Curtea Supremă n-are să-l oprească pe Kennedy să depună jurămîntul de președinte dacă eu aș înainta o moțiune în acest sens".

Mulți oameni bolnavi scriu proclamații adresate „poporului american" înainte de a-și pune în practică planurile lor criminale. Pentru noi un astfel de înscris denotă că individul asupra căruia s-a găsit este într-adevăr periculos. O asemenea scrisoare s-a găsit și asupra lui Pavlick.

In cuprinsul scrisorii se considera că președintele Kennedy era deja mort și că : „Dacă în urma acțiunii mele sînt victime îmi pare rău, dar n-am avut altă soluție. E de sperat ca în urma acțiunii mele să rezulte o țară mai bună și cetățeni mai atenți, că vor fi îndreptate toate abuzurile oamenilor sau grupurilor care au bani... E o nefericire pentru familia Kennedy că John a fost ales președinte. Inițial, vic-

tima mea fusese aleasă în persoana lui Jimmy Hoffa, pentru atitudinea lui disprețuitoare față de Statele Unite și pentru că acelei mulțimi fără vlagă, numită Congresul S.U.A., îi e teamă să-i taie aripile..."

Pavlick, fotografiile de la spital și apoi dîra de fum de la Capitoliu, acestea sînt evenimentele care au urmat alegerii președintelui Kennedy. Dar, să ne întoarcem la începuturile activității mele ca șef al serviciului secret.

PERICOLE INAUGURALE

Vorbesc președintelui Truman, pe marginea bazinului de înot al Casei Albe. E cea de-a doua zi de cînd sînt șef al serviciului secret și sînt prezentat d-lui Truman de Jim Rowley, șeful unei secții a serviciului secret cunoscută sub numele de „Grupul de la Casa Albă". Grupul de la Casa Albă e format din aproximativ 40 de persoane alese pe sprînceană, care se găsesc întotdeauna în preajma președintelui.

Președintele îmi zîmbește, privindu-mă cu încredere :

— Incîntat să te cunosc, U. E., spune el folosind inițialele numelui meu, așa cum fac și ceilalți prieteni ai mei, deși nu știu de unde mi-a aflat această poreclă. Am auzit multe lucruri bune despre tine.

— Vă mulțumesc, d-le președinte, i-am răspuns eu încercînd să-mi ascund timiditatea. Nu sînt obișnuit să vorbesc așa de familiar cu mărimile.

— Ai una din cele mai grele slujbe din Washington. Vreau să înțelegi că îmi dau seama de asta și voi face..., dar n-a continuat fraza.

A urmat o mică pauză, pe urmă, renunțînd la mina lui serioasă, așa cum l-am văzut făcînd de atîtea ori, mi-a zis :

— Nu uita că slujba pe care ai primit-o nu-i nici pe jumătate atît de grea ca cea care mi-a fost dată mie acum doi ani !

Avea dreptate, dar pentru o perioadă de timp, pînă cînd

am reușit să înțeleg toate problemele ridicate de paza unui președinte și pînă să mă obișnuiesc cu urmărirea criminalilor pe scară națională, noua mea slujbă mi s-a părut extrem de grea și diversificată. Cred că nici Harry Truman n-a fost pus într-o astfel de postură cînd și-a început activitatea în noua sa calitate.

Biroul șefului serviciului secret era în clădirea Ministerului de Finanțe. Era o încăpere mare, spațioasă, cu un birou pe care se găseau o mulțime de telefoane. Aveam și o cameră personală, unde puteam să mă odihnesc. Eram copleșit de atîta eleganță, dar principala mea achiziție în această postură era o secretară în carne și oase, nu un funcționar de poliție care habar n-are de hîrțogărie.

D-na Edith E. Duncan a fost mai mult decît o secretară pentru mine, a fost ajutorul meu, o persoană minunată, căreia îi datorez foarte mult. Mi-a fost secretară pe toată durata serviciului.

Acum, că am terminat cu mulțumirile, v-aș spune cîte ceva și despre secțiile serviciului secret și cu ce se ocupă fiecare. V-aș vorbi despre fabuloasa secție de la Casa Albă, despre secția cercetări și investigații în probleme de pază și gardă, poliția Casei Albe, garda tezaurului, secția falsuri, biroul de verificare a falsurilor și despre încă cîteva.

Rezist totuși acestei tentații ca să nu vă plictisesc, dar o să vă vorbesc de acestea pe parcursul povestirii, așa cum am ajuns eu să le cunosc și cum am învățat și eu metodele și procedeele folosite în activitatea sa de către serviciul secret.

E mai bine așa, și mai interesant. In acest punct al povestirii sînt un novice în ce privește problemele legate de paza președintelui. Cunosc multe despre falsificatorii de bani, despre criminali, dar în ce privește asigurarea gărzii unui președinte, experiențele mele sînt mai mult hazlii decît serioase.

Imi amintesc că odată a venit la Philadelphia Herbert Hoover. Era prin 1928. Am primit misiunea ca să ajut la asigurarea pazei lui, la hotelul Stratford (știți că întotdeauna secțiile districtuale ale serviciului secret sînt chemate să dea

o mînă de ajutor în astfel de cazuri). M-am hotărît să mă îmbrac cu ce aveam mai bun, așa că am luat un costum maro, o cămașă verde și o cravată verde. Agenții de la Washington, care-l însoțeau pe președinte, s-au uitat la tînărul lor ajutor și apoi m-au plasat după o coloană de la mezanin. In viața mea l-am văzut pe Hoover doar în ziare și la cinema, în jurnalele de actualități.

Faptul că cei care-l păzesc pe președinte trebuie să se îmbrace sobru, cu haine bine croite, este o necesitate de prim ordin, pentru că altfel ar atrage atenția asupra lor. Totuși, sobrietatea a fost o virtute pe care am învățat-o greu.

Am început să învăț ce înseamnă să-i păzești pe cei mari pe cînd eram agent-șef al New Yorkului. In 1947, Margaret Truman se mutase acolo, iar eu primisem ordin să iau măsuri de pază și gardă. Așa cum spuneam, legea prevede ca toți membrii familiei prezidențiale să fie păziți. In cazul lui Truman s-au ivit tot felul de probleme, unele amuzante, altele mai puțin amuzante. Eroii acestora au fost atît Margaret cît și cei trei frați ai d-nei Truman, dar, mai ales, sora președintelui, o fată bătrînă. Despre asta însă, mai tîrziu.

Paza Margaretei a însemnat și o călătorie în Porto Rico. In această călătorie aveam misiunea să o apăr pe Margaret împotriva neplăcerilor pe care i le puteau provoca naționaliștii portoricani.

Acesta a fost începutul activității mele pentru a asigura paza și garda unor mari personalități.

In practică, treaba asta este nu numai o problemă foarte complexă, ci și una care cere o vigilență împătrită. Pentru îndeplinirea acestei misiuni noi nu scăpăm nimic din ceea ce știința a descoperit și ne-ar putea ajuta în muncă.

Și acum să începem cu prima misiune în postura de șef : — să asigurăm paza președintelui Truman pe timpul festivităților legate de instalarea lui în funcția de președinte.

Este o problemă majoră, așa cum cred că v-ați dat seama încă din primul capitol. In această perioadă se pot ivi o serie de pericole specifice legate, în primul rînd, de faptul că președintele și familia lui trebuie să treacă prin fața unor

uriașe mulțimi de oameni și, în al doilea rînd, de faptul că președintele trebuie să meargă în unele locuri cunoscute de mult timp,. pe un itinerar care a devenit de acum tradițional, cunoscut întregii lumi.

După cum știe toată lumea, instalarea președintelui este un singur punct din multele care sînt înscrise în planul festivităților care durează aproape o săptămînă. La festivitățile ocazionate de instalarea președintelui Truman în postul suprem participa mai multă lume decît de obicei, deoarece d-l Truman îl învinsese sever pe candidatul republican, Thomas Dewey, în ciuda tuturor celor care vedeau în republican un viitor președinte al S.U.A.

Iată o parte din planul festivităților :

18 ianuarie — Dineu al clubului Truman-Barkley la hotelul Mayflower.

19 ianuarie — Prînz în onoarea președintelui la clubul Metropolitan. Un cocteil la Mayflower. Recepție la hotelul Shoreham. Dineu al colegiului electoral la Mayflower. Concert de gală la National Guard Armory.

20 ianuarie — Prînz la hotelul Shoreham. Ceremonia instalării în postul de președinte în fața Capitoliului. Parada militară. Recepție la National Gallery. Bal la National Guard Armory.

21 ianuarie — Recepție la hotelul Wardman Park.

Planurile făcute pentru aceste festivități, legate la un loc, au format un dosar de 1000 de file. Acest dosar a fost pus la dispoziția tuturor ofițerilor serviciului secret și comandanților unităților militare și de poliție care cooperau cu noi.

Ar fi imposibil să vă prezint aici toate măsurile de securitate luate, dar cîteva cred că v-ar interesa.

Astfel, toate canalele și gurile de canal de pe itinerarul pe care se deplasa președintele au fost sigilate. Viteza redusă cu care se deplasau vehiculele (trei mile pe oră) și faptul că itinerarul era cunoscut ar fi facilitat acțiunea unui asasin care putea plasa dinamită într-un canal și în clipa în care trecea mașina președintelui să o detoneze.

Toţi cetăţenii care locuiau pe străzile cuprinse în itinerarul nostru au fost verificaţi. In acest scop, s-a întocmit cîte un dosar pentru fiecare cetăţean care locuia în clădirile aflate de-a lungul itinerarului şi cetăţeanului respectiv i se acorda privilegiul de a urmări festivitatea de la geamul locuinţei sale numai dacă, în urma studierii dosarului, rezulta că este om sigur.

Ca să vă daţi seama ce înseamnă treaba asta, gîndiţi-vă că-i vorba de sute de blocuri şi mii de locatari. Totuşi, acţiunea era necesară, deoarece preşedintele ar fi fost o victimă prea uşoară în ziua respectivă, dacă vreun iresponsabil s-ar fi apucat să tragă dintr-o clădire de pe marginea traseului.

Investigaţiile făcute au fost atît de amănunţite încît în ziua festivităţilor, în timp ce mă găseam în maşina aflată exact în faţa maşinii preşedintelui, priveam la oamenii care aplaudau de la ferestrele caselor ca la nişte bune cunoştinţe ale mele.

★

Cînd se vorbeşte despre un banchet la un hotel, toată lumea se gîndeşte la o sală de dans cu o sută, două sute sau maximum cinci sute de invitaţi.

Cu ocazia festivităţilor legate de instalarea preşedintelui în scaunul prezidenţial, numărul musafirilor se ridică la cîteva mii.

Numai la concertul de gală au participat 5.300 de invitaţi, iar la dineul clubului Truman-Barkley au fost 2.100 de invitaţi !

Vă dau aceste cifre ca să vedeţi ce greutăţi are de întîmpinat serviciul secret, deoarece cu cît sînt mai mulţi oameni în jurul preşedintelui cu atît şansele unui asasin de a se apropia de victima sa sînt mai mari. In astfel de ocazii, aceşti criminali au posibilitatea să pună la cale tot felul de nenorociri ! De exemplu : ei pot tăia cablul liftului cu care urmează să urce preşedintele pînă la etajul unde are loc dineul ; să slăbească cuiele care susţin candelabrul ce se află deasupra mesei prezidenţiale ; să producă un incendiu etc.

Toate aceste eventualităţi trebuie să fie luate în consideraţie în astfel de situaţii şi e nevoie să fie luate măsuri corespunzătoare, de prevenire. Am să vă prezint ce măsuri am luat cu ocazia dineului clubului Truman-Barkley, iar în urma prezentării lor vă veţi da seama de munca depusă de noi în situaţii similare.

Planul de acţiune al serviciului secret pentru acest dineu a fost gata cu cîteva săptămîni înainte, aşa cum sînt gata toate planurile pentru misiuni asemănătoare.

S-a trecut pe hartă traseul pe care urma să meargă preşedintele de la Casa Albă la Mayflower ; s-a hotărît la care din uşile hotelului va coborî din maşină ; s-a ales maşina care urma să fie folosită de preşedinte ; tipul de pază necesar pentru a închide şi păzi străzile laterale care dădeau în străzile ce formau itinerarul preşedintelui ; culoarele din hotel pe unde urma să treacă preşedintele ; numărul de agenţi care trebuia să se găsească lîngă preşedinte pe fiecare porţiune a traseului. Cu alte cuvinte, s-a planificat dinainte tot ce a putut fi prevăzut.

Cu cîteva zile mai înainte de dineu s-a verificat personalul hotelului care putea ajunge în apropierea preşedintelui înainte, în timpul şi după dineu.

Au fost verificaţi toţi liftierii, toţi chelnerii care serveau la masă, iar cei care-l serveau pe preşedinte nu numai că au fost verificaţi, dar au fost selectaţi dintre cei care-l mai serviseră şi în alte ocazii. Nici bucătarii n-au fost uitaţi ! Vă pot asigura că nimeni din personalul hotelului n-a scăpat de verificare. Dacă din anumite motive un angajat sau altul nu a putut fi verificat dinainte sau rezultatele verificării erau nesigure, cu această ocazie ne-am dispensat de serviciile lui.

Vreau să subliniez aici că operaţiunea de verificare nu este ghidată doar din punct de vedere politic, ci este şi o acţiune psihologică şi medicală, dacă vreţi. Ne interesează şi sănătatea mintală a indivizilor, deoarece chiar şi extremiştii politici, aşa cum ne-a dovedit-o practica, nu recurg la asasinat pe simplul motiv că nu-s de acord cu politica dusă de preşedintele ţării. Cei care recurg la asasinat sînt oameni

care nu-s complet sănătoși mintal, iar oamenii mei au devenit experți în detectarea acestor indivizi. Au avut atît de furcă cu tot felul de nebuni care vin pe la porțile Casei Albe și au citit atîtea scrisori încît au ajuns să-i recunoască de cum deschid gura.

Mîncarea pregătită pentru masă a fost examinată cu grijă în ziua premergătoare dineului. Probe din fiecare fel de mîncare au fost duse la laborator și analizate. Toate au trecut examenul. După aceea mîncarea a fost pusă la păstrare sub pază pînă cînd a fost luată și servită d-lor Truman și Barkley. Garantam pentru fiecare îmbucătură pe care o înghițea președintele, din moment ce personal urmărisem analizele de laborator și instalasem paza.

In dimineața zilei în care urma să aibă loc dineul, la hotel s-a prezentat o echipă specială de agenți ai serviciului secret. Lifturile pe care urma să le folosească președintele și vicepreședintele au fost revizuite și la ușile lor, precum și la tablourile electrice s-au pus gărzi care au rămas acolo pînă ce președintele a părăsit hotelul. Candelabrele au fost verificate dacă sînt bine prinse la locul lor, dacă nu cumva accidental sau din voința cuiva se vor desprinde de pe tavan și vor cădea în capul celor pe care trebuia să-i păzim.

Toți cei care se plimbau prin sala în care urma să aibă loc dineul au fost poftiți afară, absolut toată lumea, exceptînd agenții secreți. S-a ales ușa prin care urmau să vină oaspeții la banchet și toate celelalte intrări au fost încuiate și sigilate. După ce s-a terminat treaba asta, cei care urmau să servească sau ajutau la pregătirea banchetului au fost reidentificați unul cîte unul și abia după aceea li s-a permis să intre în sală și să-și continue activitatea.

După aceasta s-au verificat sala și încăperile învecinate pentru a putea fi descoperite eventualele aparate de ascultare, bombe, și chiar persoane necunoscute. In timp ce avea loc această reverificare, agenții și detectivii își ocupau posturile în dreptul fiecărei intrări posibile în aripa hotelului unde avea loc dineul. Optzeci de oameni păzeau aceste intrări. Ii aranjasem în mod concentric, în exterior aflîndu-se un număr mai mic

de agenți, numărul lor crescînd cu cît te apropiai de sala banchetului. Acesta este modelul tradițional după care agenții îl înconjoară pe președinte, oriunde s-ar găsi. In adoptarea acestui sistem se pleacă de la ideea că un agresor nu va reuși să străpungă mai multe rînduri de pază, ce devin din ce în ce mai puternice spre centrul cercului unde se găsește președintele.

Am participat la toate aceste acțiuni.

In primele săptămîni ale noii mele slujbe eu nu îndrăzneam să-i las pe alții să se ocupe de treaba asta. Faptul m-a ajutat, deoarece am învățat multe lucruri fiind de față la luarea tuturor măsurilor impuse de situație.

La ora 6,00, cînd m-am dus să-l iau pe președinte de la Casa Albă, traseul pe care acesta urma să-l parcurgă fusese degajat de mașini, circulația fiind deviată pe străzi lăturalnice. La ora 6,20 președintele s-a urcat în mașină și împreună cu celelalte mașini pline de agenți ai serviciului secret, desigur înarmați, s-a îndreptat în mare viteză spre hotelul Mayflower.

Incă o problemă interesantă ! Cum putem noi ști că un individ n-ar putea intra în hotel cu o invitație falsă ? Nimeni nu poate garanta că acest lucru nu se va întîmpla, totuși, noi luăm măsuri ca să ne apărăm împotriva unor încercări de acest gen.

Prima măsură este ca să concepem noi și să asigurăm tot noi tipărirea invitațiilor. Apoi, toți sîntem specialiști în descoperirea falsificatorilor. Am numit trei agenți cu o îndelungată experiență în detectarea falsurilor pentru a fi controlori la intrare și, în felul acesta, rămîneau puține șanse pentru falsificatori să intre. De asemenea, agenți de-ai mei, îmbrăcați în ținuta cerută de ocazia respectivă, erau împrăștiați prin sală, trecînd drept invitați. La fiecare masă era cîte unul, și, deși zîmbea și vorbea, el continua să-i examineze pe oamenii din jurul lui pentru a detecta orice acțiune ciudată sau care dădea de bănuit că un individ ar avea vreo intenție criminală. Printre „musafiri“ mă găseam și eu. Am avut o discuție cu unul dintre oaspeți, discuție care dove-

dea cît de bine își jucau rolurile de invitați agenții mei. Interlocutorul meu era un tip roșcovan, un mic funcționar pe undeva. Mi-a zis :

— Poate că nu-ți dai seama, dar în această sală sînt cîțiva agenți secreți.

— Da ?!

— Desigur, întotdeauna iau parte la astfel de dineuri. Știu lucrul ăsta, deoarece cîțiva îmi sînt, de acum, cunoscuți după mutră.

— Care-s ăia, domnule ?

A făcut cu capul în direcția unui musafir de la masa noastră.

— Ăla-i unu, primul din stînga de pe partea cealaltă a mesei, acela cu rozeta aia roșie pe reverul hainei.

M-am uitat la cetățean. In timpul acesta interlocutorul meu continua :

— Da, sînt oameni arătoși. Unii sînt bine educați. Niciodată n-ai să-i deosebești de ceilalți.

— Adevărat, domnule ? l-am întrebat eu uimit.

Mulțumit de reacțiile mele, el mi-a mai arătat încă cîțiva. Adevărul e că nu cunoșteam pe nici unul din oamenii pe care mi i-a arătat el și nici nu i-am mai văzut de atunci, dar eu l-am iertat pe cetățeanul respectiv pentru complimentul pe care mi l-a făcut.

★

Acestea sînt măsurile pe care le-am luat pentru situația respectivă. Vă dați seama cîte măsuri se iau pe toată durata festivităților ! In orice caz, în seara aceea președintele mi-a mulțumit și eu am uitat de toate, de tensiunea nervoasă, de munca enormă depusă, de totul !

Puteam continua activitatea !

NEBUNI PERICULOȘI

Intr-o dimineață, cînd am ajuns la birou, am găsit un mesaj urgent de la președintele Truman, care era foarte îngrijorat din cauza unei scrisori pe care o primise Margaret. D-ra Truman era cerută în căsătorie prin poștă! Scrisoarea respectivă nu era semnată și nici nu avea adresa expeditorului și, din această cauză, președintele dorea să știe dacă individul respectiv nu era cumva un om periculos sau nebun.

Personal m-am dus cu scrisoarea la secția de cercetări și după o oră dădeam raportul Casei Albe. Reușisem să-l găsesc pe cetățeanul cu gînduri matrimoniale și puteam să-l informez pe președinte că respectivul era nepericulos.

D-l Truman mi-a mulțumit, felicitînd serviciul secret pentru promptitudinea și eficiența de care a dat dovadă.

Așa cum am menționat deja, un pericol pentru președinte îl constituie cei aproape 50.000 de alienați mintali din S.U.A., iar mărimea acestui pericol mă făcea să regret că am primit funcția de șef al serviciului secret.

Supravegherea acestor bolnavi intră în atribuțiunile secției de cercetări, al cărei șef este Robert Bouck, un excelent agent al serviciului secret. Secția de cercetări este elementul central în executarea misiunilor noastre în adîncime, un cen-

tru de verificare a fiecărui individ din S.U.A. care este considerat ca fiind potențial periculos pentru prima familie a țării.

Numele celor periculoși ajunge la noi prin diverse canale. Un barman aude pe cineva proferînd amenințări la adresa președintelui, crede că amenințarea e serioasă și ne anunță și pe noi. Celelalte agenții guvernamentale, cînd intră în posesia unor date sau au informații că cineva intenționează să atenteze la viața președintelui, ne transmit nouă tot ce știu în legătură cu problema aceasta. Vecini, prieteni sau chiar rude ale alienaților mintali ne informează despre amenințările pe care le-au auzit, dar de multe ori vecinul sau prietenul care ne-a informat este cel care merită atenția noastră. Noi studiem aceste informații și, dacă considerăm că-i necesar, începem investigațiile de rigoare. La toate sesizările, în dosarele noastre se găsesc rezoluții date conform cu rezultatele investigațiilor întreprinse. Din cele 50.000 de dosare aflate în cartoteca noastră, marea majoritate sînt ale unor oameni care au scris scrisori de amenințare sau obscene președintelui și familiei acestuia, sau persoane care au venit la Casa Albă cerînd să-l vadă pe președinte ori au încercat să-l atace.

Răsfoind la întîmplare prin dosare, vă veți da seama de nebunia acestora și veți fi uimiți de strînsa legătură dintre nebunie și ura rasială. In multe scrisori răsună ecoul rîsului dintr-un ospiciu. Scrisorile sînt avertismente, iar datoria noastră este să înțelegem acest lucru și să luăm măsuri înainte ca să se întîmple vreo nenorocire.

Majoritatea autorilor suferă de o boală numită „dementia praecox“, ultima terminologie indicînd-o însă ca „schizofrenie cu delusiuni paranoide“. Acești bolnavi devin periculoși pe măsură ce li se agravează boala. De multe ori boala se agravează cu încetul, trecînd ani de zile pînă este descoperită, și tocmai în asta constă toată nenorocirea.

Primele scrisori sînt coerente și sînt semnate, fiind vorba de vreo plîngere în legătură cu politica S.U.A. sau ceva asemănător. In fond, se știe că orice american cu convingeri

ferme poate să-i scrie președintelui S.U.A. Dacă expeditorul nu-i sănătos, va mai scrie și alte scrisori, pînă într-o zi cînd strecoară în scrisoare o amenințare sau cuvinte obscene. Avem dosare ale unor cazuri în care este înregistrată fiecare schimbare în starea sănătății obiectivului pe o durată de peste 20 de ani. Din studiul dosarelor rezultă că 99% din scrisorile conținînd amenințări și cuvinte obscene sînt trimise de oameni bolnavi mintal. Bineînțeles că nu toți nebunii sînt periculoși din punctul nostru de vedere, ci doar cei care au „complexul prezidențial" ca idee fixă. Pe aceștia nu-i interesează persoana președintelui, ci îi interesează calitatea de președinte. Ei vor să-l distrugă pe cel care simbolizează puterea și autoritatea care, zic ei, îi persecută.

Joseph Zangara, care a încercat să-l ucidă pe Roosevelt în Florida, este un exemplu tipic. Inițial Zangara intenționase să-l ucidă pe președintele Hoover, dar, între timp, a fost ales președinte Roosevelt și el și-a îndreptat atenția împotriva acestuia. Glonțul plecat din arma lui nu l-a lovit pe președinte, dar l-a omorît pe Anton Cermak, primarul orașului Chicago, care se afla în mașină lîngă președinte.

Dacă cineva se îndoiește de spusele mele în privința pericolului ce-l constituie cei care-l amenință pe președinte, să arunce o privire prin informațiile adunate de serviciul secret în legătură cu asasinarea unor personalități din întreaga lume în ultima sută de ani. Eu o să dau doar un exemplu din istorie, care ilustrează cu claritate ceea ce am spus pînă acum.

E cazul lui Charles Guiteau, un solicitant de posturi mărunte, al cărui complex prezidențial poate fi detectat dintr-o serie de documente care-i poartă semnătura, documente scrise de el atît înainte cît și după asasinarea președintelui Garfield, în 1881. (Faceți vă rog legătura cu scrisoarea găsită asupra lui Pavlick.)

1. Dau un extras dintr-o scrisoare găsită pe stradă imediat după atacul fatal împotriva lui Garfield. Scrisoarea e adresată generalului Sherman. „Tocmai l-am împușcat pe președinte... Moartea lui era o necesitate politică. Sînt avocat, teolog și om politic. Sînt politicianul politicienilor... o să fiu

băgat în închisoare. Te rog ordonă armatei să mă scoată din închisoare. Al dumneavoastră, Charles Guiteau".

2. Din scrisoarea aflată asupra lui Guiteau în momentul arestării, după asasinat: „Către Casa Albă! Moartea președintelui a fost o necesitate amară, dar ea va însemna unitatea partidului republican și salvarea Republicii. Viața e un vis și nu contează cînd încetează. Viața unui om nu valorează prea mult... El trebuia să moară, oricum, cîndva. Eu nu-l uram ca om. Moartea lui a fost o necesitate politică".

3. Starea sănătății lui Guiteau s-a înrăutățit după asasinarea lui Garfield. Dau acum un extras din jurnalul pe care l-a scris în închisoare și care a fost publicat și de unele ziare ale vremii. Este dezarmant prin nebunia celui care l-a scris.

„De douăzeci de ani trăiesc cu ideea că o să ajung președinte al S.U.A. Această idee mi-a venit pe cînd trăiam în Comunitatea Oneida (este vorba de o comunitate înființată lîngă New York de o sectă utopică) și nu m-a părăsit niciodată. Cînd am plecat din Boston spre New York, în iunie 1880, îmi amintesc precis că aveam sentimentul că mă găsesc în drum spre Casa Albă... Trăiam cu ideea că o să fiu ales la fel ca Lincoln și Garfield, adică «prin voia lui Dumnezeu».

Dacă ajung președinte am să caut să-i dau țării un guvern de prim rang din toate punctele de vedere. Țelul meu este să unesc întreg poporul american, să-l fac fericit și cu frică de Dumnezeu."

Astăzi, toate scrisorile pe care le-ar scrie Guiteau președintelui, ar cădea în mîinile noastre și am reuși să prevenim un act bestial.

Iată că am ajuns și la organizarea secției de cercetări și investigații în probleme de pază și gardă. Să începem cu începutul, deoarece metodele folosite de noi pentru prinderea criminalilor sînt neobișnuite.

In primul rînd, scrisorile care vin pe adresa președintelui sînt citite de un personal specializat, aflat în camera de poștă a Casei Albe. Toate scrisorile obscene și de amenințare, cam în jur de 1.500 bucăți pe lună, ne sînt trimise nouă, iar

noi, la început, le clasificăm și le înregistrăm. Avem o cartotecă cu vreo două milioane de fișe pe care se trec toate detaliile scrisorilor pe care le primim.

Sistemul nostru se bazează pe ideea că o persoană care a scris o scrisoare de amenințare este un recidivist. E aproape sigur că a mai scris una mai înainte sau că va mai scrie. Dacă cineva scrie doar o singură scrisoare, persoana respectivă, de cele mai multe ori, nu-i periculoasă. Dar, întotdeauna, ne interesează și depunem toate eforturile să-i găsim pe autorii scrisorilor, indiferent de numărul de scrisori pe care le scriu. Dacă avem două sau mai multe scrisori de la aceeași persoană, atunci e 98% sigur că-l descoperim pe autor. Iată cum procedăm :

Prima operație : Fiecare scrisoare e examinată cu minuțiozitate de agenți specializați. Agentul trebuie să completeze pentru fiecare scrisoare un formular cu 24 de rubrici consemnînd dacă scrisoarea e scrisă cu creionul, cu cerneală, cu pixul sau la mașina de scris. Se notează cuvintele scrise greșit, orice mențiune geografică, cuvinte și expresii unice sau care se repetă, particularități în ce privește punctuația, scrierea diverselor litere, despărțirea în silabe.

Apoi agentul „analizează" scrisoarea, notînd fapte care denotă tulburări mintale, halucinații, idei fixe, obsesii. Ultimul simptom este deosebit de periculos. Unii dintre obsedați se cred persecutați de dușmani imaginari și încearcă să omoare pe cineva înainte de a muri ei. Se notează cu atenție pornografiile și amenințările, cîntărindu-se gradul lor de periculozitate. Aceste observații ne ajută să diagnosticăm dacă expeditorul e bolnav și să identificăm pe individul respectiv.

Se notează și tipul cernelii folosite, mai ales dacă e de o calitate deosebită, deoarece cerneala ne duce la fabricant și la localizarea centrelor de unde a fost trimisă scrisoarea. Toate plicurile sînt reținute pentru că pe ele scrie, cel puțin, „Washington, D.C." Scrisul acesta se compară cu scrisul de pe alte plicuri asemănătoare. Aceasta ne ajută mai ales cînd scrisoarea e scurtă.

După ce termină aceste operații, agentul încearcă să afle dacă autorul scrisorii e recidivist. Șansele sînt foarte mari, așa cum am mai spus. El consultă fișele pe care s-au trecut particularitățile altor scrisori și încearcă să le găsească pe acelea care au aceleași caracteristici.

Faptul că scrisoarea nu-i semnată n-are importanță, detaliile caracteristice vor ajuta la identificarea expeditorului.

Să luăm un caz tipic. A sosit la Casa Albă o scrisoare adresată „Părosului Truman — președintele maimuță — Washington, D.C.". Era scrisă de mînă și începea cu o propoziție care suna astfel : „Am să te străpung cu spada profetului, ipocrit blestemat !". Scrisoarea mai avea un mic punct roșu în locul semnăturii.

In acest caz agentul s-a dus la cartoteca unde scrisorile sînt clasificate după semne, iar dintre acestea le-a ales pe cele care conțineau pete de cerneală roșie și cuprindeau cuvinte ca „maimuță" sau „maimuță păroasă". Apoi s-a oprit asupra acelora în care termenii biblici ca „profet", „sabie" etc. erau îmbinați în mod ciudat cu termeni laici. In acest stadiu a recurs la compararea scrisului. Pentru un expert aceasta nu mai este o problemă. Dacă autorul este recidivist, e mai mult decît sigur că se știe cine este și atunci se trimite biroului serviciului secret cel mai apropiat de locul unde domiciliază individul o notă prin care se cere luarea în lucru a acestuia. De cele mai multe ori autorul e trimis la spitalul de nebuni.

Mă veți întreba ce facem cînd autorul scrisorii n-a mai scris astfel de scrisori, iar scrisoarea este anonimă, cum aflăm cine este făptașul ? Pentru a face treaba asta ne folosim de toate datele și mijloacele tehnice moderne. Iată și un caz, să-i zicem „Cazul lui «O» turtit".

Nu de mult am primit o scrisoare care conținea doar un rînd : „Am să te omor, domnule președinte !". Scrisoarea fusese pusă la poștă într-un oraș din Arkansas, iar după verificare s-a ajuns la concluzia că autorul este un „începător". Scrisoarea era bătută la mașină și după mărimea și caracterul literelor ne-am dat seama că-i vorba de o mașină de scris portabilă. Din studierea scrisorii cu ajutorul microscopului, a

rezultat că partea de jos a literei „o" era foarte puţin turtită. Puţin, vă daţi seama, dar cîteodată şi puţinul acesta e suficient.

Am fotografiat acest „o" şi am făcut mai multe fotocopii. Fotocopiile au fost trimise în Arkansas, în oraşul trecut pe ştampila poştei. Acolo fotografiile au fost duse la biroul nostru din Little Rock. Ordonasem agenţilor din biroul respectiv să ia legătura cu şeriful şi cu cei de la serviciul poştal şi să le dea fotocopiile respective. De asemenea, cerusem să se dea fotocopii şi redacţiei ziarelor pentru secţia de „scrisori de la cititori". Acţiunea mergea greu. A trecut o jumătate de an pînă cînd unul din ziarele locale a primit o scrisoare. Cu ajutorul unei lupe s-a văzut acel „o" turtit. Litera era identică cu cea din scrisoarea adresată preşedintelui. Expeditorul era o femeie, mamă a trei copii. După un examen medical s-a dovedit că boala ei se agrava rapid, chiar copiii ei fiind într-un mare pericol. A fost internată într-un spital şi sper că o să se facă bine.

Vreţi să-i trimiteţi un cadou preşedintelui ? Dacă trimiteţi, gestul în sine va fi apreciat, însă „calul" dumneavoastră de dar va fi căutat „de dinţi" !

Toate pachetele primite de Casa Albă sînt floroscopate şi dacă există cea mai mică suspiciune (să zicem că aţi trimis un ceas care funcţionează), atunci sînt radiografiate. Dacă din radiografie nu reiese clar ce conţine cadoul respectiv şi agenţii au vreun dubiu în legătură cu el, atunci este învelit cu grijă şi dus în curte unde se găseşte un conteiner special pentru transportul bombelor. Conteinerul are forma unui ou şi este înfăşurat în cabluri de lift de 2,54 cm diametru. Ţesătura de cabluri de oţel formează un ghem aproape indestructibil, rezistînd exploziei a 50 de calupuri de dinamită. Conteinerul, cu cadoul dumneavoastră, este urcat într-o maşină şi dus într-un loc pustiu, unde se deschide cu nişte cîrlige speciale acţionate de la distanţă, iar conţinutul este aruncat.

Dacă am primit vreodată bombe prin poştă ?! Da, am primit. Asta-i tot ce vă pot spune, poate cu excepţia acestei întîmplări :

Un cetățean căruia îi plăceau farsele, i-a trimis Margaretei Truman o figurină de zahăr de genul celor care se dau pe la baluri. Figurina, de formă cilindrică, avea la capete cîte o bucățică de ață de care, cînd se trăgea, pocnea ca o capsă de pistol. De data asta însă, cantitatea de praf de pușcă găsită în figurină ar fi rănit-o pe Margaret, dacă n-ar fi și orbit-o cumva. Investigațiile au arătat că era vorba de o persoană cu intenții bune, în afara oricărei suspiciuni, dar să ne ferim de cei cu intenții de toate felurile.

Cîteva „cadouri" din astea ne-au dus la descoperirea unor indivizi la fel de periculoși ca și autorii scrisorilor de amenințare. Mulți trimit președintelui benzi de magnetofon ce conțin cele mai diverse materiale care trebuie verificate de noi cu cea mai mare atenție.

Astfel, am primit o bandă care avea înregistrat pe ea un discurs de 9 ore. Discursul era fascinant în felul său, morbid, un amestec de matematică pură și nebunie curată. Expeditorul pretindea că a descoperit formula pentru ceea ce numea el bomba „O" (optică) cu care se putea distruge orice ființă, indiferent unde s-ar găsi aceasta. O bună parte din discurs era o demonstrație matematică și o înșiruire de formule, iar începutul cuvîntării părea perfect rațional. Ne întrebam dacă nu cumva aveam de-a face cu descoperitorul bombei globale ! In ultima parte a discursului însă, mai precis în ultima oră, expeditorul spunea că el a obținut secretele sale matematice din sfînta biblie și declara că în cazul în care biblia ar fi studiată de o mașină electronică construită de el, vom afla adevărul adevărurilor. Apoi, se declara mai genial ca Einstein, vorbea de melancolia sa și de faptul că este obcsit, că doar cafeaua și tabletele de dexedrin îl mai ajută să tragă concluzia acestui discurs.

Cu cadourile trimise președintelui trebuie umblat cu tact, diplomație și cu realism.

Mulți expeditori de cadouri sînt bine intenționați, alții vor să obțină prin cadouri un favor prezidențial etc., etc.

De exemplu, un comerciant i-a făcut cadou președintelui o pereche de pantofi. Bineînțeles că i s-a trimis comerciantului

o scrisoare de mulțumire, dar acesta a multiplicat scrisoarea în mii de exemplare trimițînd-o diferiților clienți. Cu alte cuvinte, susținea că președintele S.U.A. recomanda pantofii vînduți de el.

O chestie de asta irită și singura dată cînd președintele Eisenhower s-a enervat foarte tare, a fost cînd i s-a arătat un exemplar dintr-o carte pentru copii. Cartea era nevinovată, singurul lucru care supăra era prefața semnată de... Dwight David Eisenhower. Președintele nu scrisese prefața și nici nu autorizase pe cineva să o scrie în numele lui. Menționez doar că editorul cărții a regretat gestul său necugetat!

Pachetele cu mîncare sînt, în general, distruse, și asta nu că n-ar fi bine primite, ci pe motiv că nu se poate verifica conținutul lor sau, mai bine zis, nu-i deloc practic să le verifici conținutul. Dacă în pachet se găsesc portocale, ca să dau un exemplu, din fiecare portocală trebuie luată o mostră pentru laborator, ca să fim siguri că nu-s otrăvite. Vă dați seama că s-a ales praful din frumusețea cadoului. Și apoi cheltuielile și pierderile de timp sînt prea mari în comparație cu valoarea intrinsecă a cadoului însuși. Practic, cînd se primesc astfel de cadouri de la oameni necunoscuți sau care nu prezintă încredere, mîncarea este aruncată. E altceva cînd e vorba de cadouri de la prieteni și de la rudele familiei. In astfel de cazuri verificăm numai, luînd legătura cu persoana respectivă, dacă ea a trimis cadoul.

Dacă răspunsul e pozitiv și dacă stabilim că nu s-a umblat la pachet, atunci îl lăsăm să treacă mai departe. Dacă nu sîntem siguri că pe drum nu s-a umblat la el, atunci îl trimitem la laborator pentru analize.

Oamenii care trimit cadouri fără a da adresa expeditorului ne cauzează multe dureri de cap, deoarece trebuie să păstrăm cadourile pînă la expirarea mandatului prezidențial și asta pentru că expeditorul își declină identitatea după doi sau chiar trei ani. Atunci trebuie să-i dăm un răspuns, și anume că darul trimis de el a fost apreciat ca gest, dar n-a putut fi folosit de președinte. In astfel de cazuri vrem să avem posibilitatea să-i înapoiem cadoul în bune condițiuni.

Pe timpul lui Roosevelt se adunaseră o grămadă de astfel de cadouri, dar eu nu le-am văzut. In schimb, cu cele primite de Eisenhower am umplut un mic depozit. Se găseau acolo, de la papuci de casă îmblăniți, pînă la un tablou și o statuie de dimensiuni uriașe.

O altă problemă o constituie nebunii care vin la Casa Albă. Cînd apare o persoană la intrarea în curtea Casei Albe acționînd într-un mod ciudat, proferînd amenințări sau folosind cuvinte pornografice, noi nu intervenim, ci pur și simplu chemăm poliția. De la poliție cerem să ne informeze dacă persoana respectivă a fost reținută sau a fost pusă în libertate.

De obicei astfel de indivizi sînt reținuți și trimiși la cîte un ospiciu. In acest caz cerem ospiciului să ne informeze regulat de starea sănătății pacientului și să ne anunțe imediat ce a fost pus în libertate sau a fugit. Poliția cooperează cu noi în astfel de cazuri și toate informațiile pe care le are despre acești indivizi ni le dă pentru dosarul pe care noi îl ținem la cartotecă.

Dar aici intervine o chestiune delicată. Noi ne lăudăm cu democrația și cu dreptul nostru de a critica orice și pe oricine credem de cuviință. De aici rezultă necesitatea ca serviciul secret să discearnă între cetățeanul care își dă și el cîteodată drumul la nervi și indivizii cu adevărat periculoși.

Uneori se întîmplă ca și cîte un om sănătos să piardă măsura în criticile și ideile sale, mai ales cînd le pune pe hîrtie, dar e de datoria noastră să alegem grîul din pleavă, ca să folosesc și eu o metaforă. Iată de ce întreprindem cu foarte multă atenție investigațiile, fără a lua măsuri dure și autoritare pînă nu lămurim bine cazul. In felul acesta, pînă în prezent, n-am făcut nici o gafă mai serioasă.

Mai sînt și alte categorii de cetățeni pe care-i ținem sub supraveghere. Un grup îl formează amatorii de farse și cei care caută prietenia și compania mărimilor. Aceștia din urmă încearcă să intre fără invitații la recepții oficiale sau la

alte evenimente festive. Practic nu sînt periculoși, dar personal nu-mi pot permite să risc. Am să exemplific cele spuse mai sus.

Doi frați gemeni erau mari amatori de farse. Iată ce au făcut : unul dintre ei a făcut o poznă. A fost chemată poliția, dar între timp acesta a dispărut. Chiar în momentul în care poliția sosea la fața locului, a apărut celălalt frate. Lumea l-a indicat pe el ca fiind autorul poznei respective. A fost arestat, iar el bineînțeles că n-a zis nimic, din contra, îi făcea plăcere. La poliție a cerut să fie chemat avocatul său și a dat în judecată poliția pentru arestare ilegală.

Altă dată, cei doi au intrat într-un avion cu care călătorea un general foarte cunoscut. Au așteptat pînă au prins o ocazie favorabilă și l-au „arestat" pe general. Generalul era foarte indignat, dar ei susțineau că generalul scuipase pe jos și voiau să-l amendeze. Generalul a ieșit „victorios", deoarece avionul urma să plece, iar tinerii au trebuit să coboare.

Astfel de oameni sînt niște farsori, probabil neprezentînd nici un pericol, totuși, fără intenție, farsele lor pot deveni surse de pericole și noi nu-i scăpăm niciodată din ochi, indiferent cine sînt ei.

Și acum despre cei care vor neapărat să fie văzuți cu mărimile. Aceștia sînt extraordinar de ingenioși. Astfel, un tip de ăsta a reușit de mai multe ori să ajungă în apropierea lui Hrușciov, pe cînd acesta vizita Iowa, în 1959. Un altul, naiba știe ce făcea, că întotdeauna era în preajma oamenilor de seamă în ocaziile mai importante. La ultimele convenții ale partidelor democrat și republican n-a mai găsit pe nimeni care să-l ia cu el și atunci a falsificat o legitimație prin care se dădea drept trimisul unei companii de televiziune canadiană. A reușit să participe la ambele convenții. Cînd îl zăream el se și afla printre mărimi și nu-i mai puteam face nimic. Vorbea, rîdea cu aceste personalități de parcă ar fi fost amicul lor, se fotografia împreună cu ele. A reușit să se fotografieze împreună cu Nixon, pe care-l ținea cu un braț de după gît !

In privința acestui tip de oameni m-am consultat cu specialiștii în psihiatrie, iar părerea lor a fost că indivizii respectivi s-ar putea să ne cauzeze neplăceri datorită complexelor lor, și de aceea îi supravegheam și pe aceștia.

Bineînțeles că grupurile de indivizi la care m-am referit pînă acum, comparați cu alții, sînt aproape inofensivi. Există alți nebuni periculoși, agitatorii și membrii unor societăți demagogice. Am să aleg doar două exemple de astfel de societăți ca să ilustrez gradul de periculozitate a acestora.

Prima dată să luăm ca exemplu un fost general care, la vremea lui, a fost implicat în multe „escapade ciudate". Ultima lui acțiune a fost să-i incite pe indienii americani la o acțiune demonstrativă, frenetică.

Ce a făcut ? Le-a spus indienilor că Statele Unite se mai găsesc și acum în război cu ei ; că nu s-a încheiat încă un tratat de pace între națiunea indiană și S.U.A. și asta însemna, după părerea lui, că guvernul S.U.A. n-are nici un drept să-și impună autoritatea și asupra indienilor, ca să nu mai vorbim de pămînturile și drepturile lor. El i-a convins pe șefii indienilor să vină la Washington și să aibă o discuție cu Marele Șef Președinte. Și aceștia l-au ascultat. O sută de indieni s-au prezentat și au dansat un dans războinic în fața Casei Albe. Cereau președintelui să le dea înapoi pămînturile și banii ce le-au fost furați. De asemenea, cereau ca președintele să-i recunoască ca națiune suverană și să stabilească cu ei legături diplomatice, făcînd schimb de ambasadori. A trebuit să întăresc garda, deoarece îmi era teamă că vor ataca Casa Albă. Mai precis, ne era frică ca nu cumva unii din suta aceea de oameni să facă vreun gest necugetat. Nu ne este teamă de păreri politice care se deosebesc de ale noastre, ne este teamă de ce ar putea face unii oameni înfierbîntați de astfel de păreri politice.

Generalul respectiv este un individ fascinant și este general la pensie al armatei americane ! A ieșit la pensie datorită unui dezechilibru psihologic și pentru că dăduse naștere la o serie de scandaluri în armată. El căuta oameni pentru o organizație numită „Constituția", care zgîndărea din nou

sentimentele anticatolice. Iată una din „contribuțiile“ sale la pacea și bunăvoința ce trebuia să domnească printre oameni :

„Pentagonul este atît de îndoctrinat de filozofia violenței, promovată de marea finanță și de Pius al XII-lea, și este atît de orb în supunere, încît de mult a uitat de obligația sa sacră, implicată prin jurămînt, de a apăra Constituția.

Catolicismul l-a ajutat pe Hitler, pe Mussolini și Japonia în războiul lor împotriva S.U.A., catolicismul a fost implicat în asasinarea lui Abraham Lincoln și a celorlalți președinți, victime ale diferitelor comploturi“.

Cei care scriu astfel de lucruri nu ne îngrijorează cît ne îngrijorează cei care îi urmează, care îi consideră pe autori drept semizei. Pe aceștia trebuie să-i identificăm și de ăștia trebuie să ne păzim, deoarece, în nebunia lor, instigați de ura șefilor, se dedau la acte criminale și nu-i exclus ca într-o zi să le treacă prin minte să tragă în președintele S.U.A.

Pe lîngă grupul de indivizi care formează organizația N.O.I., aceștia mi se par mielușei. Literele N.O.I. sînt inițialele Națiunii Islamului (Nation Of Islam), organizație căreia i se mai spune și „Musulmanii“. Națiunea Islamului are vreo 70.000 de membri și organizații active în vreo douăzeci de orașe. Membrii ei sînt oameni de culoare, rasiști, instruiți ca soldații, iar tinerii sînt îndoctrinați cu o veche formă a mahomedanismului.

N.O.I. susține că rasa neagră (termenul e cel folosit de ei) este rasa originară de pe pămînt și că celelalte rase sînt ramuri care s-au desprins ulterior din rasa neagră. Șefii organizației susțin că rasa albă sau „rasa diavolului“ a subjugat rasa neagră și nu i-a permis acesteia să-și cunoască adevărata ei istorie. Toate acestea s-au întîmplat, deoarece Alah a fost obligat să pedepsească rasa neagră pentru o crimă nebuloasă ce urma să fie ispășită într-un număr de ani. După părerea membrilor N.O.I., anii respectivi au trecut, pedeapsa fiind ispășită.

Cu aceste teorii pandorice își îndoctrinează N.O.I. membrii. Din aceste teorii curg șuvoaie de propagandă rasială, anticreștină și antistatală. Mesajul acestei propagande este

acceptat de toţi membrii organizaţiei, care îşi schimbă numele de sclavi, date de stăpînii lor albi, în nume musulmane.

Incă ceva, şeful N.O.I.-ului a fost supus unui test psihologic. Elijah Muhammad este cu 70—79 la sută sub media unui om normal !

Pentru mine, o organizaţie condusă de un astfel de om e ceva sinistru. Toate inepţiile pe care le debitează sînt crezute şi puse în practică pînă la capăt de ferventii săi ucenici. Acest grup fanatic nu trebuie scăpat de sub supraveghere nici o clipă. Mulţi dintre membrii organizaţiei sînt capabili să-l atace pe preşedintele S.U.A. chiar dacă nu-s îndoctrinaţi complet, deoarece sînt încurajaţi să se dedea la acte de violenţă, constituind surse de pericol.

V-am prezentat pe cei de care serviciul secret se teme, oameni care ne determină să fim în gardă tot timpul şi sper că acum înţelegeţi măsurile de precauţie pe care le luăm, ce ne determină să fim mereu vigilenţi şi atenţi la cel mai mic indiciu care denotă ivirea unui pericol.

PĂZIND UN OM FOARTE SOCIABIL...

Am văzut puţin din festivităţile legate de instalarea în postul prezidenţial a noului preşedinte şi, mai ales, am văzut ce măsuri ia serviciul secret în astfel de ocazii. Acum să ne ocupăm puţin şi de activitatea desfăşurată de acelaşi serviciu zi de zi, cum îl păzea pe d-l Truman şi, tangenţial, să remarc că personalitatea preşedintelui poate fi generatoare de pericole pentru propria-i securitate personală.

La început, cîteva cuvinte despre grupul de la Casa Albă, despre acei agenţi care sînt întotdeauna văzuţi în fotografii şi jurnale de film în apropierea preşedintelui S.U.A.

Aşa cum am mai spus, este o secţie de 40 de agenţi. Ei răspund de integritatea personală a preşedintelui pe parcursul celor 24 de ore ale fiecărei zi a anului.

Aceşti agenţi sînt unici în felul lor. In primul rînd sînt oameni prezentabili, de regulă tineri, deşi unii au o mare vechime în serviciu. Toţi sînt absolvenţi de colegii şi chiar deţinători de titluri superioare. Au la bază diferite specialităţi, deşi personal îi prefer pe cei care au pregătire în domeniul ştiinţelor exacte.

Sînt educaţi ca să se comporte sobru şi degajat în public, deoarece sînt cu atît mai eficaci cu cît sînt mai greu de deosebit de celelalte persoane care-l însoţesc pe preşedinte. Totuşi, nimeni nu trebuie să se lase înşelat de aparenţe. Ei

au obligația să fie întotdeauna în deplinătatea forțelor. Sînt experți în judo, box și lupte, iar în ce privește armele de foc, acestea nu mai prezintă secrete pentru ei. De asemenea, sînt înotători de performanță, maeștri călăreți, țintași de mîna întîi, știu să conducă un elicopter, să manevreze o barcă cu pînze sau cu motor, știu cum să se comporte cu mulțimile fără ca să enerveze oamenii.

O parte dintre agenți îl însoțesc întotdeauna pe președinte, indiferent dacă acesta este acasă sau e plecat. Tot dintre acești gentlemeni se aleg agenții care sînt trimiși dinainte în străinătate ca să stabilească măsurile de securitate ce trebuiesc luate pentru a asigura paza președintelui pe timpul vizitelor în alte țări.

Mai există o condiție pe care fiecare dintre acești agenți trebuie să o îndeplinească și fără de care toate celelalte calități sînt egale cu zero, și anume : fiecare agent trebuie să fie gata să-și sacrifice viața pentru a salva viața președintelui, adică să se interpună între președinte și orice pericol. Trebuie să fie gata, ca parte integrantă a îndatoririlor sale, să primească în trupul său glontele ucigaș sau lama rece a unui pumnal. Corpurile agenților din secția de la Casa Albă sînt, în ultimă instanță, ultimul scut al serviciului secret contra atentatelor la viața președintelui S.U.A. Sînt scuturi umane.

Acești agenți n-au ezitat să-și îndeplinească datoria cînd situația a cerut-o și trebuie să remarc aici că viața a cerut adeseori acest sacrificiu.

Desigur, în calitatea mea de șef, eu trebuia să fac planurile și schițele pentru paza președintelui, atît pentru timpul cînd acesta era la Casa Albă, cît și pentru timpul în care era plecat în altă parte a globului pămîntesc. Cei care lucrează însă efectiv la aceste planuri sînt cei din secția de la Casa Albă.

Pe vremea șefiei mele luasem măsura ca ori de cîte ori președintele pleca de la Casa Albă să fiu anunțat imediat prin radio. De asemenea, la anumite intervale de timp, stabilite dinainte, eram informat de ce s-a mai întîmplat și unde anume se găsea președintele. Această măsură mai dăinuie și as-

tăzi. Transmisiile radio se făceau codificat, pentru a exclude posibilitatea interceptării și înțelegerii lor. Astfel, în orice clipă eu știam unde se afla președintele, chiar dacă nu-l însoțeam. Aceste comunicări radio ajută, în cazul unei ambuscade sau în caz că se ivește o altă situație neprevăzută, să se intervină imediat, știind precis locul unde se găsește președintele.

După ce m-am familiarizat cu noile probleme, am început să le studiez în profunzime.

Iată și o notiță din jurnalul pe care-l dețineam pe vremea aceea :

„Problemele principale ale pazei președintelui emană din anumite caracteristici personale, fie fizice, fie psihologice. In cazul lui Roosevelt apăreau o serie de probleme legate de neputința sa fizică ; în ce-l privește pe Truman se ivesc probleme legate de modul lui de a fi, energic și independent. Acțiunile lui Truman sînt greu de prevăzut."

Observațiile acestea s-au dovedit a fi juste. Problemele referitoare la paza lui Roosevelt, care trebuia transportat cu cărucioruI, erau cu totul și cu totul speciale. Ori de cîte ori călătorea Roosevelt, serviciul secret trebuia să se îngrijească să aibă la dispoziție rampe speciale pentru locurile unde erau scări de urcat.

O echipă de tîmplari cu fierăstraie, ciocane, cuie și scînduri se găsea întotdeauna în anturajul președintelui Roosevelt.

Serviciul secret trebuia să fie, de asemenea, foarte atent, în cazul lui Roosevelt, dacă nu cumva se scurgea gaz în încăperile unde se găsea el, la foc, la încercări de asasinat.

In schimb, în cazul lui Truman, erau cu totul alte probleme, în principal determinate de energia lui nestăvilită.

Un agent care a servit atît pe timpul lui Roosevelt cît și pe timpul lui Truman, mi-a povestit o dată următoarele :

„Roosevelt avea obiceiul să doarmă pînă tîrziu, masa de dimineață servind-o lejer, fără grabă. Toate acestea nu ridicau nici un fel de probleme pentru agenți, exceptînd obligațiile lor obișnuite de serviciu.

Truman, chiar din prima zi de președinție, s-a sculat la ora 6,00 dimineața, gata să-și facă plimbarea de dimineață, plimbare despre care s-a făcut foarte mult caz pe vremea aceea."

Agentul care mi-a povestit toate astea era la sediul serviciului secret din Casa Albă cînd a sunat telefonul „foarte urgent" al poliției care asigura paza exterioară a Casei Albe. „Președintele a părăsit Casa Albă prin poarta de sud. Este însoțit doar de un singur agent. Grăbiți-vă !", anunța disperat polițistul de la poartă.

Agentul respectiv, precum și un alt veteran din serviciul secret s-au uitat alarmați unul la altul. Era încă întuneric afară. Ce naiba s-a întîmplat cu președintele ? Și-au pipăit pistoalele de sub haină și au luat-o la goană.

Truman era pe strada Pennsylvania, însoțit doar de un singur agent, situație fără precedent în istoria recentă a serviciului secret, deoarece în regulament se prevede ca președintele să fie însoțit de cel puțin patru agenți ori de cîte ori este plecat de la Casa Albă. „Chiar în momentul în care eram să-l ajungem, Truman a luat-o pe strada 15, cu pasul lui elastic și rapid, și l-am pierdut din ochi. In cele din urmă l-am ajuns după o cursă de vreo 800 de m. Președintele a întors capul și ne-a văzut. A zîmbit în felul său caracteristic și a spus fără să încetinească pasul :

— 'neața, domnilor. Frumos timp azi, nu ? Drăguț din partea voastră că v-ați gîndit să mă însoțiți ! Apoi și-a continuat plimbarea privind drept înainte."

Americanii au fost plăcut impresionați cînd au aflat că au un președinte care se scoală de dimineață, dar noi, după cum sublinia și agentul, „ne-am dat seama că aveam de rezolvat o serie de probleme pe care nu le avusesem înainte".

Personal n-am nimic împotriva sculatului de dimineață și-l admir pe Truman, dar plimbările lui erau foarte periculoase din punctul de vedere al serviciului secret. Erau mult mai periculoase decît jocurile de golf ale președintelui Eisenhower. Iată și motivele :

— plimbările aveau loc printr-o zonă foarte populată a unui mare oraș ;

— se făceau, de obicei, pe aceleași străzi ;

— aveau loc la aceeași oră.

Aceste plimbări constituiau tocmai „obiceiul“ căutat de un asasin pentru a-și pune în practică planurile criminale.

Plimbarea la o astfel de oră, cînd este puțină lume pe stradă, făcea din Truman o țintă ideală pentru un trăgător bun. O pușcă cu lunetă, strecurată discret pe una din miile de ferestre aflate de-a lungul itinerarului respectiv, ar fi redus la zero toate strădaniile noastre de a ne îndeplini misiunea.

O altă metodă posibilă de atac era cu ajutorul unei mașini care să apară în viteză de pe o stradă laterală și pe care să fie instalată o mitralieră. Nici într-un asemenea caz n-am fi avut multe șanse de scăpare.

Totuși, eu nu-i puteam înarma pe agenți cu automate, deoarece nu puteau să apară înarmați în public. Credeți-mă că eram foarte tentați să luăm cu noi automate, iar ulterior, cînd îl însoțeam pe Eisenhower la jocurile sale de golf, în sacii de sport aveam ascunse și astfel de arme.

Dar cum am fi putut să le ascundem pe cînd îl însoțeam pe Truman ? Dacă le-am fi purtat în văzul lumii, ar fi fost un dezastru. Am fi părut garda de prost gust a unui gangster.

Truman nu ne-ar fi permis să-l însoțim înarmați. Ca și pe alți președinți, la început, pe el îl amuza garda noastră, deși era curtenitor și amabil în relațiile cu noi. Dar, așa cum sînt mulți oameni curajoși, nu-l preocupa ceea ce s-ar fi putut întîmpla. Măsurile de pază luate de noi i se păreau chestiuni copilărești și nu se abținea să nu remarce amuzat : „Ei, ce credeți, vor încerca să ne fugărească astăzi nițel ?“ sau : „Mă, parcă aș fi Al Capone. Nu mai priviți așa fioros în jur, că băgați lumea în boală !“

De fapt, Truman n-a renunțat la părerea lui că toate aceste măsuri erau ridicole, pînă în ziua în care a avut loc atacul celor doi portoricani, Collazo și Torresola, împotriva reședinței de la Blair House. Atacul a avut loc în 1951. Abia

după aceea și-a dat seama la ce-s buni agenții serviciului secret, care erau mereu lîngă el.

Cred că Truman n-a aflat niciodată procedeul folosit de mine pentru a-l apăra împotriva unui atac prin surprindere în timpul plimbărilor matinale. Era o idee simplă, dar am pus-o în aplicare cu destulă teamă.

Am ordonat ca o mașină să-l însoțească la o distanță oarecare, dar întotdeauna să se ferească ca să fie zărită de președinte. Agenții care se aflau în mașină erau înarmați cu automate, puști cu lunetă și o mitralieră. Misiunea lor era de a descoperi lunetiștii și de a-i neutraliza, precum și de a preveni un atac prin surprindere asupra președintelui.

Singurul lucru de care mă temeam era ca nu cumva Truman să zărească mașina și să ne interzică continuarea acțiunilor, însă obiceiul de a privi înainte pe timpul acestor plimbări îl oprea să-și dea seama ce se întîmpla în urma lui. Personal nu mi-au plăcut aceste plimbări, cu atît mai mult cu cît se făcea multă publicitate în jurul lor. Astfel, se înființase chiar o „societate a celor care fac plimbarea de dimineață". Bazele acestei „societăți" au fost puse de un oarecare Tony Vaccaro și era formată, mai ales, din ziariști. Bineînțeles că toate acestea constituiau, din punctul meu de vedere, o invitație pentru orice nebun ca să-și încerce calitățile de trăgător țintindu-l pe președinte.

Deși păream prea zelos, totuși, s-a dovedit că sînt, dacă vreți dumneavoastră, un cobe, deoarece, în cele din urmă, a avut loc o încercare de asasinat împotriva președintelui. Incercarea a avut loc la Blair House, locul de unde Truman pleca la plimbare în fiecare dimineață. Unele date ne arată că la un moment dat atacatorii s-au gîndit, după ce au citit în ziare, să-l atace pe președinte într-o dimineață cînd acesta ieșea la plimbare. Dacă ar fi ales varianta aceasta șansele lor ar fi fost foarte mari, cu atît mai mult cu cît erau hotărîți și doreau să devină martiri pentru cauza lor. Despre încercarea de atentat o să vorbesc însă mai tîrziu.

Truman a dat naștere și altor probleme pentru serviciul secret. Iată ce a făcut într-o zi, ca să vă dau un exemplu. S-a

sculat la ora 6,30 dimineața, s-a plimbat, apoi 12 ore le-a petrecut lucrînd la Casa Albă. La 6,30 după-amiază s-a dus la senat, l-a luat pe Howard McGrath, procurorul general al S.U.A., și s-au dus la acesta acasă, unde au luat masa. La McGrath au venit și alții, printre care ministrul de finanțe și Stuart Symington. Președintele a jucat cărți pînă la ora patru fără zece. Agenții serviciului secret l-au condus acasă, unde a ajuns exact la ora patru. Să zicem că i-au trebuit cincisprezece minute ca să se culce, asta însemna ora 4,15. La ora 6,30 s-a sculat și și-a reluat programul de 14 ore de muncă. Nu uitați că Truman avea la data aceea 65 de ani !

In plus față de enorma lui energie, Truman era foarte apropiat de oameni și se împrietenea foarte repede, fiind iubit de toți agenții. Ei se identificau cu el de parcă ar fi fost unul de-al lor. Truman era un om simplu și se simțea foarte fericit cînd era printre oamenii de rînd. In timpul plimbărilor, de multe ori chema cîte un agent și sporovăiau împreună cîte în lună și-n stele. Se adresa celor din jur pe numele de botez și nu se simțea deloc în apele lui cînd era obligat să vorbească ceremonios.

Dar, felul lui de a fi popular nu era o binecuvîntare pentru cei care aveau datoria să-l păzească și de multe ori ne-a dat de furcă.

De exemplu, un principiu cardinal în asigurarea securității președintelui este și acela de a nu-i permite să-și oprească mașina în mijlocul unei mulțimi, mai ales dacă aceasta n-a putut fi evitată. Chiar și o mulțime prietenoasă poate să fie scăpată de sub control și să se transforme într-o hidră cu mai multe capete care se înghesuie să atingă obiectul adorat într-o frenezie maniacă, ceea ce poate face ca, din prea mare iubire, să-l distrugă, călcîndu-l pur și simplu în picioare.

Dar, Truman era fericit în astfel de ocazii. In plus, oriunde se ducea, avea sute de cunoscuți și prieteni, iar cînd zărea vreunul dintre aceștia, Truman voia neapărat să stea de vorbă cu el, fără să se gîndească la consecințe. Nu avea importanță cine era acest cunoscut. Era în stare să oprească o întreagă festivitate, organizată în cele mai mici

amănunte, și ar fi dat mîna cu cunoscutul respectiv, cîteodată discutînd cu acesta minute în șir despre ce au mai făcut de cînd nu s-au mai văzut, ce-au mai auzit etc.

Așa se explică și răsunătoarea lui victorie electorală din 1948, cînd l-a învins pe Thomas E. Dewey.

O dată, la Boston, mulțimea se înghesuia să se apropie cît mai mult de mașina prezidențială, care abia mai putea să se miște. Eu m-am apropiat pe jos, din spate, ca să văd ce se poate face pentru a circula mai repede, deoarece asigurarea posibilității de a ne deplasa rapid, mai ales în locurile unde se află multă lume, constituie un principiu de bază al muncii noastre. Tocmai cînd am ajuns în apropierea mașinii, Truman a zărit în mulțime un vechi prieten. L-am văzut cum se luminează la față : „Ia uite-l pe vechiul meu prieten, Joe !". S-a uitat la mine. Eu, în calitate de șef al serviciului secret, aveam dreptul, acordat de lege, să contramandez orice ordin, indiferent cine l-ar fi dat, dacă consideram că prin aceasta apăram viața „puterii executive". Asta însemna că eu puteam opune vetoul meu hotărîrii luate de președinte și președintele știa acest lucru.

Truman se uita la mine. Își dădea seama după figura mea că nu-mi plăcea deloc mulțimea și că eram gata să intervin. Mi-a înfruntat privirea și a ordonat :

„Oprește !" A deschis geamul mașinii și a strigat : „Hei, Joe ! Ce mai faci, bătrîne ? Vino încoa..., urcă în mașină lîngă mine !", iar Joe s-a executat plin de mîndrie și plăcere. Nu-i nevoie să comentez de ce n-am dat ordinul care se impunea.

Cîteodată însă, cînd aceste manifestări îl puneau în situații neplăcute, care puteau deveni periculoase, interveneam cu hotărîre. Iată un exemplu :

Intîmplarea a avut loc în Newark, New Jersey, în timpul unei campanii politice. Serviciul secret făcuse din timp un plan amănunțit pentru a asigura garda și securitatea președintelui. Politicienii din Newark doreau ca doamna și domnul Truman să treacă pe străzile orașului după ce se înserează, în mașină deschisă. M-am opus, dar în cele din urmă a

trebuit să dau îndărăt în fața rațiunilor politice, așa cum am mai făcut de atîtea ori.

Pe deasupra străzilor atîrnau ghirlande de artificii care urmau să fie aprinse cu cîteva minute înainte de a trece convoiul de mașini. Așa cum se întîmplă întotdeauna, toate pregătirile s-au făcut sub supravegherea agenților serviciului secret și au fost verificate de aceștia după ce s-au terminat.

Știam din proprie experiență că aceste ghirlande constituiau un pericol foarte concret, dar am primit asigurări că artificiilor li se va da foc cu cîteva minute înainte de sosirea în dreptul lor a președintelui și a primei doamne a țării, însă promisiunea dată nu a fost respectată. Chiar pe prima stradă s-a dat foc artificiilor exact în clipa în care mașina cu președintele se afla sub ghirlanda de artificii.

Scînteile s-au împrăștiat asupra mașinii președintelui, iar haina de blană a d-nei Truman a avut de suferit, la fel și pălăria.

M-am înfuriat. Truman zicea, după felul lui de a fi, să continuăm drumul, dar eu am pus piciorul în prag și am ordonat ca întregul cortegiu prezidențial să fie oprit. Nu am permis nici unei mașini să mai miște din loc pînă în clipa în care nu s-a dat foc și celorlalte artificii — cîteva cvartale înainte. Politicienii s-au supus neavînd încotro, iar eu pot să vă spun că defilarea aceasta a fost punctată cu multe opriri. Nu plecam din loc pînă nu mă convingeam că următoarea ghirlandă de artificii a fost aprinsă.

Din fericire, președintele m-a iertat atît pe mine cît și pe politicienii care au organizat festivitatea.

Bineînțeles, nu toate plăcerile președintelui Truman ne creau probleme. Astfel, lui îi plăcea să parieze pe orice și cu oricine, în fond o plăcere nevinovată, mai ales ținînd cont de sumele infime pe care punea pariu.

Tocmai cînd ajunsesem să mă felicit, după un an de serviciu, pentru modul în care îmi îndeplineam misiunea, soarta mi-a dat o lecție.

Pe 25 septembrie, președintele trebuia să meargă pînă la

Independence Missouri, unde avea o casă. A plecat cu avionul, ca de obicei, și totul decurgea normal. Printre agenții care-l însoțeau era și Harry „Nick" Nicholson, căruia nu-i plăcea deloc să călătorească cu avionul.

Tot timpul s-au făcut glume și bancuri pe socoteala acestuia. La un moment dat Truman a spus, îndreptîndu-se spre cabina pilotului : „Băieți, mai bine v-ați lega cu centurile de salvare. Vreau să mă duc să-l înlocuiesc pe pilot".

Doar puțin a trecut și toată lumea a executat această operație în cea mai mare grabă. Peste o sută de mile avionul a zburat doar cu un singur motor, deoarece celălalt se stricase. Nicholson se ruga la Dumnezeu, dar Truman își păstra sîngele rece. In cele din urmă, pilotul a reușit să pună capăt calvarului, aterizînd. La sol, Truman l-a bătut pe umăr pe Nicholson și i-a spus : „Gata, Nick ! O făcurăm și pe asta". Nick s-a uitat la avion gînditor și a zis : „Nu știu ce-i mai rău, să fii omorît sau să fii chinuit !". Truman a izbucnit într-un hohot de rîs.

Pentru mine acest eveniment a fost o lecție și am revăzut procedeele noastre de verificare a avionului prezidențial înainte de fiecare zbor. Dar, în cazul prezentat, așa cum a reieșit în urma cercetărilor, a fost un accident în cel mai strict sens al cuvîntului.

Cu timpul Truman s-a atașat de serviciul secret și-i plăceau în mod deosebit anumiți agenți.

Considerația lui față de noi se datora, după părerea mea, faptului că putea să se sprijine pe noi în anumite probleme foarte delicate, probleme care continuă să fie strict secrete, și în care scop ni s-au dat o serie de sarcini cu caracter mai deosebit.

O astfel de sarcină se referea la Dwight Eisenhower, pe cînd acesta mai era general, șef al N.A.T.O.-ului, deci nu făcea parte din nici un partid politic. După cîte știu eu, Eisenhower n-a aflat niciodată ce a făcut Truman pentru el.

Truman era un mare admirator al lui Eisenhower, iar în clipa în care a primit o informație din care rezulta că viața generalului era în pericol, ne-a ordonat să ne ocupăm de

această problemă. Generalul a refuzat orice fel de protecție, dar Truman n-a renunțat la intențiile lui, astfel că serviciul secret al S.U.A. a asigurat paza lui Eisenhower cu mult înainte ca acesta să ajungă președinte, lucru despre care n-a aflat niciodată.

O asemenea pază ne-a solicitat toată ingeniozitatea, dar am fost în stare să o realizăm.

Nu pot spune mai multe acum, deoarece multe date în legătură cu această acțiune continuă să fie secrete, dar pot să spun că viața lui Eisenhower era într-adevăr în pericol.

Un alt om de care ne-am ocupat a fost James V. Forrestal, pe care Truman îl stima foarte mult. Ministrul apărării avea unele ieșiri ciudate. Se plîngea că e urmărit de oameni care păreau a fi străini, iar Truman ne-a ordonat să verificăm aceste păreri ale lui Forrestal.

Forrestal nu era omul care să aibă vedenii, eram noi de părere înainte de a începe cercetările, dar m-a șocat concluzia investigațiilor. D-l Forrestal suferea de o depresiune nervoasă și era pe cale să se sinucidă. Tragic, dar asta a fost ceea ce s-a întîmplat pînă la urmă, în ciuda măsurilor preventive luate. Truman a fost foarte afectat de acest sfîrșit tragic.

Același lucru l-am avut de făcut și cu Felix Frankfurter, care ne-a spus că cineva îi umblă prin lucruri. Din fericire, rezultatul final a fost că Frankfurter era sănătos și nimeni nu-i umbla prin dosare ca să afle secrete de stat.

Paza președintelui era o chestiune permanentă, indiferent unde mă aflam și ce făceam.

Ori de cîte ori președintele se pregătea să vină la Casa Albă de la Blair House, un fleac de drum de cîteva sute de metri, eu eram anunțat cînd pleca de la Blair House și cînd sosea la Casa Albă.

Cînd avea de parcurs distanțe mai mari, să zicem că mergea la teatru, mă ocupam personal de această problemă, iar dacă omenește era posibil mă deplasam și eu la fața locului pentru a urmări personal toate acțiunile.

Totuși, eu nu l-am putut însoți în toate vacanțele pe care le petrecea în Florida de două ori pe an.

De multe ori mai ascultam și de soție, care spunea să mă duc să mă odihnesc și eu, deoarece cît eram la Washington mă copleșeau celelalte treburi și nu aveam timp de odihnă. Pînă la urmă m-am dus și eu în Florida. Președintele lucra cît patru, dar și știa cum să se odihnească. Așa se explică și longevitatea și energia lui. Zi de zi înotam, făceam plajă, iar seara vedeam filme.

In cea de-a doua săptămînă a concediului meu, s-a întîmplat ceea ce o să vă povestesc acum. O porțiune din mare era îngrădită cu un fel de gard de funii și de cîte ori președintele intra în apă, împreună cu el intrau și doi agenți. Unul dintre agenți trebuia să se afle întotdeauna între președinte și largul mării pentru cazul în care un rechin sau o baracudă ar fi reușit să treacă printre frînghii. La un moment dat agentul a observat o baracudă ce se îndrepta spre președinte, care era în apă pînă la brîu, cu fața spre țărm. Peștele ajunsese doar la cîțiva metri de Truman și așa aproape de agent, încît acesta nici n-a îndrăznit să vorbească tare ca nu cumva să determine baracuda să treacă la atac. Rapid și fără zgomot, agentul s-a strecurat între președinte și baracudă, gata să înfrunte el atacul. Apoi l-a rugat încet pe președinte să iasă din apă, dar acesta nu l-a auzit, căci tocmai pleca spre țărm. Peștele era la vreun metru jumătate de agent și stătea liniștit de parcă ar fi studiat situația. Cînd agentul a văzut că Truman a ajuns pe țărm, a luat-o și el încet spre mal, iar după ce s-a depărtat puțin de pește a rupt-o la fugă. A fost tulburat de ceea ce i se întîmplase, dar n-a spus nimănui nimic, ci a venit și mi-a raportat doar mie. Cînd și-a revenit, mi-a spus un lucru pe care n-o să-l uit niciodată :

— Știți, sînt bucuros că s-a întîmplat acest lucru.

— De ce ?

— Pentru că pînă acum m-am întrebat de multe ori dacă eu, în caz că s-ar ivi situația, m-aș interpune între preșe-

dinte și atacator. Sincer să fiu, n-am fost niciodată sigur că voi face acest lucru. Acum m-am convins că îmi voi îndeplini și această îndatorire, fapt ce constituie o ușurare pentru mine.

Știam ce vorbește. In ce mă privește, am luat măsuri ca să fie întărit gardul de frînghii astfel încît nici un pește răpitor să nu se mai strecoare în porțiunea aceea de mare, după care mi-am reluat tabieturile de om aflat în concediu.

...ŞI FAMILIA LUI

Serviciul secret are obligaţia să păzească atît pe preşedinte cît şi pe toţi membrii familiei prezidenţiale. In continuare o să vă prezint cîteva probleme legate de asigurarea pazei familiei Truman.

Truman avea o fiică, cîntăreaţă, care era hotărîtă să facă carieră şi, în consecinţă, s-a stabilit la New York, la 250 mile de Washington.

O soră a lui Truman locuia la Independence, Missouri. Acesteia îi plăceau maşinile şi mai ales viteza, deşi era destul de în vîrstă. Precizez că, de pe vremea cînd asiguram paza familiei Truman, am ajuns să am o aversiune exagerată faţă de publicitate. Tot ce apărea în ziare despre familia prezidenţială mă jignea în calitatea mea de poliţist. Pot să adaug că mi-am dat seama de ce o să păţească serviciul secret de pe urma publicităţii, mai ales datorită Margaretei şi a lui Mary Truman, dar unde-i lege nu-i tocmeală, aşa că am făcut planurile de pază a celor două doamne.

Cînd Margaret a hotărît să se mute la New York, serviciul secret i-a propus să-şi aleagă un apartament din hotelul Carlyle. Margaretei i-a plăcut hotelul şi şi-a ales un apartament de trei camere la unul din etajele superioare.

Am verificat apartamentul de parcă însuşi preşedintele s-ar fi mutat acolo. In secret, i-am verificat pe toţi cei care

veneau și închiriau camere sau apartamente la etajele vecine cu al Margaretei. Am controlat toate instalațiile hotelului, toate ungherele, liftul, iar angajații hotelului au fost verificați din toate punctele de vedere.

Apoi am fixat o gardă a Margaretei, formată din șapte oameni, din care doi trebuiau să o însoțească întotdeauna. Noaptea cei doi stăteau la ușa dormitorului, în timp ce ea dormea.

Margaret era foarte amabilă cu oamenii serviciului secret și de mai multe ori a intervenit pentru ei, mai precis de cinci ori a cerut ca aceștia să primească un salariu mai mare. Aceste fapte contrastează cu remarcile făcute ulterior că noi am fi intervenit în viața ei intimă și că, probabil, am împiedicat-o să se mărite pe vremea cînd tatăl ei era președinte. Nouă ne-a venit cam peste mînă să auzim astfel de vorbe. Totuși, am iertat-o, deoarece ne dădeam seama ce înseamnă pentru un om tînăr o gardă înarmată.

La dispoziția Margaretei se găseau trei mașini, oriunde s-ar fi aflat : în turneu, la New York sau la Washington. Agenții care o păzeau se îngrijeau de cazare și mîncare în orașele unde urma să cînte. Aceștia aveau destulă treabă dacă luați în considerație faptul că erau și casierii și administratorii Margaretei, care ajunsese să cîștige cîteva sute de mii de dolari anual.

O gardă de trei oameni și un șofer cu o mașină a serviciului secret au fost puse la dispoziția domnișoarei Mary Truman. In plus, la casa lui Truman din Independence se găsea o gardă permanentă, deoarece vizitatorii și amatorii de suveniruri nu se jenau să pătrundă în casa președintelui și să ia „amintiri". Această pază permanentă era necesară și pentru că, cîteodată, președintele și d-na Truman se duceau să-și petreacă cîteva zile la Independence. Pentru a-l feri pe președinte de curioși, am ordonat să fie construit un gard în jurul casei. Cam astea ar fi măsurile pe care le-am luat pentru a-mi îndeplini misiunea.

Primele neplăceri au apărut curînd. Ca o îndatorire de serviciu, toți agenții, indiferent pe cine păzeau, aveau ordin

ca să-mi trimită zilnic rapoarte scrise, iar dacă se întîmpla ceva important și urgent să-mi raporteze prin telefon sau prin sistemul special de telex.

Din rapoarte a rezultat foarte curînd că lui Mary Truman îi plăcea viteza. Ea îi cerea șoferului să conducă cu viteze care depășeau limita maximă legal admisă. Dacă agentul nu voia să o asculte, Mary Truman îl cicălea și-l certa. Lui Mary îi mai plăcea să călătorească și am aflat că urma să plece într-o lungă călătorie prin S.U.A. și, cu această ocazie, am simțit gustul amar al publicității ! Eu o admiram pe Mary Truman pentru excentricitățile ei, dar cîte bobîrnace n-am primit din cauza lor !

Intuisem din primele zile că o să am neplăceri și din nou intuiția mea s-a dovedit corectă în ziua în care mașina lui Mary Truman a fost lovită de un autobuz în Kansas City. Au mai fost și alte accidente de genul ăsta, dar am scăpat destul de ușor. Scandalul s-a iscat după ce Mary Truman i-a cerut agentului Stanly să meargă cu peste 75 mile pe oră prin Hopewell, New York, și au fost opriți de un polițist.

După cum știți, statul New York este republican prin tradiție și vă dați seama că nu era cea mai indicată regiune unde sora președintelui democrat să-și permită încălcarea legii. Atît au așteptat ziarele și, cît ai clipi din ochi, toată lumea a sărit în sus de parcă luase foc :

„Sora lui Truman, arestată ! La volanul mașinii se afla un agent al serviciului secret..."

„Se cuvine oare să plătim impozite pentru a-i asigura d-rei Mary Truman o gardă ?"

Cam în felul acesta apăreau titlurile în ziare.

Un congresman s-a apucat și a turnat gaz pe foc. A adus cazul la cunoștința Congresului, declanșînd o dezbatere aprigă.

Vă dați seama ce-a ieșit ! Telefonul de pe biroul meu zbîrnîia continuu. In fine, incidentul, deși descurajator pentru serviciul secret care și-a făcut datoria conștiincios ani în șir, a fost uitat cu timpul.

Dar ăsta a fost numai începutul, în definitiv un fleac

față de ce aveam să pățim cu ocazia vizitei în Europa a Margaretei Truman.

Astfel, cu ocazia vizitei în Franța, în jurul Margaretei s-a făcut multă publicitate de către presa franceză. Din punctul de vedere al serviciului secret, principalul pericol pentru Margaret erau blitzurile fotografilor francezi. Ne era teamă ca nu cumva să explodeze vreun blitz, mai ales cînd fotografii erau prea aproape de ea. In cele din urmă, Pierre, în căutarea de efecte senzaționale, a mers prea departe. Intr-o seară, Margaret s-a dus la un spectacol la Lido, cunoscutul club de noapte parizian. Un fotoreporter a fotografiat-o exact în momentul în care urmărea un număr din spectacol în care apăreau mai multe femei dezbrăcate pînă la brîu. Agenții care o însoțeau pe d-ra Truman au crezut că-i mai cuminte să-i ceară filmul fotoreporterului. Au fost politicoși, dar fermi, și au reușit să pună mîna pe film.

Totuși, acest fapt a fost considerat ca o insultă la adresa „la Liberté Française", la adresa integrității statului, a drepturilor cetățenilor francezi și Dumnezeu mai știe cîte nu s-au spus ! Din nou telefoane, din nou ziarele !

Cu ocazia vizitei la Stockholm a avut loc însă cel mai mare uragan publicitar.

Ca o introducere la ceea ce s-a întîmplat vreau să spun că agenții care sînt trimiși în străinătate sînt oamenii cei mai instruiți și cei mai bine educați din întreg serviciul.

In pregătirea agenților un rol de frunte îl are însușirea manierelor elegante, a atitudinii politicoase pe care trebuie să o aibă orice agent într-o țară democratică.

Garda unui dictator se poate comporta cum îi place, dar noi nu putem face acest lucru și nici nu dorim să ne comportăm în felul acesta. Această convingere a fost și este cultivată de agenții serviciului secret. Mai mult decît atît, acești agenți sînt învățați să vorbească frumos, conciliant, diplomatic, să nu bruscheze niciodată, oriunde ar fi, pe nimeni.

Iată ce s-a întîmplat în Suedia : Margaret (La Princesse des Etats-Unis", cum îi ziceau ziarele franceze) s-a dus să viziteze primăria orașului Stockholm. Ea a spus agenților că

nu vrea să fie fotografiată pe cînd se afla înăuntru. Agenții secreți au rămas afară, așteptînd-o să termine vizita și să ia măsuri ca să-i fie îndeplinită dorința. In timpul acesta, un fotoreporter de la un mare ziar suedez s-a apropiat de ei și i-a întrebat dacă d-ra Truman este atît de drăguță încît să-i permită să o fotografieze.

Unul din agenți i-a răspuns că d-ra Truman ar fi recunoscătoare fotoreporterului dacă acesta ar veni să o fotografieze cu altă ocazie. Fotoreporterul a întrebat dacă înăuntru se găsește un alt fotoreporter sau reporter și i s-a răspuns că nu, adică i s-a spus adevărul.

Să nu credeți cumva că aceasta e versiunea mea. Aceste fapte sînt rezultatul unei anchete foarte atente întreprinse de urgență și în secret de autoritățile competente, ca să se hotărască dacă e cazul sau nu să se ceară scuze pe cale diplomatică.

In ziare au apărut știri că agenții serviciului secret i-ar fi zis fotoreporterului : „Dacă te prindem că faci vreo fotografie, nu mai pleci viu de aici !", că acesta a fost bruscat, că doi agenți blocau ușa de la Drottingham Palace Theatre și că nu permiteau nimănui să intre în clădire, și multe, multe altele !

Asta e ceea ce au făcut ziarele suedeze, dar campania a fost reluată de ziarele americane. Prin scrisori și telefoane primite din toată țara mi se puneau tot felul de întrebări : dacă americanii plăteau impozite ca Margaret Truman să aibă o gardă ; dacă agenții secreți purtau arme cînd erau în străinătate fără permisiunea poliției din țara respectivă ; dacă statul suportă cheltuielile legate de călătoriile Margaretei ? Se cerea insistent ca această ambasadoare de prost augur și garda ei să fie rechemate de urgență acasă etc., etc.

In fine, o ultimă problemă legată de paza membrilor familiei Truman și închei acest capitol, într-un fel amuzant.

Deși legal noi nu trebuia să-i păzim pe frații d-nei Truman, George și Fred Wallace, totuși, din cînd în cînd, îi ajutam și pe ei. Cîtă bătaie de cap ne dădeau, nu vă mai spun ! Fred avea obiceiul să dispară pur și simplu de acasă pentru

perioade de timp extrem de lungi. Nu era ușor de găsit. Cine știe cînd se afla că e la un motel sau în nu știu care oraș !

George era mai așezat, dar avea mania organizării și, neavînd altceva de făcut, se ocupa de organizarea gărzii la casa lui Truman din Independence. A venit cu sugestii bune, dar își schimba propunerile foarte des.

Familia președintelui era formată din tot felul de oameni, iar președintele avea grijă de ei, ajutat fiind de serviciul secret. Nu se întîmpla nimic fără știrea lui.

Admiram grija lui Truman față de familie. Cînd era în Florida, în concediu, în fiecare seară vorbea la telefon cu d-na Truman. Margaret venea acasă, de la New York, în fiecare sîmbătă, iar președintele în persoană mergea să o întîmpine la gară.

Trumanii erau o familie unită prin ciudățeniile lor. De exemplu, mama lui Truman a refuzat să doarmă în „dormitorul lui Lincoln", spunînd că va face acest lucru numai cînd Nordul îi va spune ce s-a întîmplat cu argintul familiei Truman pe timpul războiului de secesiune !

GLUMA

„Spitalul presbiterian,
San Juan, Puerto Rico.

Dragă Ferdi !

...Mi se oferă un post bun aici și sînt tentat să-l primesc. Ar fi ideal dacă n-ar fi portoricanii. Aceștia sînt, fără îndoială, oamenii cei mai murdari, cei mai leneși, cei mai degenerați din cîți au trăit vreodată pe acest pămînt.

Numai gîndul că trăiesc pe aceeași insulă cu ei mă îmbolnăvește. Insula asta n-are nevoie de asistență sanitară îmbunătățită, ci de un uragan care să spulbere întreaga populație a insulei. Atunci s-ar putea să devină pămînt locuibil.

In ce mă privește, mi-am dat toată silința să grăbesc acest proces de exterminare, omorînd opt și transplantînd cancer în încă cîțiva. Ultima acțiune n-a dat însă rezultate. La acest spital grija pentru sănătatea pacienților nu interesează și cea mai mare plăcere a doctorilor e să-și chinuiască nefericitele victime."

Această scrisoare de groază a fost scrisă în 1931—1932 de către un tînăr medic american care făcea cercetări în Porto Rico. Scrisoarea n-a ajuns la destinație, dacă a avut vreuna, ci a fost publicată în ziarele portoricane, dînd un nou avînt mișcării antiamericane. Din investigația complexă întreprinsă de către autoritățile americane, a reieșit că doctorul

a scris scrisoarea ca să se amuze, parodiind un anumit fel de a gîndi. A fost o glumă, zicea tînărul medic american, iar noi i-am zice azi „umor negru".

Intre această scrisoare și ceea ce s-a întîmplat la 1 noiembrie 1950, douăzeci de ani mai tîrziu, există o legătură strînsă.

In după-amiaza zilei de 1 noiembrie, doi oameni s-au apropiat de Blair House, casa în care locuia președintele. Cei doi erau înarmați și veniseră cu intenția să-l omoare pe președintele S.U.A. Pentru ei scrisoarea prezentată mai sus nu era o glumă, ci o dovadă a modului în care doctorii americani îi tratau pe portoricani.

Scrisoarea aceasta era un coșmar pentru Collazo, unul din criminali. Faptul că autoritățile americane nu l-au arestat pe doctor constituia pentru acest fanatic dovada certă că americanii îi disprețuiau pe portoricani.

Această încercare de asasinat ilustrează atîtea aspecte ale activității serviciului secret încît, după părerea mea, prezentarea cazului în presă a fost foarte simplistă.

Cred că ar fi bine să mă ocup mai amănunțit de acest caz și să subliniez unele aspecte ale muncii noastre.

Primul lucru pe care vreau să-l fac, este să vă informez despre modul în care era dispusă garda președintelui în momentul atacului.

Dispozitivul de apărare al gărzii se baza pe principiul de care am mai amintit și înainte, al apărării în adîncime. Acest dispozitiv de apărare era permanent.

In acest caz, deoarece președintele era acasă, cercul exterior era format din polițiști de la Casa Albă și din agenți ai serviciului secret.

Posturile din acest cerc erau situate pe trotuarul din jurul lui Blair House, închizînd toate intrările în clădire, din față, laterale și spate. Oamenii din aceste posturi, făcînd de pază în văzul lumii, erau înarmați numai cu pistolete.

Cercul de mijloc se găsea imediat după ușile de la intrările în clădire. Oamenii care formau acest cerc erau înar-

mați cu pistolete și, ascunse la îndemînă, automate, precum și alte arme defensive.

Ultimul cerc se afla în fața camerei unde era președintele. Acești agenți aveau asupra lor pistolete și puteau oricînd să se înarmeze cu automate sau cu alte arme mult mai puternice.

Cînd vorbesc de acest tip de apărare, concentric și în adîncime, trebuie să precizez că asta nu înseamnă că în jurul președintelui se găsesc cercuri de corpuri omenești, ci este suficient dacă garda prezidențială are sub control toate căile pe unde se poate ajunge la președinte.

Cele trei ziduri concentrice ce se găsesc la orice clădire în care stă președintele oferă, după concepția noastră, protecția necesară. Noi nu facem altceva decît să închidem intrările între aceste ziduri, cu alte cuvinte, noi sîntem o continuare a zidurilor.

Cînd a avut loc atacul, din nefericire, eu nu eram de față. Tocmai luasem masa și, profitînd de o pauză, m-am dus să mă tund.

La ora 2,15, mă sculam de pe scaunul frizerului. Am ieșit din frizerie și m-am îndreptat încet spre strada 15, unde se găsește clădirea Ministerului de Finanțe și unde îmi aveam biroul. Deodată am auzit împușcături, dar mi-am zis că-i vreo mașină, însă curînd am văzut mașinile poliției și o ambulanță îndreptîndu-se spre Blair House. Am oprit un cetățean care tocmai trecea în fugă pe lîngă mine și l-am întrebat ce s-a întîmplat. Mi-a răspuns că niște polițiști au împușcat doi civili în fața lui Blair House.

Imediat am luat-o la fugă și am ajuns la Blair House, exact cînd această acțiune melodramatică luase sfîrșit. Am să vă prezint acuma versiunea pe care am adoptat-o în legătură cu acest atac împotriva lui Blair House.

Exact în momentul în care plecam de la frizerie, cei doi atentatori se îndreptau spre Blair House. Ei trecuseră mai înainte prin fața casei și studiaseră situația existentă. Apoi, s-au retras la intersecția străzilor 15 și Pennsylvania, unde

și-au dat mîna și s-au despărțit. N-aveau să se mai întîlnească niciodată, și ei știau că vor pieri.

Torresola a traversat strada Pennsylvania spre sud și a luat-o încet spre vest, trecînd pe lîngă Ministerul de Finanțe și pe lîngă Casa Albă. Conform planului lor, el urma să treacă de Blair House pe acest drum, apoi la vreo sută de metri mai încolo să traverseze pe trotuarul de nord al străzii și să se îndrepte spre locuința președintelui.

După ce s-au despărțit, Collazo a rămas pe partea de nord a străzii Pennsylvania, parte pe care se află și Blair House și, pur și simplu, s-a îndreptat spre locuința președintelui. E ciudat modul în care acest om se îndrepta spre moarte. Pentru această ocazie își cumpărase un costum nou, își lustruise pantofii și pe cap avea o pălărie scumpă.

Collazo s-a îndreptat spre Blair House urmărind mișcările lui Torresola, deoarece prietenul său avea o distanță mai mare de parcurs, iar acțiunile lor trebuiau să fie perfect sincronizate. In cele din urmă, l-a văzut pe Torresola îndreptîndu-se spre Blair House și a iuțit pasul.

Cercul exterior de pază, sau mai bine zis cei aflați de gardă în posturile de pe trotuar, nu și-au dat seama ce se întîmpla (aceste santinele se aflau în gherete la fiecare colț al clădirii).

Acum e cazul să vi-i prezint și pe cei care peste cîteva secunde aveau să-i înfrunte pe cei doi fanatici înarmați.

De gardă în ghereta de vest se afla un om care și-a dovedit curajul ca nimeni altul. Se numea Leslie Coffelt și făcea parte din poliția Casei Albe. Ca să ajungă la intrarea în Blair House, Torresola trebuia să treacă de postul în care se găsea Coffelt.

Torresola s-a apropiat de ghretă. S-a uitat pe geam si a văzut că Coffelt era înăuntru. S-a apropiat de ușă ca și cînd ar fi vrut să întrebe ceva, apoi, brusc, a scos pistolul și l-a sprijinit în piept, țintindu-l pe Coffelt. Acesta a fost luat prin surprindere și n-a reușit să facă nimic înainte ca Torresola să apese pe trăgaci.

O clipă mai înainte, Collazo ajunsese la ghereta din est.

In gheretă se afla un ofițer de poliție, Joseph C. Davidson, care stătea de vorbă cu șeful grupului de agenți ce era de serviciu în ziua aceea. Șeful grupului, unul dintre cei mai buni agenți ai mei, se numea Floyd M. Boring.

Collazo a trecut de ei, amestecîndu-se printre alți cetățeni care tocmai treceau pe acolo. A ajuns pînă la scările de la intrarea în Blair House, unde era de gardă Donald T. Birdzell, un alt polițist. Birdzell nu se uita înspre locul unde era Collazo și nu l-a văzut cînd acesta a scos pistolul și l-a ochit. Collazo a apăsat pe trăgaci. S-a auzit un „clic", dar glonțul n-a plecat din țeavă. Birdzell s-a întors să vadă de unde venea zgomotul acela.

Pentru o clipă să părăsim scena aceasta de groază și să vedem ce se întîmpla înăuntrul clădirii. Președintele era într-o cameră aflată exact deasupra locului unde se întîmplau cele relatate aici. Era o zi călduroasă de toamnă tîrzie și președintele era dezbrăcat. Cîteva minute mai tîrziu, avea să facă un lucru prostesc, care putea să-l coste viața, dar, deocamdată, să-l lăsăm să doarmă.

La parter, doar un singur om păzea scara care ducea spre camera unde se găsea președintele, agentul Stewart Stout. Acest om, în timpul harababurii care a urmat, avea să facă un lucru pe care numai aceia care au fost într-o situație similară îl vor înțelege. Pentru mine, fapta lui, oricît de simplă ar părea, reprezintă esența curajului.

Ce se întîmpla cu ceilalți locatari ai casei la momentul respectiv ? Servitorii își vedeau de treburile lor, iar d-na Truman și maică-sa, care era bolnavă, se găseau în altă parte a clădirii, departe de locul împușcăturilor. Margaret era într-un turneu tocmai în Noua Anglie.

Să revenim afară. După ce Collazo a avut rateul respectiv, se uita uimit la pistol și lovea înfuriat butoiașul. Asta a fost ceea ce a văzut Birdzell cînd s-a întors. Cu iuțeala căpătată după ani de practică, Birdzell a întins mîna după pistol. Dar în clipa aceea pistolul lui Collazo s-a descărcat, iar un glonte l-a rănit pe polițist în genunchi. Birdzell, ca să nu rănească cumva vreun trecător nevinovat, s-a repezit în stra-

da Pennsylvania cu pistolul în mînă, în timp ce Collazo trăgea după el. După ce polițistul a trecut de cei care erau pe trotuar, a deschis focul. Cînd Collazo l-a văzut pe Birdzell că a ieșit din gheretă a crezut că l-a pus pe fugă, iar el s-a îndreptat repede spre scări.

In această clipă au deschis focul Davidson și Boring. Collazo s-a întors și a răspuns trăgînd cîteva focuri, dar nu mai avea cartușe în butoiașul pistolului. De data aceasta Collazo a făcut un lucru extraordinar, prin care și-a dovedit sîngele rece și hotărîrea. In ciuda gloanțelor care fluierau în jurul lui, s-a așezat pe scări și a început să-și încarce arma. Acest lucru putea să-i salveze viața, deoarece de fiecare parte a scărilor era cîte un zid care îl proteja, gloanțele lovindu-se de zid și ricoșînd. A fost lovit de două ori, dar oamenii mei nu puteau să-l ochească ca lumea din cauza zidului. Gloanțele îi rupseseră nasul și o ureche.

In ciuda gloanțelor, după ce și-a încărcat pistolul, s-a ridicat în picioare și a deschis focul. Incă trei rafale, și s-a prăbușit cu pieptul străpuns de gloanțe. Din fericire, Collazo trăgea execrabil. Acum să vedem ce a făcut Torresola, care, destul de tragic pentru noi, a acționat perfect.

Dacă vă amintiți, Torresola l-a surprins pe Coffelt și l-a țintit sprijinindu-și arma de piept. A tras de trei ori și de fiecare dată l-a nimerit, rănindu-l mortal pe Coffelt.

Văzînd că Coffelt cade, și-a întors arma spre un om care nu era de serviciu, dar care intra în Blair House. Acesta era polițistul Joseph H. Downs. Torresola a tras de trei ori și de fiecare dată și-a lovit ținta. Downs a căzut, rănit grav, incapabil să mai facă vreo mișcare, apoi Torresola a încercat să-i vină în ajutor lui Collazo. A luat-o la fugă pe pajiștea de lîngă Blair House. De acolo a tras o singură dată înspre Birdzell și din nou și-a lovit ținta. Birdzell a fost rănit și la celălalt genunchi. Rănit la ambele picioare, polițistul s-a prăbușit neputincios la pămînt, fiind scos din luptă.

In momentul acesta a avut loc cel mai eroic act din toată încleștarea. Torresola, terminînd cartușele din pistol, s-a oprit să-l încarce. El îl lăsase pe Coffelt căzut la pămînt, rănit

mortal, și e de necrezut ce a făcut acesta. Sîngerînd prin cele trei răni, pe punctul de a muri, el s-a tîrît afară din gheretă cu ultimele puteri, a ridicat pistolul și, sprijinindu-și mîna pe gheretă, a ochit, apoi a apăsat pe trăgaci. Glonțul l-a lovit pe Torresola în cap, intrîndu-i în creier. O privire mirată, iar în clipa următoare asasinul era mort. A murit înainte de a cădea la pămînt.

In timpul acestui schimb de focuri, în Blair House era scandal. Am menționat deja că Stewart Stout s-a comportat vitejește. Ce a făcut? Nu și-a părăsit postul, în ciuda presiunilor morale făcute asupra lui. Stout făcea parte din cercul de apărare de mijloc și păzea scara ce ducea la dormitorul președintelui. Cînd a auzit împușcăturile, s-a dus imediat la locul unde era depozitat armamentul, a pus mîna pe un automat și și-a ocupat poziția de tragere cunoscută dinainte. Dacă Collazo sau Torresola ar fi reușit să pătrundă pe ușa aceea, el ar fi fost întîmpinat de o salvă de gloanțe.

Impușcăturile i-au alarmat pe cei din casă. Cîțiva s-au uitat pe geam și au văzut bătălia care se dădea afară, au văzut și polițiștii căzuți pe stradă. Necunoscînd instrucțiunile secrete ale lui Stout, ca să nu-și părăsească postul indiferent de ce s-ar întîmpla afară, ei se întrebau de ce acesta nu merge să-și ajute colegii și se uitau mînioși la agent. In cele din urmă, unul din șefii personalului de serviciu aflat la dispoziția președintelui a țipat la Stout: „Colegii tăi sînt împușcați unul după altul, tu de ce nu te duci să-i ajuți?" Dar Stout nu și-a părăsit postul, în ciuda insistențelor și a mustrărilor. N-a ținut să ajungă erou, să-și salveze onoarea. Pentru el misiunea lui era clară și asta era totul. Refuzul lui Stout de a-și părăsi postul este un act egalat doar de fapta lui Coffelt.

Chiar înainte de a ajunge eu la fața locului, începuse să se strîngă lume lîngă Blair House. In momentul respectiv Truman a săvîrșit acel act prostesc de care aminteam mai înainte. N-a mai auzit împușcături și s-a apropiat de fereastră ca să vadă ce se întîmplă afară. Toată lumea îl putea vedea la geam.

Unul din oamenii mei l-a văzut și a țipat alarmat la el: „Plecați de la geam!“ Președintele, dîndu-și seama ce face, s-a supus.

Agentului care țipase la președinte îi era frică ca nu cumva cei doi portoricani să aibă complici care să se ascundă în mulțime. Dacă ar fi fost un complice de-al lor în mulțime, acesta ar fi putut foarte ușor să tragă în președinte și să schimbe cursul istoriei contemporane a S.U.A.

Această presupunere ridică problema șansei pe care cei doi asasini ar fi trebuit să o aibă ca să-și îndeplinească planul. E greu de evaluat care le-ar fi fost aceste șanse, deoarece planul lor a fost un plan prost. Chiar și oamenii fără prea multă judecată își dau seama, intuitiv, că au șanse mult mai mari să-și prindă prada cînd aceasta nu este păzită, dar să ataci o clădire înconjurată de oameni înarmați înseamnă să te duci prostește la moarte.

Totuși, cei doi portoricani aveau de partea lor două elemente foarte importante și ei s-au folosit din plin de ele. Primul a fost surpriza, iar al doilea a fost faptul că ei erau ferm hotărîți să moară pentru a-și atinge scopul.

Pentru moment, surpriza i-a ajutat să mături totul din calea lor. Restul e speculație, depinzînd de o serie de „dacă“. Dacă Coffelt și Birdzell ar fi fost scoși din luptă de la bun început, unul sau ambii asasini ar fi putut pătrunde în clădire. Dacă președintele ar fi ieșit să vadă ce se întîmplă la intrarea în clădire, ei ar fi avut posibilitatea să tragă în el. Torresola era un țintaș excelent și nu ar fi fost de mirare să-l nimerească pe Stout, deși acesta stătea după parapetul scării.

Asemenea speculații n-au nici o valoare. Un lucru e sigur totuși. Șansele asasinilor ar fi fost mult mai mari dacă și-ar fi încercat norocul o oră mai tîrziu, cînd Truman urma să rostească un discurs la cimitirul Arlington. Torresola, un țintaș foarte bun, putea să tragă din mulțime și să nimerească ținta.

Am avut multe de făcut în clipa în care am sosit la fața locului. Pe jos zăceau oameni răniți sau morți. Torresola era mort; Coffelt era în comă și a murit cîteva ore mai tîrziu;

Collazo era și el fără cunoștință, sîngele șuroindu-i din piept. Eram sigur că nu mai scapă. Ceilalți erau răniți și aveau nevoie de ajutor medical, deși, din fericire, nici unul nu era rănit mortal.

După ce am luat măsurile necesare, am încercat să-l conving pe președinte să renunțe la discursul de la Arlington. Din documentele găsite asupra lui Torresola reieșea că era unul din liderii Partidului Naționalist din Porto Rico, partid care era răspunzător de multe acte teroriste și încercări de atentate, și mie îmi era teamă ca nu cumva complotul împotriva președintelui să fie mult mai mare, deoarece, adesea, teroriștii trimit și o a doua echipă de asasini să îndeplinească o misiune în care alții au eșuat.

Totuși, Truman nici n-a vrut să audă de contramandarea discursului de la Arlington. Ceea ce am făcut atunci a fost să împătresc garda, dar n-am avut necazuri.

Chiar în după-amiaza aceea am început investigațiile care urmau să dureze cîteva luni. Rănile lui Collazo n-au fost atît de grave cît am crezut eu și el a supraviețuit, permițîndu-ne să reconstituim toate faptele așa cum s-au petrecut. Prin el am reușit să aflăm toate faptele care au dus la acest atac. Vinovăția lui Collazo n-a mai putut fi pusă în discuție și el nici n-a încercat să tăgăduiască. A fost judecat și condamnat la moarte. Președintele i-a comutat pedeapsa la închisoare, probabil sfătuit fiind de Departamentul de Stat, care încerca să îmbunătățească relațiile noastre cu Porto Rico.

Astfel s-a încheiat această acțiune tragică. Poate că nu s-ar fi întîmplat nimic dacă acel doctor nu ar fi scris acea „glumă" a lui, pe care Collazo o luase atît de serios, după atîția ani de zile.

INTR-O ALERTĂ CONTINUĂ

Urmărirea criminalilor și asigurarea securității președintelui îmi ocupau tot timpul. Deși am o memorie bună, totuși nu-mi amintesc evenimentele care au avut loc în ultima parte a președinției lui Truman.

Cred că este și un element intențional în aceasta, deoarece doream ca despărțirea dintre noi să nu fie prea dureroasă. Imi amintesc unele aspecte din viața de familie a Trumanilor care au o nuanță emoțională deosebită, Trumanii fiind o familie foarte unită, după cum am mai spus și mai înainte.

Apoi, brusc, a început campania electorală din 1952. Tot atît de brusc a început o nouă perioadă din viața mea, în care am intrat cu o activitate deosebită. Președintele nou ales voia să-și țină promisiunea făcută alegătorilor că va vizita Coreea și va pune capăt războiului.

Mulți credeau că Eisenhower va aștepta cîteva luni mai înainte de a-și onora cuvîntul dat. Nici pomeneală ! A plecat în Coreea după trei săptămîni de la cîștigarea alegerilor.

Serviciul secret, cum ați văzut și-n cazul lui Kennedy, răspunde de securitatea președintelui din momentul alegerii sale în această funcție. Cînd am aflat că Eisenhower intenționează să plece în Coreea, am lăsat totul de o parte și am început să mă ocup de această problemă, examinînd-o din

punctul meu de vedere. Cu cît o studiam mai mult, cu atît îmi displăcea mai mult această călătorie. Mi se părea foarte periculoasă.

Călătoriile lui Roosevelt la Casablanca au fost extrem de riscante, dar nu se făceau în zone unde aveau loc lupte.

Toată Coreea era în flăcări și din informațiile primite de la agenții din străinătate reieșea sălbăticia acestui război. Eram sigur că inamicul, dacă va afla de vizita președintelui S.U.A. în Coreea, va face tot ce-i va sta în putință ca să-l omoare sau să-l captureze prin ambuscadă, bombardamente, atac, otravă ori prin orice alt mijloc care va fi considerat bun.

Șeful serviciului secret este împuternicit de lege ca să interzică președintelui S.U.A. să întreprindă călătorii sau acțiuni pe care el le consideră periculoase. Acest drept de veto n-a fost folosit niciodată cînd a fost vorba de probleme importante, dar eu mă gîndeam foarte serios să-i interzic lui Eisenhower să plece în călătoria respectivă. In cele din urmă, am ajuns la concluzia că noul președinte trebuia, luînd în considerație interesele națiunii, să-și țină cuvîntul dat. O dată luată această hotărîre m-am apucat serios de treabă, ca să fac această călătorie cît mai puțin periculoasă.

Ziarele și revistele au numit călătoria lui Eisenhower „marea înșelătorie“ și au numit-o așa deoarece eu hotărîsem ca atuul nostru în această acțiune să fie un secret total asupra mișcărilor noului președinte. In felul acesta am pregătit una din cele mai secrete acțiuni din istoria serviciului secret. Iată cîteva amănunte care acum nu mai constituie secrete.

Inainte ca să ajungă președinte, Eisenhower fusese rector al universității Columbia. Zi și noapte casa lui de pe Morningside Heights din New York era înconjurată de o mulțime de ziariști, oameni care căutau de lucru și alții, care împiedicau desfășurarea acțiunii noastre în secret. După ce am hotărît exact ora plecării lui Eisenhower, ne-am gîndit cum să-l scoatem din casă fără ca acest lucru să fie observat

și fără a stîrni curiozitatea presei. Aceeași discreție trebuia să înconjoare și acțiunile celorlalți membri ai delegației.

Pare un fleac acum, dar atunci constituia o problemă modul în care vom reuși să transportăm bagajele președintelui fără ca prea curioșii ziariști să afle acest lucru. O parte le-am scos printr-o metodă simplă : le-am făcut colete, iar un agent îmbrăcat într-un costum de poștaș le-a luat cu el. In josul străzii, unde nimeni nu-i mai dădea atenție „poștașului", acesta s-a urcat într-o mașină a serviciului secret.

Dar existau și alte bagaje și nu puteam nici să exagerăm trimițînd „poștași" cu pachete. Ne-am folosit de servitoarele lui Eisenhower. Una dintre servitoare s-a îmbrăcat ca și cum ar fi plecat în concediu și, împreună cu alte două colege, care voiau să o conducă pînă la mașină, a ieșit din casă încărcată cu bagaje. O mașină a serviciului secret a tras ostentativ în fața casei ca să o ducă la gară. Prietenele ei și-au luat la revedere și îi făceau semne de salut. Agentul a dus-o pînă în Broadway, a lăsat-o pe ea acolo, iar bagajele le-a dus la sediul nostru. Servitoarea s-a dus să bea o cafea, s-a plimbat prin oraș puțin, apoi s-a întors la treabă pe scara de serviciu. Nimeni n-a observat păcăleala.

Pentru a-l scoate pe Eisenhower din casă fără ca să se observe, era ceva mai greu. Plecarea lui a fost planificată pentru zorii zilei, cînd mai era puțin întuneric.

S-a hotărît ca ora plecării să fie 5,45, pe data de 29 noiembrie 1952. Mai bine-zis, asta era ora la care Eisenhower trebuia să se afle la Mitchell Field ca să se îmbarce în avion. Inainte de plecare trebuia să ne gîndim la un plan a cărui menire era să ascundă ziariștilor faptul că președintele era plecat.

Ziariștii, cu flerul lor, puteau să miroasă ceva și să pună întrebări unde se află președintele de nu apare, așa cum avea obiceiul, la diferite activități.

Astfel, cîteva sîmbete, înainte de plecare, Eisenhower a stat acasă. Inainte el mergea la biroul pe care îl avea în hotelul Commodore, unde se întîlnea cu diferiți oameni politici. Oamenii noștri, foarte subtil, au început să răspîndeas-

că zvonul că președintele pare să-și facă un obicei din a primi diferiți oameni politici la el acasă, mai ales în cursul weekend-ului. De asemenea, ostentativ, am aranjat cîteva „întîlniri" între Eisenhower și membrii cunoscuți ai guvernului său, pentru sîmbătă și celelalte zile care au urmat plecării în Coreea.

In acest scop, la șase ore după plecarea președintelui, John Foster Dulles, noul secretar de stat la externe, a apărut la Morningside Heights pentru „o discuție" cu Eisenhower. Dulles și-a petrecut cîteva ore stînd singur în camera unde Eisenhower avea obiceiul să discute probleme deosebit de importante, apoi a plecat. Ziariștilor, care l-au asaltat la ieșire, le-a prezentat pe larg problemele discutate cu Eisenhower cu o zi sau două mai înainte. Alți miniștri au făcut același lucru.

Ne-a dat multă bătaie de cap modul în care trebuia să-l scoatem pe d-l Eisenhower din casă fără a atrage atenția curioșilor care se aflau prin apropiere.

La început am vrut să-l scoatem pe ușa din dos, apoi ne-am gîndit să-l îmbrăcăm în ținuta unui agent secret care îi semăna și care făcea parte din garda personală.

Pe nimeni nu-l interesează cînd pleacă sau cînd vine un simplu agent secret, dar ambele planuri au fost respinse. M-am gîndit că dacă va fi descoperit vreun plan de acesta, toată lumea va fi sigură că se pune ceva la cale. Am hotărît ca președintele să plece de acasă în modul cel mai obișnuit cu putință. Inainte ca mașina cu care urma să plece la aeroport să tragă în fața casei, toate luminile din holul de la intrare au fost stinse, așa că nimeni nu putea vedea cine ieșea din casă.

Președintele era gata și aștepta. Mașina a lunecat încet în fața casei, iar Eisenhower, fără să zică o vorbă, a intrat în mașina care a plecat ca o fantomă, luînd-o la dreapta și ieșind în altă stradă. Această manevră a fost semnalul pentru o altă mașină, care aștepta lîngă trotuar, să blocheze drumul. Șoferul acestei mașini era agent secret și a executat manevra respectivă pentru a bara calea vreunui ziarist cu-

rios, care, din întîmplare, ar fi putut să-l zărească pe președinte plecînd și ar fi fost curios să vadă unde merge, precum și pentru a-i împiedica pe curioși să vadă în ce parte a luat-o mașina prezidențială. Eisenhower a fost dus la Mitchell Field, unde mașina prezidențială a stins farurile și a urmat îndeaproape o altă mașină, a aviației militare, care l-a condus pe președinte pînă la avionul care era gata de decolare.

Eisenhower și Brownell, procurorul general al S.U.A., s-au urcat direct în avion, iar la ora 5,55, avionul a decolat.

Nu vreau să vă las cu impresia că noi, în mod obișnuit, inducem în eroare presa liberă a țării noastre. Aceste măsuri s-au hotărît la un nivel foarte înalt. Marii editori de ziare au fost informați, după plecarea președintelui, de această călătorie, dar n-am îndrăznit să spunem ziariștilor de rînd nimic despre evenimentul care avea loc. Tot timpul călătoriei eu eram informat de către agenții mei despre mișcările și acțiunile președintelui. Lipsa președintelui nu putea trece neobservată prea mult timp, iar după vreo trei zile de la plecarea lui știrea despre călătoria în Coreea a răsuflat. Ziariștii au aflat de ea. Totuși, nu s-a publicat un rînd (după cîte sînt eu informat nici în particular nu s-a comentat această călătorie) timp de șase zile, pînă cînd Eisenhower a plecat spre casă.

O oră după ce a părăsit Coreea, cenzura a fost ridicată. Au urmat o mulțime de articole în ziare și o serie de emisiuni radio consacrate evenimentului, însă nimeni n-a prezentat problemele legate de această „mare înșelătorie“ din punctul de vedere pe care l-am prezentat eu aici.

Din comportarea lui Eisenhower în Coreea mi-am dat seama că o să avem de lucru pe timpul guvernării lui. Era nu numai un om foarte curajos, ci un om care nu știa ce-i aia frica. Deși frontul era instabil și nu se știa niciodată ce mișcare va face inamicul în clipa următoare, de unde va apare, el a insistat să meargă pe front. Oamenii mei, care îl păzeau, au avut foarte multe emoții.

A luat, de exemplu, masa într-un loc unde, chiar a doua zi, un soldat american a fost împușcat de un partizan. A trecut apoi pe porțiuni ale frontului care, la o oră după plecarea lui, au fost atacate și ocupate de inamic. De asemenea, el nu-și irosea timpul ca să-i informeze pe cei din gardă despre ce voia să facă și unde voia să meargă. Era de părere că noi trebuie să ghicim ce are el de gînd și de multe ori se răzgîndea exact la mijlocul drumului.

De altfel, o începusem rău cu Eisenhower, chiar din prima zi. Iată ce s-a întîmplat :

In noaptea alegerilor prezidențiale aveam două grupuri de agenți care stăteau în apropierea celor doi candidați. Un grup la Chicago, iar altul la New York.

La ora 4,50 dimineața, agentul care îl păzea pe Eisenhower mi-a telefonat că proaspătul președinte hotărîse să plece la Augusta, Georgia, ca să joace golf.

Președintele urma să plece cu avionul unui prieten, în care se găseau doar două locuri libere. „Proaspătului președinte îi va face plăcere — m-a anunțat agentul — să vă primească la vila lui de lîngă terenul de golf și să discutați împreună măsurile pe care trebuie să le luați pentru a-i asigura garda".

Eram sigur că cei din Augusta vor da năvală să-l vadă pe noul președinte, așa că am ordonat agenților aflați la Washington să plece imediat la Augusta, dar aveam la dispoziție numai doi agenți, restul nu se întorseseră de la Chicago, sau îl păzeau pe Truman. Eu le-am ordonat celor doi să se prezinte la Augusta în cel mai scurt timp, dar știam prea bine că patru oameni nu erau de ajuns ca să-l păzească pe președinte. Numărul celor care se înghesuiau să-l vadă pe noul președinte a fost mult mai mare decît crezusem eu, așa că misiunea acestora a fost și mai grea.

Președintele Eisenhower și soția au fost pur și simplu despărțiți de fiul și nepoții lor în timpul unei busculade, fapt care i-a îngrijorat foarte mult, iar cînd, în sfîrșit, au ajuns cu toții la vilă, un agent mi-a telefonat și mi-a raportat că d-na Eisenhower a făcut unele aprecieri critice la adresa ser-

viciului secret. Inţelegeam supărarea ei, dar de vină era hotărîrea atît de neaşteptată a preşedintelui de a pleca la Augusta şi faptul că nu ne-au fost asigurate locurile necesare în avionul cu care zbura preşedintele.

Chiar dacă ne numim serviciul secret, noi nu putem realiza imposibilul, trebuie să cunoaştem şi noi dinainte anumite acţiuni ca să putem lua măsuri în consecinţă.

Intre timp încercam să fac tot posibilul să plec şi eu la Augusta, dar pe avioanele New York — Augusta nu se mai găsea nici un loc liber. Cînd, în sfîrşit, ghinionul m-a părăsit şi am reuşit ca împreună cu alţi cîţiva agenţi să ne urcăm într-un avion şi să plecăm spre Augusta, era ora 7,25 seara.

Agenţii care-l însoţiseră pe preşedinte erau epuizaţi. Făcuseră de gardă 42 de ore. Am luat comanda şi am reuşit să fac puţină ordine în haosul din jur, apoi m-am dus să stau de vorbă cu d-l şi d-na Eisenhower.

Le-am explicat cauzele neplăcerilor pe care le-au avut şi, deşi nu am aruncat toată vina pe plecarea neaşteptată a lui Eisenhower spre Augusta, totuşi ei au înţeles şi au fost destul de amabili ca să ia lucrurile aşa cum erau. Cu toate astea mi-am dat seama că pe tot timpul guvernării lui Eisenhower va trebui să fim într-o alertă continuă.

Incercînd să dau uitării ataşamentul faţă de vechiul preşedinte, am început pregătirile pentru festivităţile legate de instalarea lui Eisenhower în postul prezidenţial. N-am să vă mai vorbesc de toate pregătirile făcute pe linia serviciului secret, deoarece v-am vorbit o dată şi ele sînt asemănătoare. Poate că v-ar interesa, totuşi, unele amănunte.

La defilarea care a precedat depunerea jurămîntului au luat parte o mulţime de care alegorice, pe care a trebuit să le verific, şi încă foarte amănunţit, ca să fiu sigur că nu ascund printre alte obiecte, arme sau explozive. Mulţi complotişti s-au folosit cu succes de asemenea vehicule inofensive, iar în ce mă priveşte nu eram deloc dispus să las vreun criminal smintit să se folosească de ele pentru a se apropia de

președinte, mai ales că aceste care alegorice treceau exact prin fața tribunei oficiale.

Carul alegoric al statului New Hampshire mi-a dat multă bătaie de cap, deoarece pe el trebuia să se găsească o fată cu o pușcă în mînă, iar eu uitasem că aceasta simboliza începutul colonizării Americii.

După multe discuții și plîngeri am permis totuși ca fata să poarte arma, dar am condiționat această permisiune, iar preafrumoasa miss New Hampshire și pușca ei au fost verificate și controlate de către un agent al serviciului secret. Cu toate acestea, sincer să fiu, nu prea eram încîntat.

Serviciul secret a ordonat ca să nu se arunce nimic în direcția președintelui și astfel le-am interzis celor din Texas să arunce cu trandafiri în tribuna oficială. Le-am spus că e la fel de spectaculos dacă aruncă trandafirii înaintea carului alegoric în timp ce se apropie de tribuna oficială, iar după ce trec de tribună să arunce trandafirii înapoia carului.

O altă problemă : înainte de festivități, șeful serviciului secret este asaltat de către fabricanții de mașini, care cer ca președintele să folosească, cu această ocazie, o mașină fabricată de firma lor. In zadar le spuneam că există un comitet care hotărăște acest lucru, ei o țineau una și bună, cum că eu puteam să-mi impun punctul de vedere în această privință. Telefonul zbîrnîia continuu, nepermițîndu-mi să mă ocup de probleme mai importante, așa că, enervat, am cerut comitetului să termine cu deliberările și să ia mai repede o hotărîre în acest sens. Atunci s-a ajuns la concluzia că mașinile Cadillac sînt cele indicate pentru o astfel de festivitate.

Cu vreo cinci zile mai înainte de instalarea lui Eisenhower în scaunul prezidențial, am fost la New York. In timp ce îmi rezolvam problemele controlînd modul cum mi-au fost executate ordinele, am dat nas în nas cu președintele. A fost cordial și m-a invitat să iau masa cu el. A mîncat destul de frugal și cred că nu au dreptate cei care afirmă că boala lui Eisenhower se trage din faptul că era amator de mese bogate.

In timpul mesei mi-am dat seama că o serie de probleme legate de paza președintelui sînt cauzate de pasiunea acestuia pentru golf.

La început, Eisenhower m-a întrebat dacă am ceva împotriva planurilor sale de a juca golf la Burning Tree Club, un teren de golf destul de aproape de Casa Albă. I-am răspuns că în principiu n-am nimic împotrivă, dar să-mi permită să verific împrejurimile și o să-i comunic după aceea hotărîrea mea.

Pentru cîteva minute nu s-a mai discutat nimic, apoi președintele m-a întrebat care e distanța de la ieșirea de sud a Casei Albe pînă la gardul care înconjoară această instituție. Am calculat rapid și i-am spus că în jur de 100 m.

„Bun", a spus președintele, „s-ar putea organiza acolo un teren de golf".

„Da, s-ar putea", am răspuns eu.

De îndată ce m-am întors la Washington am chemat poliția Casei Albe și am cerut să-mi măsoare distanța respectivă. Rezultatul : 125 metri.

Am făcut prospecțiunile necesare în vederea aranjării terenului, în așa fel încît să pot da un răspuns competent în momentul în care se va ridica din nou această problemă. Am studiat acest spațiu din spatele Casei Albe și din punctul de vedere al serviciului secret. De asemenea, am trimis niște agenți ca să studieze terenurile de golf și împrejurimile de la clubul Burning Tree. Le-am cerut agenților să studieze cu grijă întreaga problemă și să-mi prezinte propunerile lor.

Pe 19 ianuarie, cu o zi înainte de a începe festivitățile legate de instalarea noului președinte în scaunul prezidențial, am făcut o pauză în activitatea mea și m-am dus să-mi iau rămas bun în primul rînd de la șeful meu, ministrul de finanțe, precum și de la subsecretarul de stat de la același minister, Ed. Foley, care era șeful meu nemijlocit.

Ambii au fost foarte amabili și mi-au făcut o mulțime de complimente. Regretam că întrerupeam legăturile de serviciu cu ei. Apoi, am plecat în căutarea președintelui Truman. L-am găsit înotînd în bazinul Casei Albe. Acolo l-am

şi cunoscut, dacă vă amintiţi ! A ieşit din apă, mi-a strîns mîna. A fost o despărţire emoţionantă.

Cu ocazia festivităţilor au avut loc două incidente : unul amuzant, iar altul trist.

Primul : Preşedintele nou ales nu-şi găsea cravata albă, o parte din bagaje nu-i sosiseră încă de la New York. Cînd un agent mi-a telefonat ce s-a întîmplat, i-am ordonat să-i dea cravata lui preşedintelui, iar el să-şi înfăşoare în jurul gîtului un fular, pînă reuşesc eu să-i trimit o altă cravată.

I-am telefonat soţiei şi ea mi-a trimis cu taxiul o cravată albă, dar, cînd a ajuns taxiul cu cravata, agentul care i-a dat cravata preşedintelui mi-a telefonat că „totul e-n regulă". Au fost găsite şi celelalte bagaje, aşa că totul a fost doar o furtună într-un pahar cu apă.

Al doilea incident, cel trist, e legat de răceala ce a existat între cei doi preşedinţi, Truman şi Eisenhower.

D-l şi d-na Truman au pregătit o masă la care, conform obiceiului, era invitat Eisenhower. „Am fost dezamăgiţi cînd acesta n-a venit", a declarat Truman. Eisenhower a sosit la Casa Albă în clipa în care trebuia să plece la Capitoliu pentru depunerea jurămîntului.

Noi, care urma să-l păzim şi pe Eisenhower, am fost cei care am avut de pierdut de pe urma acestor neînţelegeri la înalt nivel, deoarece Truman n-a mai trecut pe la Casa Albă pe timpul administraţiei Eisenhower.

După depunerea jurămîntului, familia Truman a plecat direct la gara Union Station, de unde a luat trenul spre Missouri, lăsînd în urma ei ceremoniile de la Casa Albă.

O CASĂ ALBĂ RECONSTRUITĂ

Cum îl păzește serviciul secret pe președinte în timpul șederii acestuia la Casa Albă ?

Intenționat am lăsat mai la urmă discutarea acestei probleme, deoarece pe timpul administrației Truman președintele a stat mai mult la Blair House decît la Casa Albă. Truman a fost nevoit să se mute la Blair House pentru că vechea Casă Albă devenise un loc unde oricînd putea izbucni un incendiu sau să se dărîme ceva. S-a mutat înapoi de-abia în martie 1952, deci n-a stat la Casa Albă nici un an, fiindcă în ianuarie 1953 i-a expirat mandatul de președinte.

In felul acesta putem afirma că măsurile de pază și gardă luate la noua Casă Albă l-au vizat mai mult pe Eisenhower, deși aceleași măsuri au fost luate și pentru paza lui Truman.

Reședința lui Eisenhower se deosebea cu mult de vechea Casă Albă. Clădirea fusese reconstruită în 1818, după ce arsese în 1812, anul în care englezii dăduseră foc Washingtonului.

In 1824, i s-a mai construit și aripa de sud, iar aripa de nord s-a construit cinci ani mai tîrziu.

Timp de 120 de ani toți locatarii Casei Albe au făcut schimbări pentru a face din vechea clădire o reședință cît mai

comodă. Toate descoperirile tehnice din domeniul construcțiilor și-au găsit loc prin vechii pereți, care au ajuns ca niște faguri. Așa s-au introdus țevi și cabluri pentru electricitate, încălzire centrală, instalații sanitare etc.

Pe cînd Margaret Truman cînta la pian la o recepție de gală, marele candelabru din salonul albastru se balansa periculos deasupra capetelor unor invitați. Cînd agenții au verificat candelabrul în cauză, unul dintre ei a spus : „Candelabrul ăsta stă aici din obișnuință și nu că ar exista și alte motive pentru treaba asta".

Venerabila arcă care îi adăpostea pe foștii președinți ai S.U.A. a fost caracterizată de președintele Fillmore ca „un templu al incomodității", iar Andrew Jackson spunea despre o anumită parte a clădirii că „nici dracul nu putea încălzi colțul acela".

Noua clădire este o minunăție. Constructorii au refăcut-o din temelii. Pereții din beton armat și oțel, fixați pe un fundament solid, au transformat Casa Albă într-o clădire aproape indestructibilă.

Este o minunăție de confort și lux.

Instalațiile de la subsol încălzesc sau răcesc încăperile, după dorință. Este echipată ultramodern, începînd cu bucătăria și terminînd cu solariul. Nimeni nu mai are de ce se plînge.

Casa Albă are 132 de camere. Cei 40 de agenți pe care îi avem la Casa Albă, singuri n-ar reuși să asigure paza președintelui și a familiei sale și astfel ajungem să vorbim despre poliția Casei Albe, o mică armată de oameni aleși, care se află la dispoziția șefului serviciului secret.

Acest corp este „garda staționară a președintelui", ca să zic așa (spre deosebire de secția de la Casa Albă care îl însoțește pe președinte oriunde s-ar afla acesta), și este una din cele mai bune poliții din lume. In general, selecționăm polițiști din Washington și din forțele de poliție metropolitane ale districtului Columbia, acestea fiind unele dintre cele mai bune unități de poliție din țară.

Inainte ca un polițist să fie luat la Casa Albă, e supus la o serie de teste medicale, fizice și psihice, fiind respinși toți acei care nu-s perfect sănătoși fizic sau mintal. Fiecare polițist este trăgător de clasă și cunoaște toate tipurile de arme de foc. Echipele de tir ale acestui corp de poliție cîștigă de obicei la sigur toate competițiile de tir care se organizează pe plan internațional între polițiile diferitelor state ale lumii.

Acești polițiști sînt plasați în punctele strategice care înconjoară Casa Albă conform unui plan elaborat de mine. La baza planului stă vechiul principiu „al apărării în adîncime" de care am vorbit mai înainte. Cercul interior înconjoară literalmente camerele în care se află președintele în interiorul Casei Albe.

In exterior, polițiști îmbrăcați în uniforme sînt postați la porțile Casei Albe. Orice intrare în Casa Albă prin care s-ar putea strecura un intrus (n-are importanță mărimea și însemnătatea încăperilor în care dă intrarea respectivă) este păzită. Deoarece sînt atît de multe intrări în Casa Albă, vă dați seama că în orice clipă cel puțin 36 de polițiști fac de gardă.

Pe lîngă poliția Casei Albe, aflată sub comanda maiorului Ralph Stover, înăuntrul Casei Albe se găsește întotdeauna și o gardă din secția de agenți de la Casa Albă.

Cînd Eisenhower a venit la Casa Albă eu am încredințat pe mai departe comanda secției lui Jim Rowley. El lucra în acest grup de pe vremea lui Roosevelt și își cunoștea la perfecție meseria.

El sau locțiitorul său se găseau întotdeauna în preajma președintelui, ori de cîte ori acesta pleca de la Casa Albă. Rowley își dădea toată silința să prevadă toate evenimentele care s-ar fi putut ivi, luînd măsuri de prevenire și pază.

Secția de agenți de la Casa Albă formează ea însăși un cerc în jurul familiei prezidențiale. Din nou cea mai mare concentrare de forțe este spre centrul cercului și nu la periferie. Acești agenți sînt postați în locuri strategice, astfel în-

cît, în caz de nevoie, să poată să controleze și să stăpînească orice situație nou apărută. Vă dați seama că avînd o astfel de pază noi nu mai avem de ce să ne temem de nebuni.

Dar atunci de ce trebuie să ne mai fie frică ?

Ca să răspund la această întrebare vă invit să vă gîndiți o clipă la personalul de serviciu de la Casa Albă. Sînt în jur de 4.000 de oameni, începînd cu spălătorese, grădinari, telefoniste, tehnicieni, servitoare, bucătărese etc. Părerea noastră este că tot acest personal trebuie supravegheat și verificat. Dosarul fiecăruia este verificat pentru a se stabili dacă respectivul prezintă încredere, dacă e sănătos sau dacă nu cumva în viitor s-ar putea îmbolnăvi de vreo boală nervoasă.

Dacă aceste verificări și-au dovedit utilitatea ? Nu sîntem noi cumva prea bănuitori ?

Un singur caz cred că e suficient ca să justifice aceste acțiuni. Aș putea da zeci de exemple, dar mă opresc doar la acesta.

Un cetățean oarecare urma să fie încadrat în personalul de la Casa Albă ca tehnician specialist în probleme referitoare la ventilația în încăperi, instalații de aer condiționat etc. Făcuse și o cerere în acest sens. La prima verificare nu s-a aflat nimic deosebit, dar la o a doua verificare, o simplă verificare de rutină, am aflat că acesta fusese mai bine de douăzeci de ani unul din liderii comuniștilor din districtul Columbia. Numai gîndul că un comunist ar ajunge să se ocupe de ventilatoarele de la Casa Albă, m-a făcut să mi se încrețească pielea pe mine !

Toți cei care corespund în urma verificărilor făcute de noi primesc o legitimație eliberată de o secție specială a serviciului secret. Legitimația este desenată de experți și este foarte greu de falsificat. Două mii de legitimații de acest fel sînt folosite zilnic de oamenii care intră în Casa Albă, iar alte 2.000 de persoane care vin la Casa Albă zilnic n-au nevoie de legitimații permanente. Acestea nu sînt verificate atît de amănunțit ca ceilalți, primind la intrarea în Casa Albă niște insigne confecționate tot de serviciul secret. Această ca-

tegorie de lucrători sînt însoțiți de o gardă tot timpul activității lor în incinta Casei Albe.

Ce ar putea face un asasin ?

Ar putea să otrăvească mîncarea. Intrucît bucătarii și ceilalți lucrători de la Casa Albă sînt verificați și paraverificați, asupra lor nu planează nici o bănuială, așa că alimentele trebuie asigurate mai înainte ca să fie aduse la Casa Albă, deoarece un asasin va încerca să le otrăvească în acest stadiu. Pentru a preveni această eventualitate am luat o serie de măsuri. Astfel, alimentele care urmează să fie servite de președinte se cumpără numai de la anumite magazine care au fost deja verificate și desemnate de serviciul secret pentru acest scop. Toți salariații magazinelor respective au fost verificați și nu este angajat nimeni mai înainte de a se obține aprobarea serviciului secret.

Ca să fim siguri că totul va fi în ordine, un polițist de la Casa Albă însoțește pe administratorul bucătăriei cînd acesta se duce să facă cumpărături. Alimentele sînt băgate în recipiente speciale, polițistul încuie recipientele cu o cheie specială și se întoarce cu ele la Casa Albă. Aici supraveghează descărcarea și depozitarea alimentelor în cămară.

Știința a pus noi arme în mîinile criminalilor. Noi trebuie și sîntem întotdeauna în stare de alarmă. Ne temem de praful radioactiv, de bacterii și de gaze. Să nu credeți cumva că noi sărim peste cal luînd în această privință o serie de măsuri, dar se cunoaște un caz concret cînd praful radioactiv a fost folosit pentru a ucide un trădător. Trădătorului i s-a pus praf radioactiv în cafea. La început i-au căzut dinții, a început să surzească, să nu mai vadă, apoi a început să cadă carnea de pe el. Deși ar fi mai comod să zicem că povestea asta e un zvon prost, totuși, eu cred că e bine să prevenim o astfel de eventualitate.

In Casa Albă se executa foarte des și foarte atent cercetarea de radiație pentru a se descoperi existența sau inexistența prafului radioactiv. In mod regulat îi trimiteam pe agenți ca să treacă prin încăperi avînd asupra lor indicatorul

de particule Geiger. Zilnic se făceau cercetări cu mijloace mai simple de detectare a radiațiilor. Este vorba de un film care detectează radiațiile. Un agent trece prin principalele încăperi ale Casei Albe avînd asupra lui un film care, după „developare“, ne arată dacă există sau nu radiații în camerele respective. In plus, există un dispozitiv care dă alarma dacă vreo persoană oarecare, cu voie sau fără voie, intră în Casa Albă avînd asupra sa praf radioactiv.

GOLF, GETTYSBURG ȘI NEPOȚII

Din punctul de vedere al serviciului secret, eu împart problemele legate de administrația Eisenhower în trei grupe: probleme legate de perioada care precede boala și atacul de cord, probleme legate de perioada bolii, și probleme legate de perioada care a urmat după boală. Din punctul meu de vedere, Eisenhower a devenit un alt om după boală și a fost nevoie să iau alte măsuri de gardă și pază.

Inainte de atacul de cord, principalele probleme de care trebuia să mă îngrijesc se concentrau în cei trei „G" — golf, Gettysburg și nepoții (grandchildren, în engleză — N.T.).

In scurt timp, noi am găsit soluții la toate problemele astea.

Știți din practica dumneavoastră că jocul de golf este un test al calităților fizice și psihice, și mai știți ce înseamnă să joci golf în fața unor spectatori. E destul să tușească puțin galeria ca să nu-ți mai reușească nimic.

Acum, imaginați-vă ce înseamnă să joci golf fiind înconjurat de 8 sau 12 oameni care au asupra lor puști cu lunetă sau mitraliere și care se plimbă cînd prin fața ta, cînd prin spate. Consider faptul că Dwight Eisenhower a continuat să joace golf în astfel de condiții o dovadă incontestabilă a caracterului său ferm.

Un jucător profesionist de golf spunea după ce-l văzuse

pe Eisenhower la un antrenament : „Dacă n-aș fi știut nimic despre Eisenhower decît că el continuă să joace golf cu toți acești oameni în jurul lui și să joace, pe deasupra, și bine, mie mi-ar fi fost de ajuns ca să votez pentru el".

E ușor de vorbit acum, dar cînd, împreună cu Jim Rowley, am început să studiem problemele pe care le ridica pasiunea lui Eisenhower pentru golf, ne-am dat seama că acestea sînt probleme extrem de serioase.

Trebuia să ne grăbim, deoarece Eisenhower nu voia să renunțe la antrenamentele lui. Prima dată s-a dus la clubul Burning Tree pe 14 februarie, deci înainte de a se împlini luna de cînd se găsea în scaunul prezidențial.

Un teren de golf e un loc aproape ideal pentru o încercare de asasinat. Dacă atentatorul este bun țintaș, terenul ridicat din jur îi oferă un cîmp de tragere perfect. De asemenea, boschetii și copacii îi asigură mascarea. Apoi, pe un teren de golf se știe cu precizie unde va fi victima. Dacă mai adăugăm și faptul că victima joacă golf în mod regulat, sau aproape regulat, la anumite ore, ne putem da seama că criminalul are posibilitatea să-și întocmească un plan extrem de minuțios, adică totul să fie făcut cu o precizie matematică, excluzîndu-se jocul hazardului.

Mi-a înghețat sîngele în vine cînd am ajuns la această concluzie. „Tot ce îi trebuie unui om, dacă e cu adevărat serios în acțiunile lui, este să-și cumpere o pușcă cu lunetă. Are, de asemenea, toate șansele să dispară fără a putea fi prins", a constatat Jim Rowley.

Mi-am adus aminte de cuvintele lui Jim Rowley cîțiva ani mai tîrziu, cînd a avut loc încercarea de asasinat împotriva președintelui Columbiei, Alberto Lleras Camargo. Incercarea de asasinat a avut loc tocmai pe un astfel de teren. S-au tras de la mare distanță 4 focuri de armă în timp ce președintele juca golf, iar autorii atentatului n-au fost descoperiți niciodată.

Avînd în minte astfel de gînduri, am început să facem planul de apărare a președintelui. De cîte ori președintele voia să meargă să joace golf, cîțiva agenți plecau mai îna-

inte ca să „curețe“ terenul și să-i alunge pe toți nechemații din zona respectivă. Apoi se instalau pe cea mai mare înălțime și supravegheau împrejurimile. Alți doi agenți îmbrăcați cu echipament de sport și cu sacoșe în mînă îl flancau pe președinte. In sacoșe, în loc de crose, aveau ultimul tip de puști cu lunetă. Și echipa care venise mai înainte era dotată cu același tip de arme, fiind sigur că agenții noștri vor lovi orice țintă care se află pe distanța ce reprezintă bătaia oricărei puști.

Alți doi agenți veneau după președinte. Unul venea pe jos, iar celălalt într-o mașină tip sport în care se afla ascunsă o mitralieră. Ajunsesem la concluzia că această mitralieră era o necesitate în cazul în care un grup organizat ar fi atacat terenul unde se afla președintele. Mitraliera este arma ideală pentru astfel de cazuri.

Toți agenții aflați pe terenul de sport erau dotați cu aparatură radio pentru a menține legătura între ei, cît și cu centrul, stația centrală fiind la club.

Agentul aflat în mașina sport raporta la intervale scurte de timp ce se întîmpla pe teren, astfel ca în caz de nevoie să fie luate măsuri corespunzătoare, indiferent că era vorba de întăriri, ajutor medical etc. In orice clipă se știa precis locul unde se afla președintele.

Am fost întrebat de oamenii care cunoșteau aceste măsuri dacă echipa care pleca prima a descoperit ceva suspect vreodată.

Răspunsul este nu ! Au dat peste diferiți gură-cască, îndrăgostiți și amanți, iar investigațiile făcute au dovedit că aceștia se aflau acolo din cu totul alte motive decît cele care ne interesau pe noi. S-au găsit și cîțiva vînători, dar nici ăștia nu erau de tipul asasinilor. O dată, un agent a dat peste doi copii ascunși într-un boschet, avînd lîngă ei o pușcă încărcată. Băieții nu erau însă amatori de senzații tari, nu voiau să-l omoare pe președinte, deși agentul s-a speriat ținînd cont de delicvența juvenilă din ziua de azi. Băieții plecaseră la vînătoare de veverițe și au aflat că au ocazia să-l vadă pe președintele S.U.A.

Cînd președintele se afla pe terenul de sport, noi ceream ajutorul poliției locale și de stat ca să patruleze pe drumurile din zona terenului.

Terenul din Augusta nu era îngrădit, acest fapt constituind o invitație pentru curioși și gură-cască, cerșetori etc., ca să-și piardă timpul tocmai pe acest teren. In cele din urmă, cu sprijinul lui Cliff Roberts, președintele clubului Augusta, s-a construit un gard. Am răsuflat ușurat cînd am văzut gardul gata.

Cliff Roberts mi-a spus că are de gînd să construiască, în apropierea terenului de golf, o vilă specială pentru Eisenhower. In cîteva luni lucrarea a fost gata. Vila a ajuns cunoscută sub două nume : „Coliba Mamiei" și „Căsuța Albă". Ultima denumire i se potrivește cel mai bine, deoarece lui Eisenhower îi plăcea să-și petreacă timpul liber și vacanțele, împreună cu prietenii lui, în această căsuță.

„Coliba" era o vilișoară cu etaj, cu șase camere, avînd toate condițiile de confort modern. Bucătăria era prevăzută cu instalațiile necesare, astfel că Eisenhower putea să-și trateze excelent oaspeții.

In apropierea vilei se găsea un lac artificial cu pești. In felul acesta Eisenhower putea practica și cel de-al doilea sport care-i plăcea foarte mult, fără ca să fie nevoit să plece din împrejurimi. Mai avea un birou unde putea să lucreze, să picteze în liniște etc.

Noua vilă nu prezenta probleme speciale din punct de vedere al pazei, fiind situată în cîmp deschis, iar în jur locuiau doar oameni prietenoși.

Totuși, noi mențineam paza concentrică în jurul președintelui, deși se poate să fi fost o exagerare.

O altă casă, cumpărată și reconstruită de familia Eisenhower, a impus luarea unor măsuri speciale de pază. Mă refer la primul imobil proprietate personală a președintelui și a soției sale după zeci de ani de căsnicie. E vorba de ferma de la Gettysburg, Pennsylvania.

Ferma era o grădină nu prea mare și necesita măsuri speciale de pază. Pe terenurile fermei, 189 de acri, se găsea

o casă veche de peste un secol. Se crede că această casă, ridicată pe o pantă lină, a fost folosită pe timpul războiului de secesiune ca spital de campanie.

In toate direcţiile, exceptînd direcţia sud, erau 500 de yarzi de la casă pînă la marginea terenurilor fermei, deci o distanţă apreciabilă din punctul de vedere al pazei.

Am hotărît să construim un corp de gardă nu departe de vilă, într-un punct de unde se puteau controla locurile de acces spre fermă.

Drumul de acces spre vilă era destul de lung şi, deşi la poartă se găsea întotdeauna o santinelă, noi am instalat şi „un sistem de alarmare". Sistemul consta dintr-o serie de tuburi pneumatice îngropate în pămînt. Orice om sau maşină care trecea pe acest drum călca pe unul din tuburile respective şi în momentul acela în camera de gardă o sonerie emitea un semnal de avertizare.

In jurul fermei s-a „construit" un „gard" din unde electromagnetice. Avantajul estetic al acestuia consta în faptul că vizitatorii nu ştiau de prezenţa lui, în schimb, oricine trecea prin el întrerupea emisiunea de unde electromagnetice, iar în corpul de gardă se dădea alarma.

Dintre toate mijloacele folosite pentru pază, „lumina neagră" constituia cea mai modernă realizare ştiinţifică. (Nu uitaţi că de atunci au trecut vreo zece ani.)

După ce se însera, luminile se stingeau rămînînd „aprinse" doar becurile cu infraroşii. Nimeni nu-şi putea da seama de existenţa lor, exceptîndu-i pe cei ce purtau ochelari speciali, de care purtau şi agenţii noştri. Oricine intra în porţiunea de teren astfel păzită nu ştia că orice mişcare îi era supravegheată, în ciuda faptului că afară era întuneric beznă. O invenţie foarte interesantă a fost făcută de Robert Bouck, agentul de care am mai pomenit şi anterior.

Această invenţie a fost proiectată pentru a fi folosită în loc de jaluzele la ferestrele camerelor unde dormeau nepoţii lui Eisenhower.

Se punea problema de a se construi nişte jaluzele care, printr-un anumit sistem, să alarmeze corpul de gardă în ca-

zul în care vreun răpitor de copii va reuși să ajungă pînă la geamurile de la dormitorul nepoților. Se poate să fi fost o idee deplasată, dar datoria noastră era să prevedem astfel de eventualități neplăcute și să le prevenim.

Dacă am fi construit jaluzele de metal, acestea ar fi perturbat sistemul nostru de alarmare prin unde electromagnetice. Bouck a cumpărat jaluzele făcute din material plastic, pe atunci o noutate, și din țesătura de plastic a scos fiecare al 25-lea fir înlocuindu-l cu sîrmă foarte subțire. Jaluzelele au fost montate la ferestre, iar firele de metal conectate la sistemul de alarmare din corpul de gardă.

Jaluzelele au fost instalate în așa fel încît numai dacă erau rupte sau tăiate se putea trece prin ele. Or, în momentul în care ar fi fost rupte, s-ar fi dat alarma, iar agenții, în cîteva clipe, ar fi fost prezenți la fața locului.

Acum eram mulțumit de aranjamentele făcute, cu o singură excepție. Cîțiva ani de zile mi-a produs nenumărate griji un turn de observație care se ridica la marginea cimitirului de la Gettysburg. Din acest turn, turiștii și diferiți alți vizitatori contemplau locurile unde a avut loc celebra bătălie de la Gettysburg. Un bun trăgător, înarmat cu o pușcă cu lunetă, putea împușca pe oricine s-ar fi aflat pe ferma lui Eisenhower. Eu am propus ca turnul să fie păzit și închis în timp ce familia Eisenhower se găsea la Gettysburg, dar Eisenhower a găsit această propunere prea din cale afară de precautä și n-am putut obține aprobarea lui pentru a lua această măsură.

La început, după părerea mea, președintele lua măsurile de pază prea ușor, dar, încetul cu încetul, am reușit să-l schimb puțin. Convertirea lui a fost completă după ce a citit cartea „Asasinii", o prezentare a celor șapte atentate puse la cale împotriva președinților americani în decursul istoriei S.U.A. Trei din aceste atentate, după cum cunoașteți, au reușit. După ce a citit cartea, Eisenhower a aprobat ca turnul să fie închis în zilele cînd se afla el la fermă.

In felul acesta am ajuns la cea de-a treia problemă, nouă pentru noi, și anume : asigurarea pazei nepoților.

Președintele avea patru nepoți : David, Barbara Ann, Susan și Mary Jane. A avea grijă de acești puști era o treabă pe cît de amuzantă, pe atît de grea. Colonelul (pe atunci maiorul) John, tatăl copiilor, fiind militar, era mutat mereu dintr-o garnizoană în alta. Măsurile de pază și gardă pe care le-am luat pe cînd el se afla în Alexandria, statul Virginia, pot fi considerate tipice, așa că am să le prezint doar pe acestea. Dacă o să reușesc să vă prezint un tablou cuprinzător, atunci veți înțelege ce înseamnă să ai grijă de copiii din familia președintelui.

In principal, aici s-ar include povestea postului de comandă din caravană, unul din cele mai îndrăgite posturi ale serviciului secret. Iată cum s-a ajuns la acest post.

Cînd colonelul John Eisenhower a fost mutat la Alexandria, a reușit, în ciuda lipsei locuințelor, să găsească și să închirieze o casă într-un cartier al orașului. Casa, ce avea o mică curte, era construită într-o fundătură. Am stabilit numărul de agenți care trebuiau să plece la Alexandria, ținînd cont că pentru fiecare copil în parte trebuia să trimit cîte trei agenți, ceea ce însemna ca fiecare agent să lucreze opt ore pe zi. De regulă, eu nu admiteam ca agenții serviciului secret să lucreze mai mult, deoarece obosesc și își pierd viteza de reacție în caz de pericol. Cînd un grup de agenți asigură paza unor oameni și se află la o distanță oarecare unul de altul, e necesar să se înființeze un post central de unde să se coordoneze toate acțiunile. In plus, așa cum era cazul în Alexandria, agenții trebuiau să aibă unde se retrage cînd aveau puțin timp liber (o jumătate de oră, o oră). In casa colonelului John Eisenhower și prin împrejurimi nu s-a putut găsi nici o cameră liberă pentru treaba asta.

Sediul celor 12 agenți a fost stabilit atunci într-o remorcă Pontiac cu 12 locuri, care a fost instalată în fundătura unde se găsea și casa colonelului John. In această remorcă s-au tras fire de la rețeaua electrică, de la rețeaua de gaze, apă etc. Era acolo un telefon conectat la rețeaua telefonică a orașului și un alt telefon în legătură directă cu Casa Albă. S-a instalat, de asemenea, un radiator electric pentru încălzire.

In jurul casei a fost „construit" un „gard" similar cu cel de la Gettysburg. Dacă era trecut acest gard, se dădea alarma în remorcă. Apoi, în casă s-a instalat un sistem de alarmare în caz de incendiu. Mai exista un telefon direct cu poliția din Alexandria, pentru a-l folosi în caz de necesitate. In remorcă se găsea și stația de radio emisie-recepție pentru legătura cu agenții plecați în misiune.

Să nu credeți că cu asta am epuizat tot echipamentul înghesuit în remorcă. Nu ! Aici se găseau o pușcă-mitralieră și o mitralieră, 18 măști de gaze și mîncare suficientă pentru o săptămînă, necesară atît agenților, cît și familiei.

Pe scurt, acest fort reproducea în mic multe din funcțiunile cartierului general din Washington. Pînă și pachetele și scrisorile erau verificate în acest fort, iar vizitatorii erau opriți, legitimați și verificați.

Zi și noapte, luni întregi, pe ploaie, vînt, soare, ninsoare, remorca a stat în fundătura aceea din Alexandria devenind, în scurt timp, o instituție recunoscută de locuitorii cartierului.

Oamenii care se aflau în această remorcă mai aveau o calitate, pe lîngă cele enunțate deja pînă acum, și anume : iubeau copiii.

Nu-i ușor să găsești astfel de oameni, dar eu am reușit să-i nimeresc, deoarece foarte curînd David, Barbara Ann, Susan și Mary Jane au început să-și iubească paznicii.

Totuși, trebuia să fim foarte atenți ca nu cumva copiii să se atașeze prea mult de agenți, deoarece, mai devreme sau mai tîrziu, ei trebuiau să se despartă și părinții nu voiau să aibă greutăți cu copiii. De aceea, era nevoie să-i schimb destul de des pe agenții care îi păzeau pe copii. Eram atent cînd copiii începeau să se atașeze de oamenii mei, sau oamenii mei să se atașeze prea mult de copii și atunci îi schimbam.

Aici v-aș putea povesti ce au pățit doi agenți care o păzeau pe Barbara Ann pe cînd aceasta avea 12 ani și se dusese într-o tabără. Cînd am aflat că Barbara Ann pleacă în tabără, am ales cu foarte mare grijă agenții care trebuiau să

o însoțească, deoarece în acest caz era nevoie de oameni cu mult tact, care să nu strice vacanța copiilor.

Am ales doi agenți foarte inteligenți, ambii însurați, ambii avînd cu puțin peste 30 de ani. Se numeau Max Phillips și Bert de Freese. Barbara Ann a fost trimisă în tabără la Camp Allegheny, în Virginia de vest. Copiii dormeau în corturi, iar cei doi agenți și-au ridicat și ei un cort la vreo 30 de yarzi de corturile copiilor și al Barbarei.

Așa cum spuneau mai tîrziu cei din conducerea taberei, la început le-a fost frică cînd i-au văzut pe cei doi agenți, totuși aceștia s-au dovedit a fi extraordinar de discreți. Datoria lor era să aibă grijă de fetiță ca să nu pățească ceva și nu ca să se amestece în jocurile ei. S-a întîmplat exact pe dos de cum se aștepta conducerea taberei. Fetițele din tabără n-au fost deloc impresionate de agenți, ci, din contră, i-au primit cu mare plăcere în mijlocul lor. Cei doi au fost primiți ca „membri de onoare" ai triburilor de indieni, au fost puși să danseze în jurul focurilor de tabără, să participe la legarea unor frății de cruce, au fost inițiați în codul secret al taberei etc. Celor doi le-au plăcut toate astea și le-au găsit foarte instructive. Deci, idealul meu se putea atinge : „Oriunde ai merge, indiferent ce oameni s-ar găsi acolo, aceștia să te accepte imediat ca unul de-al lor". In cazul acesta poți spune că ești un agent bun.

UN ALT TIP DE ASASIN

Atîtea îmi vin în cap și aș dori să vi le relatez pe toate, deoarece prin asta vă veți da seama de relațiile de serviciu existente între prima familie a țării și serviciul secret.

Așa de exemplu, în noaptea de 8 mai 1953, d-na Eisenhower a apăsat pe butonul soneriei chemînd camerista, dar aceasta plecase acasă. A răspuns agentul de serviciu. Ce se întîmplase ? Unul din geamuri nu fusese închis ca lumea și apa începuse să pătrundă înăuntru udînd perdelele.

Altă dată, d-na Eisenhower și maică-sa, d-na Doud, pe cînd plecau de la o prietenă, au intrat în lift, iar acesta a început să cadă încet. D-na Eisenhower a reușit să sară din lift la etajul II, scăpînd nevătămată, dar d-na Doud și-a scrîntit un picior. In urma verificării s-a ajuns la concluzia că de vină era circuitul electric. In ce mă privește, n-aveam de ce să-mi fac mustrări de conștiință. Era imposibil să verific toate lifturile pe care urma să le folosească cei din familia președintelui ori de cîte ori plecau de acasă. Bineînțeles că toate lifturile în care se urca președintele erau verificate dinainte.

Eisenhowerii au transformat viața socială a Washingtonului. Mamie Eisenhower era mare amatoare de recepții oficiale și neoficiale, de petreceri și amuzament. Cu aceste ocazii am fost și eu și soția mea inițiați în aceste petreceri de societate. La început a fost amuzant, dar nu mi-am pierdut

capul, deși ajunsesem să fiu un invitat obișnuit la o mulțime de recepții, dineuri, mese, cocteiluri. Cum remarcase și soția mea, la aceste recepții toți oamenii erau de o amabilitate rece, nu se puteau încheia prietenii trainice, datorită faptului că funcțiile de la Casa Albă erau trecătoare.

In această perioadă s-au răspîndit o serie de zvonuri despre d-na Eisenhower, iar sursa acestora era boala de care suferea, „vertigo", adică incapacitatea de a sta prea mult timp în picioare. Agenții serviciului secret aveau grija ca întotdeauna lîngă ea să existe un obiect de care să se poată sprijini.

Aruncînd o privire în jurnalul meu de lucru, remarc multitudinea de probleme pe care le aveam de rezolvat în fiecare zi. Iată cîteva :

Notă : Am fost amenințați că nepoții lui Eisenhower vor fi răpiți. Amenințările ne-au parvenit telefonic în noaptea în care Rosenberg și soția lui au fost executați pentru spionaj. Am dublat paza, dar nu s-a întîmplat nimic.

Notă : In urma unei verificări făcute de serviciul secret a rezultat că una din fetele care cerea să fie primită ca funcționară la Casa Albă avusese condicuță pe cînd locuia la Miami.

P.S. Cererea ei a fost respinsă pe motiv de instabilitate emoțională.

Notă : Au apărut mai multe fotografii și desene obscene în care apar regina Elisabeth și prințesa Margaret, precum și d-na Eisenhower și nora sa, d-na Barbara Eisenhower.

Desigur, această chestiune intră în competența serviciului secret, deoarece autorul desenelor pornografice este un bolnav mintal. In urma investigațiilor s-a aflat să autorul era un degenerat din Baltimore. A fost examinat de un psihiatru și internat într-un spital de boli nervoase.

Notă : Numărul amenințărilor s-a dublat. Iată și un caz : Un tînăr cu o înfățișare plăcută l-a informat pe agentul de serviciu la poarta de nord-est a Casei Albe că el își asumă calitatea de președinte al S.U.A. și că, peste 15 minute, dorește să treacă în revistă trupele adunate în grădina Casei Albe...

Un altul a cerut să i se arate președintele. El i-a spus gărzii că e convins că Eisenhower a devenit invizibil și voia ca noi să-i dovedim că nu e adevărat ce spunea el. L-am percheziționat și am găsit asupra lui un pumnal încovoiat... O doamnă care vizita împreună cu un grup de turiști Casa Albă a reușit să dea foc la cîteva lucruri, înainte ca să fie observată. Din fericire n-au fost stricăciuni prea mari, iar doamna a fost dusă acolo unde îi era locul.

Notă : Am primit un telefon că s-a găsit o grenadă în grădina Casei Albe. A fost găsită de un lucrător care cosea. M-am dus direct acolo dar s-a dovedit că era o imitație, deci o păcăleală. Nu l-am putut prinde pe vinovat și faptul ne-a cauzat multe temeri.

Notă : Președintele mi-a spus că de cîte ori trece cu mașina prin fața unor oameni care-l aplaudă, e nevoit să se aplece și să scoată mîna pe geam ca să-i salute. Faptul acesta îl obosește și a întrebat dacă nu s-ar putea ca mașina să aibă partea superioară făcută din plexiglas, astfel încît să fie văzut și să vadă și el tot ce se întîmplă. Eu am discutat cu cei de la Ford și ei mi-au construit faimoasa „bășică".

Notă : Am fost la pescuit cu președintele. Regula în aceste ocazii este să prinzi mai puțin decît președintele. N-a fost cazul de data asta. Eisenhower este un pescar excelent. A prins de două ori mai mulți pești ca mine.

Notă : Președintele a primit un dar frumos din partea unei firme producătoare de armament. Era o imitație a primului model de pușcă americană. La început se presupunea că arma este garantată din punctul de vedere al siguranței, dar cînd a fost încercată s-a văzut că poate exploda oricînd. Vă dați seama ce se putea întîmpla în cazul acesta ? Președintele putea fi în cel mai bun caz rănit, dacă nu și omorît.

Acum să vorbim și despre boala președintelui.

După cum vă amintiți, președintele se înțelegea foarte bine cu soacră-sa, d-na Doud, pe care o vizita foarte des în casa acesteia din Denver, Colorado. De fapt, aceste vizite erau atît de regulate și de obișnuite încît la baza aeriană din

Lowry, Denver, am făcut o Casă Albă în miniatură, birouri și camere de locuit pentru anturajul președintelui.

In toamna anului 1955, eu nu l-am însoțit pe președinte cînd acesta a plecat la Denver, deoarece mă ocupam de niște falsificatori. Prima dată mi s-a raportat de boala președintelui prin radio în timp ce mergeam înspre casă. Mi s-a raportat că președintele a avut o indispoziție digestivă, iar în clipa cînd primeam eu raportul se odihnea. M-am întors imediat la birou și am luat legătura cu Jim Rowley, care se găsea la Denver cu grupul de agenți ce-l însoțeau pe președinte. Din clipa aceea eu am ținut permanent legătura cu Jim Rowley, dar n-am plecat la Denver ca să nu dau de bănuit că ne așteptam și la lucruri mai rele. Rowley mi-a dat detalii în legătură cu modul în care s-a întîmplat totul. Fusese trezit din somn de către doctorul lui Eisenhower, generalul maior Horward Snyder, la ora 6,20 dimineața. Acesta i-a spus să fie pregătit pentru că președintele nu se simțea bine.

La ora 8,00, Murray Snyder, locțiitorul lui Jim Hagerty, a anunțat că președintele era indispus și rămîne în casă. Ziariștii, care au crezut că președintele își va reveni și va merge mai tîrziu la birou, l-au mai așteptat un timp în fața bazei din Denver. Astfel, cînd dr. Snyder i-a chemat pe agenți să-l ducă pe președinte la spitalul Fitzsimmons, agenții au putut acționa nestingheriți.

Cum a evoluat boala lui Eisenhower ? Cum este îngrijit și tratat un președinte ? Cu cît se deosebește acest tratament de cel care ni-l aplică nouă doctorii ? Ce se întîmplă în spital oră de oră, minut de minut, cînd președintele S.U.A. este internat de urgență ?

Deși ați obținut informații despre toate aceste probleme din ziare, cred totuși că cel mai în drept să le prezinte sînt eu, care primeam toate detaliile de la agenții mei. Astea sînt informații de genul celor pe care le primește șeful serviciului secret prin telex sau poștă în astfel de situații. Aceste „buletine medicale“ nu mai sînt secrete și o să public o

parte din ele. In primul „buletin“ mi s-a raportat despre îmbolnăvirea președintelui și modul cum a fost evitată presa. Iată cel de-al doilea raport :

„SERVICIUL SECRET AL S.U.A.
26 septembrie 1955

Șefului — Washington.

Agent de supraveghere — Casa Albă din Denver.

Evenimentele zilei de sîmbătă, 24 septembrie, privitor la activitățile președintelui : (Continuare a raportului anterior în care relatam despre modul în care am evitat presa și cum l-am transportat, în secret, pe președinte la spital).

Buletin 2.

Am oprit mașina la intrarea din spatele clădirii spitalului. Președintele a fost ajutat să coboare din mașină și urcat într-un cărucior pentru bolnavi, cu ajutorul căruia a fost dus la lift. Căruciorul în care se găsea președintele a fost urcat în lift și transportat cu liftul pînă la etajul opt, în blocul turn al spitalului. Aici a fost dus în camera 8002, unde a fost culcat în pat și i s-a administrat oxigen. După aceasta, dr. Snyder mi-a spus că el fusese chemat la ora 2,30 noaptea de către d-na Eisenhower și că în urma controlului medical efectuat și-a dat seama că este vorba de un atac de cord provocat de tromboză, așa cum a mai avut Eisenhower și înainte.

Dr. Snyder a adăugat că l-a sfătuit pe președinte să se interneze în spital pentru minimum trei săptămîni și poate că va prelungi acest termen. Deci, s-a acționat în consecință, stabilindu-se posturi de gardă pentru această perioadă de timp. In urma inspecției făcute de noi, am stabilit că la etajul opt se găseau trei camere. Una va fi camera președintelui, a doua va fi dată d-nei Eisenhower, iar în a treia va sta dr. Snyder. Sala de mese, o cameră de vizite și încă o încăpere vor fi ocupate de agenți. Etajele din acest bloc turn sînt deservite de trei lifturi. Mai există o sală de conferințe unde au loc ședințele personalului medical al spitalului, dar, în perioada în care președintele va fi internat în spital, nu vor mai

avea loc ședințe. Sala de conferințe va fi transformată în birou pentru col. Robert L. Schulz (adjutantul președintelui)".

Din acest raport eu mi-am dat seama care era situația și am luat cele mai indicate măsuri, după părerea mea, pentru a asigura paza președintelui. Dar să prezint în continuare raportul, deoarece aici faptele sînt prezentate așa cum s-au întîmplat, fără nici un fel de interpretare.

„Ora 7,30. Prima doamnă, însoțită de colonelul Schulz, a sosit la spital pe ușa din dos, unde a fost întîmpinată de generalul maior Martin E. Griffin, care a condus-o în camera ei de la etajul opt.

8,00. Președintelui i s-a făcut a doua cardiogramă.

12,10. Au sosit de la Washington d-l Hagerty și dr. T. W. Mattingly, specialist în boli de inimă. Imediat a avut loc un consiliu medical cu doctorii Snyder și Pollack, după care a fost consultat președintele.

12,52. Consultația s-a terminat. D-l Hagerty a transmis presei un comunicat despre starea sănătății președintelui."

Mai jos urma lista cu numele medicilor, surorilor de spital și tehnicienilor care au fost numiți în serviciul de gardă al președintelui.

După cum vedeți, o Casă Albă în miniatură se formează imediat în jurul președintelui, indiferent unde se află acesta. In continuare în raport mi se prezenta cum au creat agenții un sistem telefonic special cu ajutorul căruia se ținea legătura cu mine, cum agentul supraveghetor a dispus pe ceilalți agenți în posturi înconjurînd spitalul și cum asigurau paza în adîncime a președintelui, cum s-a rezolvat problema citirii scrisorilor și a controlării conținutului pachetelor cu ajutorul razelor X. Am fost informat de măsurile luate de vestitul doctor Paul Dudley White, specialist în boli de inimă, care a fost adus special de la Boston la Denver ca să-l consulte pe președinte. La fel, mi s-a raportat despre toate examenele medicale care i s-au făcut președintelui.

Cel de-al treilea raport îmi arăta că noul sistem de pază funcționa normal. Am primit astfel de rapoarte pe tot

timpul bolii preşedintelui. In rapoarte mi se preciza întotdeauna modul în care evolua boala şi părerile medicilor.

Eu ceream subordonaţilor să noteze şi să-mi raporteze numele fiecărei persoane care-l vizita pe preşedinte în camera de la etajul opt. Aveam motivele mele pentru a cere acest lucru, deoarece după moartea unor preşedinţi ai S.U.A. au circulat tot felul de zvonuri, mai ales după moartea lui Warren G. Harding şi Franklin D. Roosevelt.

Aceste zvonuri se refereau, în general, la tot felul de personaje misterioase de care se spunea că au fost văzute intrînd sau părăsind camerele respectivilor preşedinţi cu puţin înainte de moartea acestora. Dacă, ferească Dumnezeu, murea şi Eisenhower, eu nu voiam ca această moarte să fie învăluită în mister şi zvonuri, aşa că dosarele noastre se umflau cu rapoarte de genul acestuia :

„La ora 3,25, preşedintele a fost vizitat de către lt. col. John Sheedy, care a adus nişte plăci cu Jackie Gleason, pe care le-a ascultat preşedintele. A plecat la ora 3,50. La ora 3,59, după masă, John Clark, electrician, a intrat în camera preşedintelui însoţit de sora şefă. A plecat la ora 4,01... La ora 4,26, căpitanul Prout a intrat în camera preşedintelui şi a ieşit la ora 4,28. La ora 4,36, d-na Eisenhower i-a făcut o vizită preşedintelui. A plecat la ora 4,50."

Şi aşa mai departe.

Dar cum preşedintele se însănătoşea din ce în ce mai mult, era vizitat de un număr mai mare de oameni. Cînd am crezut că vizita mea nu va mai isca comentarii, am plecat la Denver. Am stat la Denver pînă cînd preşedintele a fost de ajuns de sănătos ca să-l aducem la Washington. M-am dus să-l văd de îndată ce am sosit la Denver. Mi s-a părut că arată bine şi am fost foarte mulţumit, dar d-na Eisenhower era încă îngrijorată, şi faptul acesta mi-a mai temperat entuziasmul. I-am făcut multe vizite lui Eisenhower, care era întotdeauna bucuros cînd mă vedea. Era un bolnav liniştit şi vesel.

Intr-o zi mi-a spus : „N-am să plec din spital pînă cînd nu voi putea merge pe propriile mele picioare. Asta înseamnă să pot urca şi coborî o mulţime de scări".

N-a durat chiar atît de mult această internare, așa cum ne temeam noi toți. Pe 11 noiembrie 1955, împreună cu el, ne-am întors cu avionul prezidențial, Columbine, la Washington.

Președintele avea voie să se miște, dar trebuia să o ia încet. Apoi, și-a redobîndit vigoarea de altădată și tocmai atunci a fost lovit a doua oară de soartă. De data asta s-a îmbolnăvit de ileitis.

Cînd am aflat această tristă veste mi-a părut rău de el. Ca profan, eu nu vedeam cum o să scape cu viață în urma acestei boli grave, știind că suferă și cu inima.

Din nou am să mă folosesc pentru relatarea acestei situații de rapoartele agenților mei, care au fost martori oculari, și de cele ale dr. Snyder, cea mai autorizată competență în această problemă.

Iată un fragment din primul raport dat locțiitorului meu de către doctorul președintelui :

„Vineri 8 iunie 1956.

Ora 12,45 a.m. Mă întorsesem de la un dineu dat de Asociația fotografilor cînd mi-a telefonat d-na Eisenhower, care mi-a spus că președintele, după o oră și jumătate de somn, s-a trezit și i-a spus că îl doare puțin stomacul.

1,10 a.m. D-na Eisenhower mi-a telefonat din nou și mi-a spus că președintele se simte mai rău și că a trimis o mașină după mine. (O mașină a serviciului secret, desigur, deoarece era vorba de o problemă legată de siguranța președintelui.)

1,20. Am ajuns la Casa Albă unde l-am consultat pe președinte..." In continuare doctorul raporta evoluția bolii și măsurile luate pînă la ora 2,15 p.m., cînd a avut loc un consiliu medical al unor specialiști care au dat un diagnostic. Acest consiliu a durat pînă la două noaptea, timp în care s-a discutat dacă să fie sau nu operat președintele. S-a discutat despre riscurile care le impunea o astfel de hotărîre și, în cele din urmă, președintele a fost operat. Am ordonat unui agent să noteze tot ce se întreprinde cu această ocazie.

Iată nota agentului :

„2,05. Președintele a fost ridicat din pat și transportat la un cărucior.

2,07. Președintele a fost dus în sala de operații, sala 6, etaj III.

2,09. Președintele a fost pus pe masa de operație. Pregătirea pentru operație.

2,25. A început administrarea anestezicului...

2,59. A început operația. S-a tăiat pielea, s-a atins regiunea atacată (intestinul subțire) unde s-a găsit o porțiune îngroșată, ca urmare a unei răni, care bloca intestinul. S-a recurs la procedeul chirurgical numit „anastomosis", la propunerea dr. Snyder.

3,58. S-a terminat anastomosisul.

4,25. Operația a reușit. Starea pacientului bună, fără complicații. Cînd a fost scos din sala de operații, președintele mai era sub influența anestezicului, dar la ora 8,00 a avut loc o reacție mulțumitoare și s-au luat măsurile corespunzătoare postoperatorii. Președintele s-a odihnit toată ziua."

Așa se încheie acest raport. Președintele a supraviețuit acestor boli, deși s-a schimbat foarte mult ca om.

Cînd am aflat de atacul de cord, am ordonat agenților să instituie o gardă specială pentru vicepreședinte.

La fel am făcut cînd am aflat de cea de-a doua boală a președintelui, dar cum el se însănătoșea pe zi ce trecea, eu am redus din nou garda d-lui Nixon, iar cel mai bucuros că am făcut chestia asta a fost tocmai Nixon, și o să vedeți de ce.

CĂLĂTORIILE LUI IKE

După ce s-a însănătoșit președintele, m-am îmbolnăvit eu de hernie. Am fost operat și șase săptămîni am stat în convalescență, cel mai lung concediu pe care l-am avut în viața mea.

In ziua în care m-am întors la serviciu am avut treabă pe la biroul președintelui, iar Eisenhower mi-a dat mîna și m-a privit plin de înțelegere. „Cînd te-au tăiat, U.E., au scos ceva din tine ?“ Am răspuns că da. „Sper că nu ne-au tăiat și aripile“, a adăugat el.

Aripile lui nu i le-au tăiat, deoarece, de îndată ce s-a făcut bine, s-a hotărît să candideze și a doua oară la postul de președinte și a cîștigat alegerile cu o majoritate zdrobitoare. In timpul acestei perioade a călătorit mai mult decît oricare alt președinte al S.U.A.

Știam că Eisenhower urmărea prin aceste călătorii să distrugă sentimentele antiamericane, prezentînd personal mesajul nostru democratic. Cred că mai avea și un alt obiectiv, pe care nu l-a atins însă.

Am observat că după ce s-a însănătoșit a devenit mult mai activ și mai neastîmpărat ca înainte. Părea întotdeauna gata să plece undeva, să facă ceva și îl irita faptul că era țintuit la Casa Albă de anumite treburi. Mie mi-a spus un doctor că această stare urmează întotdeauna după atacurile de cord.

Ca să transmită mesajul său democratic și ca să-și potolească neastîmpărul, Eisenhower a făcut patru mari călătorii în străinătate, doborînd astfel toate recordurile deținute de ceilalți președinți ai S.U.A. Acestea au fost, în ordine : călătoria în Germania Federală, Marea Britanie și Franța ; turul prin Europa, Orientul Mijlociu și Africa ; America de Sud ; apoi, călătoria în Extremul Orient. Au mai fost proiectate încă două vizite pentru care noi am făcut deja planurile legate de paza lui Eisenhower, dar călătoriile au rămas doar în stadiul de proiecte. Este vorba de vizitele în U.R.S.S. și în Japonia, care au fost contramandate din motive politice.

In decursul anilor, serviciul secret și-a însușit și perfecționat multe metode prin care asigura paza președintelui pe timpul călătoriilor, dar, după părerea mea, în timpul călătoriilor lui Eisenhower am reușit să ne perfecționăm metodele de lucru și să introducem unele metode noi. De pe vremea cînd Teddy Roosevelt era criticat că și-a încălcat drepturile constituționale pentru că a făcut o vizită în zona canalului Panama, concepțiile despre îndatoririle președintelui s-au mai schimbat, dar nu atît cît s-au schimbat metodele folosite de serviciul secret.

A pregăti o călătorie de-a președintelui, chiar una foarte scurtă, e o treabă extrem de grea și complexă, ca să nu mai zic nimic despre cazul cînd e vorba de călătorii lungi și de durată. Chiar și-n epoca avioanelor cu reacție, cînd se poate ajunge în orice punct al globului pămîntesc în cîteva ore, călătoriile președintelui presupun întocmirea de planuri și documente în cantități uriașe.

Diplomați și experți în probleme de protocol împreună cu o echipă de agenți ai serviciului secret pleacă în țara unde urmează să aibă loc vizita. Acolo ei încep să stabilească detaliile vizitei și, în planurile pe care le întocmesc, prevăd toate mișcările, tot ce face președintele în fiecare minut al vizitei.

Să luăm, de exemplu, călătoria în India.

Eisenhower urma să facă o vizită de numai cinci zile în această țară, dar eu am trimis șase agenți la New Delhi cu

o lună mai înainte, iar în India s-a format un „comitet comun pentru pază și supraveghere". Acești agenți mi-au raportat toate detaliile legate de planurile vizitei, inclusiv despre cele 19 locuri diferite unde președintele urma să doarmă, să mănînce și să vorbească. Toate planurile întocmite de noi pentru a asigura securitatea președintelui trebuiau să fie aprobate de opt instituții guvernamentale indiene, cum ar fi : poliția de stat, poliția orașului, armata, Ministerul de Externe și altele. Cînd s-a terminat această acțiune aveam pe birou hărți detaliate și rapoarte în legătură cu fiecare centimetru de drum ce urma să fie străbătut de președinte, pentru fiecare zi a vizitei, și informații despre dispunerea tuturor forțelor pe care le foloseam pentru pază și gardă, despre manevrele pe care urma să le facă acestea pentru a ieși dintr-un dispozitiv și a intra în altul.

O metodă folosită de serviciul secret și care a atins perfecțiunea în această perioadă este așa-numita „securitate audio-vizuală". In fond, este vorba de tehnica folosită pentru a detecta mijloacele de interceptare a convorbirilor telefonice sau din încăperi. Am folosit cu ingeniozitate această tehnică și am ajuns să o perfecționăm foarte mult în timpul ultimilor ani ai administrației Eisenhower. Iată cum o foloseam :

După ce agenții alegeau reședința președintelui în țara pe care acesta urma să o viziteze, eu trimiteam o echipă de specialiști să o verifice dacă nu existau mijloace de ascultare și înregistrare ascunse prin pereți. Primul lucru pe care ei îl făceau era să scoată afară tot ce se putea scoate din clădirea respectivă. Fiecare cărticică era luată și frunzărită cu atenție, deoarece într-o carte se poate ascunde foarte ușor un emițător, făcîndu-i-se un locaș prin tăierea adecvată a paginilor. Ceasurile, radiourile, mașinile de copt pîine, aragazele și reșourile, fiarele de călcat, toate erau demontate și verificate. Mesele și scaunele erau verificate pentru a se vedea dacă nu era ceva ascuns în ele. Parchetul, pereții, tavanul erau „măturate" în căutarea de mijloace de ascultare miniaturale. După aceasta se aducea înăuntru „zmeul de bază al cercetării". E vorba de o serie de dispozitive electronice pe care le asam-

blau și le foloseau în scopuri diferite, în special pentru descoperirea tehnicii operative ascunse în pereți.

Adversarul nu trebuie desconsiderat, deoarece de multe ori este extrem de inteligent în acțiunile lui, și serviciului secret nu-i este permis să nu-i descopere șiretlicurile. Așa de exemplu, un microfon ascuns în perete și alimentat de la rețeaua electrică obișnuită poate duce cuvintele spuse de președinte foarte departe. Cu ajutorul unui aparat de-al nostru, ne puteam da seama imediat dacă se găsea așa ceva conectat la rețeaua electrică din pereții casei. O altă șmecherie constă în interceptarea cu ajutorul telefonului, care, deși are receptorul pus în furcă, rămîne totuși deschis. Aveam un procedeu special pentru a descoperi dacă telefoanele au fost sau nu interceptate, dar acest procedeu continuă să fie secret, așa că nu ne vom opri prea mult asupra lui.

Unde radio pot fi transmise prin antena televizorului sau prin rețeaua sistemului electric, dar un alt aparat ne înștiința dacă se foloseau astfel de mijloace de ascultare.

Mai există un aparat numit „generator de zgomote electronice". Cînd se dă drumul aparatului, microfonul ascuns în perete începe să bîzîie destul de tare, fapt care ne ajută să-l scoatem din luptă.

Un alt instrument folosit de noi era metascopul. E vorba de un periscop în miniatură avînd un beculeț la un capăt. Este un instrument de bază din trusa medicilor și se folosește pentru radioscopii interne. Acest instrument se fixează în cele mai mici găuri sau crăpături din zid sau tavan și cu ajutorul lui se cercetează zona înconjurătoare.

Una din mașinile noastre cele mai importante era radioscopul de raze X, o mașină puternică, construită special pentru noi. Cu ajutorul ei cercetam darurile primite de președinte. Dacă ni se părea că un scaun avea o formă ciudată sau ni se părea suspect vreun alt obiect, atunci, cu ajutorul razelor X, „vedeam" dacă în el nu erau ascunse mijloace de înregistrare sau chiar o bombă.

Se studia apoi grosimea pereților ca să se stabilească dacă nu cumva se poate asculta prin pereți cu ajutorul unor

aparate de amplificat sunetele. In unele locuri am stabilit că dacă se vorbea prea aproape de pereți discuțiile puteau fi ascultate, dar nu se întîmpla același lucru dacă aveau loc discuții în mijlocul camerei. In acest caz îl sfătuiam pe președinte să discute probleme secrete doar în mijlocul încăperii.

Cînd pereții erau prea subțiri și nu era deloc sigur că discuțiile din încăpere nu puteau fi interceptate, se căuta alt sediu pentru președinte, în afara celui propus de gazde, iar dacă nu se găsea altă reședință, atunci ne stabileam în clădirea ambasadei S.U.A.

Mai aveam și datoria de a verifica dacă mîncarea nu era otrăvită. Rușii, am observat asta pe timpul vizitei lui Hrușciov în America, dădeau o atenție deosebită mîncării. Ei verificau cu numărătorul de particule Geiger tot ce urma să mănînce Hrușciov. Ii interesa în mod deosebit dacă nu cumva alimentele erau contaminate cu praf radioactiv.

Eu nu foloseam numărătorul de particule Geiger pentru a detecta praful radioactiv din mîncarea președintelui, deoarece, după părerea mea, este mai sigur dacă președintele mănîncă din aceeași mîncare cu ceilalți membri ai delegației. Această părere a mea se baza pe faptul că, în cazul că se pregătea mîncarea numai pentru președinte, se atrăgea atenția, în mod deosebit, asupra celui care o consuma.

Deși președintele mînca împreună cu ceilalți, agenții mei aveau ordin să verifice dinainte personalul care deservea bucătăria și locul unde mînca președintele. Singura noastră rugăminte era ca președintelui să i se dea de băut apă de izvor adusă în sticle speciale de către agenții serviciului secret. Nu era o cerere deosebită și era respectată de gazde.

Pregătirea mîncării ce urma să fie consumată în avion era un alt amănunt de care se ocupa serviciul secret. De exemplu, în India, mîncarea a fost pregătită la Imperial Hotel. Pregătirea mîncării a fost supravegheată de reprezentanți ai Companiei de aviație Pan American World Airways, iar bucătarii, picolul sau ceilalți pasageri de pe alte avioane ale companiei nu puteau ști ce o să mănînce președintele. Asta era o măsură de securitate extremă. După ce mîncarea era

gata, puneam agenții să o păzească, o băgam în conteinere și o sigilam, iar ulterior, de acolo o transportam direct la avion.

Toate avioanele prezidențiale erau avioane cu reacție, totuși, el putea să folosească pentru călătorii scurte avionul cu motor clasic Columbine III. Așa s-a întîmplat în cazul călătoriei în America de Sud. Această călătorie ilustrează un principiu după care se conduc agenții serviciului secret : în primul rînd se pune problema securității președintelui și pe urmă se iau în considerație și alte principii.

In Chile exista un singur rezervor cu benzină avînd același număr octanic ca și benzina folosită de avionul Super Constellation al președintelui. Agentul care se ocupa de această problemă s-a gîndit că o astfel de sursă de aprovizionare poate fi ușor identificată de un asasin probabil, ca singurul loc de unde s-ar putea aproviziona avionul președintelui. Acest agent a hotărît să verifice dacă în benzină nu s-a băgat ceva și a procedat cu sînge rece. A cerut ca un avion comercial să fie aprovizionat cu benzină chiar înaintea Columbinei III. Agentul a hotărît ca acest avion să-i servească drept cobai de experiență. El mi-a raportat încă dinainte următoarele : „Dacă nu i se întîmplă nimic avionului comercial, înseamnă că benzina e bună și de o calitate acceptabilă și pentru avionul prezidențial". Acest mod de a raționa nu trebuie să surprindă, ținînd cont că cei care gîndesc așa sînt oameni care sînt gata să se interpună între președinte și glonțul ucigaș.

Deși aveam atîtea alte treburi de făcut, totuși, luînd în considerație faptul că președintele fusese foarte bolnav, că popoarele lumii erau așa de turbulente și că se acorda atîta importanță acestor vizite în străinătate, am hotărît să-l însoțesc și eu pe președinte.

Au fost și unele momente neplăcute cu ocazia acestor vizite. O să vi se pară curios, dar pericolul cel mai mare venea din partea mulțimilor care aveau o atitudine de simpatie față de președinte. Agenții serviciului secret, după cum spuneam și mai înainte, stabileau, împreună cu poliția și armata țării gazdă, măsurile de apărare împotriva mulțimii. Zone înconjurate de frînghii, baricade și alte astfel de mijloace erau

folosite pentru a împiedica mulțimea să se apropie de președinte.

De obicei, pe președinte îl însoțeau, în călătoriile lui, între 25—50 de agenți. Țara gazdă dădea restul gărzii, care se dispunea în jurul președintelui în cel mai eficace mod posibil.

Detaliile în legătură cu folosirea gărzii erau stabilite în planurile făcute dinainte. In ce privește efectivele angrenate în astfel de misiuni, ele difereau de la țară la țară. Totuși, ca să vă dați seama cîți oameni participă la o astfel de acțiune vă pot spune că, cu ocazia vizitei făcute de Eisenhower la Rio de Janeiro, paza a fost asigurată de 2.500 soldați ai armatei braziliene, 800 polițiști și 150 de militari din serviciul de pază și gardă. Aceste cifre indică numărul mediu de oameni care ne erau puși la dispoziție de țările pe care le vizita președintele S.U.A.

In special, aveam necazuri cînd jandarmeria locală nu respecta planurile aprobate dinainte de către toate organele interesate. Ca o ilustrare a acestei afirmații, iată ce s-a întîmplat la Acapulco : Mulțimi mari de oameni se înghesuiau pe marginea drumului care lega aeroportul de reședința prezidențială. La un moment dat, o parte din mulțime a trecut de baricadele ridicate pe marginea drumului și se apropia de mașina prezidențială. Mașina mea era exact în fața mașinii prezidențiale. Mă uitam în jur să văd care-i cauza acestei busculade foarte periculoase și zăresc un colonel mexican, cu care lucrasem la elaborarea măsurilor de siguranță, comportîndu-se într-un mod foarte ciudat. Țipa la mulțime ca și cînd ar fi cerut să se facă ordine, dar în același timp împingea oamenii înainte ! I-am cerut interpretului, care se afla lîngă mine, să-mi traducă ce spunea colonelul și mi s-au tradus următoarele : „Hai, mai aproape, mai aproape, să-i vedeți pe cei doi mari președinți împreună ! Ocazie unică ! Mai aproape !".

Mulțimea instigată a început să se înghesuie din ce în ce mai mult și să devină cu adevărat periculoasă. Am ordonat șoferului, prin interpret, să conducă mașina în zig-zag ca să împingă mulțimea înapoi pe trotuar și, în felul acesta, am

reușit să eliberez drumul, și am ajuns cu bine la destinație. Vă dați seama că i-am spus ulterior colonelului tot ce aveam pe suflet, deși nu pot să repet și aici cuvintele respective.

Cele mai mari mulțimi pe care le-am avut de înfruntat, au fost în India. Nu erau mulțimi, ci oceane întregi de oameni, care în anumite momente scăpau de sub control și se abăteau în valuri uriașe asupra convoiului de mașini. E greu de imaginat ceva mai înfricoșător. Acești oameni nu puteau fi controlați, deoarece mulți aveau credința religioasă că cu cît sînt mai aproape de un om mare, cu atît vor fi mai aproape de divinitate pe lumea cealaltă.

Cel mai groaznic drum a fost cel de la aeroportul Palam la New Delhi, un drum de douăsprezece mile, care ar fi putut fi parcurs, chiar cu cea mai redusă viteză, în maximum 45 minute.

Eisenhower era însoțit de primul ministru Nehru, care începuse să se îngrijoreze și în același timp să se înfurie din cauza comportării mulțimii. Noi ne-am croit drum, pas cu pas, prin această mare de oameni care transpirau și țipau. Mai mult decît atît, baricadele pe care trebuiau să le facă indienii, conform înțelegerii noastre prealabile, n-au fost construite. Polițiștii indieni mergeau înaintea mașinilor învîrtind bastoane și amenințînd lumea ca să ne facă loc să trecem. Fețe descompuse ne înconjurau din toate părțile. Tone de flori au fost aruncate în mașini. Un buchet șiroind de apă l-a lovit în ceafă pe Nehru, cei doi oameni de stat fiind nevoiți să se apere de acest potop floral.

Iată cum descrie Merriman Smith odiseea președintelui :

„De după brațul pe care-l ținea în față, lui Eisenhower i-a fost dat să vadă ce n-a văzut un alt președinte american : adulația maselor din India, care aproape că ucide prin dimensiunile ei.

Bărbați, femei, copii se îmbulzeau spre mașina prezidențială într-o isterie de masă. Aceste mulțimi veniseră la New Delhi cu trenurile, cu camioanele, cu autobuze și autoturisme, în care trase de cămile și pe jos...

E adevărat că guvernul indian a încurajat această manifestație, dar este tot atît de adevărat că nu se aștepta nimeni să apară asemenea mulțimi... Nehru era îngrijorat. Iși mușca buzele și își freca barba în timp ce-i privea dezaprobator pe tinerii cu turbane și cămăși lungi, albe, care se sprijineau de mașină strigînd : Să trăiască Eisenhower !

Poliția indiană cu bastoane de cauciuc în mînă încerca să croiască drum prin acest potop de lume. Polițiștii dădeau peste picioare, dacă oamenii nu voiau să se miște din loc, învîrteau bastoanele pe deasupra capetelor.

In spatele mașinii prezidențiale erau cei din serviciul secret american, gata să-l potolească pe orice indian exuberant care ar fi dorit să se urce în mașină lîngă Nehru și Eisenhower.

Un agent avea o rană la mînă, rană ce o căpătase în urma unei lovituri primite de la un polițist care învîrtea bastonul foarte aproape de capul președintelui Eisenhower."

Dar cel mai grav lucru n-a fost acesta. Sub un arc, Ike a fost oprit și proclamat „prinț al păcii". Mulțimea se dezlănțuise și eu mă gîndeam că președintele va fi norocos dacă va reuși să scape numai rănit.

Nehru a fost nevoit să coboare din mașină și să-i mustre pe cei din jur pentru felul lor abominabil de a se comporta. La început nu se auzea ce spune, dar încetul cu încetul s-a făcut liniște și el și-a certat concetățenii. După douăzeci de minute de calvar am reușit să ajungem la destinație.

Această primire fantastică l-a entuziasmat pe Eisenhower și niciodată nu l-am văzut atît de bine dispus. Mi-a părut bine pentru acea clipă de triumf pe care a gustat-o, deoarece curînd avea să fie dezamăgit și lovit în mod crud de destin.

Visul lui de a începe o nouă diplomație prin popularitate avea să fie distrus de contramandarea vizitelor în U.R.S.S. și Japonia. Aceste eșecuri au făcut ca administrația Eisenhower să se încheie printr-o tăcere goală, searbădă.

Au existat și alte episoade, unele hazlii, înainte ca lui Eisenhower să-i expire mandatul.

8

Așa a fost, de exemplu, călătoria în Anglia, în timpul căreia serviciul secret a fost ținta atacurilor presei engleze.

Scotland Yardul nu găsește necesar să-și păzească regele, regina sau pe primul ministru, așa cum facem noi în cazul președintelui. Englezii, spre deosebire de americani, au păreri similare despre conducătorii lor și nimănui nu-i trece prin cap să-i împuște.

In orice caz, ei au găsit în toate măsurile luate de noi un material excelent pentru ironiile și caricaturile ziarelor, ridiculizîndu-ne toate gesturile și măsurile.

Poate că scăpam cu cîteva ironii, dacă n-ar fi fost James Hagerty (tocmai el!), secretarul de presă al lui Eisenhower. Cînd președintele a ajuns la aeroport, Hagerty l-a chemat pe John Campion la vamă. La vamă, Campion a fost întrebat de un funcționar ce armament au agenții asupra lor. Campion a spus adevărul, declarînd tot armamentul. Totul ar fi fost în ordine dacă nu s-ar fi găsit prin apropiere ziariști englezi care au ascultat și și-au notat cele declarate de Campion. D-l Hagerty putea să-și dea seama că ziariștii englezi doar atît așteptau. Se cuvenea, după părerea mea, să-i ia pe Campion și pe funcționarul vamal și să-i ducă într-o cameră separată unde să se aranjeze toată treaba, dar el n-a făcut acest lucru!

Nu numai că ziariștii au făcut glume pe seama noastră în toate ziarele, dar englezii ne-au poreclit cum le-a venit mai bine. Am fost, cu alte cuvinte, bătaia de joc a presei engleze.

Am avut greutăți și cu omul care se ocupă de serviciul de protocol al reginei. Poate influențat și de presă, acesta a refuzat categoric să permită oamenilor mei să-l însoțească pe președinte cînd acesta s-a dus la castelul Balmoral ca să-i facă o vizită reginei. In cele din urmă i-am spus că președintele a avut deja un atac de cord și s-ar putea, ferească sfîntul, să mai aibă astfel de atacuri. In ce situație s-ar găsi președintele dacă în jurul lui n-ar fi nici un american care să-l ajute? In cazul acesta englezii vor fi răspunzători dacă

președintele nu va avea lîngă el garda, cu masca de oxigen și cu celelalte mijloace de prim ajutor!

Pînă la urmă, șeful protocolului regal a trebuit să cedeze, dar cu o condiție : „cît timp agenții se găsesc la Balmoral să nu fie zăriți de regină".

In grădină la Balmoral, regina a dat un picnic în cinstea lui Eisenhower. Ca să nu fim văzuți de regină, ne-am ascuns într-un mic șopron, iar acolo am repurtat o victorie asupra șefului de protocol. „Răzbunarea", ca să-i zic așa, ne-a fost ocazionată de prințesa Margaret, care, cînd a aflat de interdicția impusă agenților americani, a venit la noi în șopron. Ni s-a prezentat scurt și politicos : „Mă numesc Margaret". A stat de vorbă cu noi, apoi a venit și prințul Philip. Am discutat și am rîs cu toții mai mult de o jumătate de oră. Ulterior, cînd regina Angliei a făcut o vizită la Washington, l-am întîlnit pe prințul Philip la o recepție. S-a uitat la mine mult timp, pe urmă m-a întrebat : „Nu v-am mai văzut undeva și înainte ?" I-am răspuns afirmativ și i-am reamintit cu ce ocazie ne-am văzut. A rîs și a spus că își amintește de acele minute cu adevărat plăcute petrecute împreună cu noi în șopronul regal.

Pot să vă spun că acești oameni care se ocupă de protocol ne cauzează multe greutăți. Sînt oameni foarte seci de felul lor și îi interesează doar forma, ceremonialul să fie impecabil. Ei pun înainte de toate ceremoniile antice, în loc să pună pe prim plan securitatea personală a oamenilor pe care-i slujesc.

In Grecia, Italia și Spania acești oameni protocolari sînt cei care taie și spînzură în asemenea situații. In Grecia, de exemplu, am obținut, cu ajutorul ambasadorului nostru la Atena, promisiunea ca mașina serviciului secret să se găsească imediat după mașina prezidențială, dar cei de la protocolul grecesc țineau atît de mult la obiceiul lor de a escorta mașina prezidențială cu ajutorul cavaleriei, că nu și-au respectat cuvîntul dat. In timp ce s-a format convoiul de mașini, cavaleria a înconjurat imediat mașina prezidențială și noi ne-am trezit undeva departe de cel pe care trebuia să-l păzim.

Poate să vi se pară excesivă toată această prudență, dar din proprie experiență serviciul secret știe că o mașină aflată în imediata apropiere a mașinii prezidențiale poate să salveze viața președintelui, însă cei de la protocol nu vor să înțeleagă acest lucru. Din fericire, nu s-a întîmplat nimic.

După cum vedeți, în cursul călătoriilor lui Eisenhower am pățit multe.

Dacă mă gîndesc la o clipă de groază pură, atunci cred că momentele trăite la Casablanca au fost cele mai intense. Mă aflam, ca de obicei, în mașina care deschidea convoiul. După mașina mea venea mașina prezidențială, cînd, dintr-o dată, ne-am trezit în mijlocul unor oameni înarmați cu puști, purtînd bărbi negre, îmbrăcați în robe albe și cu turbane pe cap. Erau călări și se părea că au descins din „O mie și una de nopți".

Cînd i-am văzut, mi s-a făcut părul măciucă. Apoi i-am văzut ridicînd armele și îndreptîndu-le spre noi. Noroc cu interpretul, care mi-a spus că aceștia sînt reprezentanți ai triburilor berbere și că puștile nu-s încărcate decît cu praf de pușcă ! Conform tradiției, ei își salutau conducătorii prin salve trase în aer. Impușcăturile n-au contenit pe o distanță de cîteva mile. Și alți agenți au avut aceleași reacții. A fost un mare noroc că li s-a spus la timp ce se întîmplă și n-au apucat să deschidă focul împotriva berberilor.

Cu ocazia vizitei în Orientul Mijlociu am intrat în posesia unei informații cum că, în timpul festivităților din ziua următoare, va avea loc o încercare de atentat împotriva lui Eisenhower. Dacă informația se dovedea exactă, atunci urma să contramandăm toate festivitățile de a doua zi, un lucru greu de explicat gazdelor și poporului din țara respectivă.

Ne puneam întrebarea dacă informatorul nostru merita să fie crezut ! Aveam doar cîteva ore ca să verificăm veridicitatea informației și să luăm măsuri în consecință.

Vă pot spune că informatorul a avut o zi grea. N-a vrut să spună altceva, decît că va avea loc o încercare de atentat. In cele din urmă i-am promis că-i plătim dacă ne spune ade-

vărul. Atunci ne-a declarat că el a mințit cu scopul expres de a scoate niște bani de la noi.

Noi ne-am ținut de promisiune și i-am plătit, însă, în același timp, am avut grijă ca să i se dea și cîțiva ani de închisoare pentru „serviciile“ lui.

Cel mai rău a fost însă la Kabul, în Pakistan. Kabul este situat la aproximativ 2000 metri altitudine și acolo, dacă n-ar fi fost serviciul secret, președintele ar fi murit pe loc. La un moment dat președintele, ajungînd în sala de recepții după ce a urcat 24 de scări, a leșinat. Consternare generală! Era nevoie urgentă de un balon cu oxigen! Balonul era însă acolo, chiar lîngă președinte, și asta datorită lui Dick Flohr, devotamentului acestuia față de președinte și față de meseria sa în general. Flohr era șoferul președintelui și unul din cei mai buni agenți ai mei. Lui i-a displăcut faptul că președintele trebuia să meargă pe jos la o asemenea altitudine și așa se explică de ce a luat cu el tot echipamentul necesar pentru administrarea oxigenului, după cum spunea el, „pentru orice eventualitate“. Dacă Flohr nu făcea acest lucru, echipamentul s-ar fi găsit în avion. Repet că ceea ce a făcut Flohr nu intra în atribuțiunile lui de serviciu, dar prevederea de care a dat dovadă l-a salvat pe președinte de la un nou atac de cord și, aproape sigur, de la moarte.

Cînd pleacă în străinătate pentru a discuta și a face planurile viitoarelor călătorii ale președintelui, oamenii noștri primesc instrucțiuni foarte severe prin care li se cere să fie politicoși, să nu ordone și chiar să nu insiste ca poliția din țara respectivă să facă un anumit lucru așa cum dorim noi, ci, întotdeauna, să respecte doleanțele și părerile gazdelor. Noi ne spunem părerile în cel mai politicos mod posibil.

Contramandarea vizitelor în U.R.S.S. și Japonia a însemnat o lovitură grea dată lui Eisenhower.

Pentru Eisenhower, proiectatele vizite în U.R.S.S. și Japonia însemnau încoronarea activității desfășurate de el pe plan extern.

Preşedintele Eisenhower era îndemnat să viziteze Japonia de către ambasadorul de la Tokio, Douglas MacArthur. MacArthur trimitea raport după raport prin care sublinia că vizita lui Eisenhower este necesară pentru a salva regimul democrat din Japonia și accentua faptul că, în cazul în care președintele Eisenhower va renunța la această vizită, guvernul premierului Kiși va cădea și la putere vor veni extremiștii de dreapta sau de stînga. Desigur că rapoartele acestea erau foarte convingătoare.

Dar ce nu mi-a plăcut mie din treaba asta a fost că MacArthur a dat o serie de informații false, neconforme cu realitatea, agenților mei care s-au deplasat la Tokio. El le spunea că nu trebuie să se acorde atenție tulburărilor studențești, că astea nu-s periculoase și că Japonia nici nu visează să-i facă vreun rău președintelui. El vorbea ca fiind în drept să cunoască adevărata situație din Japonia și noi am luat, la început, drept bune informațiile date de el.

Chiar în ziua în care mulțimile atacau parlamentul japonez, MacArthur trimitea președintelui o telegramă prin care sublinia necesitatea vizitei lui Eisenhower în Japonia. După ce am auzit de telegrama respectivă și am citit și despre tulburările din Japonia, am hotărît să mă dispensez de serviciile lui MacArthur. Am dat ordin agenților să-și caute alte surse de informații, de preferat să obțină informații de la poliție și armată. Curînd am obținut informații cu totul diferite de cele primite de la MacArthur. Poliția declara ferm că nu garantează securitatea lui Eisenhower, deoarece a pierdut controlul asupra populației. Atunci, am intervenit și am cerut contramandarea vizitei. Pot spune doar că, în cele din urmă, am cîștigat eu. Totuși, de ce voia MacArthur să riște viața președintelui ? Il părăsise oare bunul simț ? Nu pot da un răspuns la aceste întrebări. Știu și pot afirma însă că foarte mulți oameni din jurul președintelui sînt dispuși oricînd, dacă asta este în interesul lor, să-l lase pe președinte să-și riște viața pentru a obține ei avantaje.

Contramandarea vizitei în Japonia l-a dezamăgit pe președinte, care a revenit în țară. Mi-a părut rău de el, deoarece în cea de-a doua parte a administrației lui el își petrecuse cea mai mare parte a timpului călătorind. Eram epuizat după încheierea acestor călătorii. Repet, deși îmi părea rău de Eisenhower și de eșecurile lui, am fost bucuros că s-a terminat cu bine și această etapă a călătoriilor.

NIXON — IDEALUL ORICĂRUI ASASIN

O dată cu apropierea alegerilor electorale din 1960, steaua lui Nixon strălucea din ce în ce mai puternic. După părerea mea, Nixon e o personalitate deosebită, dar, vorbind din punctul de vedere al serviciului secret, la gîndul că el ar fi putut ajunge președinte mă apucau amețelile. In fața desconsiderației pe care a arătat-o propriei securități pe timpul vicepreședinției lui, ajunsesem să-l consider victima pe care și-o dorește orice ucigaș. După cum spunea un om de-al meu, care l-a văzut cînd se îndrepta spre o mulțime care-l huiduia și de frica căreia altul ar fi dispărut imediat, „își bătea joc de propria sa viață". Același lucru se poate spune și despre Kennedy. Ambii erau foarte curajoși și indiferenți dacă li se întîmpla ceva sau nu. D-l Kennedy s-a mai astîmpărat după alegeri și a permis serviciului secret să aibă grijă de el. Ce ar fi făcut Nixon ? Ceea ce vă pot spune este că pe timpul vicepreședinției sale nu ne-a făcut altceva decît greutăți și de cîteva ori era gata să-și piardă viața.

Legea nu cere serviciului secret să aibă aceeași grijă de vicepreședinte ca de președinte. Legea spune că serviciul secret răspunde de securitatea personală a vicepreședintelui doar în măsura în care acesta a cerut să fie păzit. Altfel, noi n-avem dreptul să întreprindem nimic. Este o lege proastă, după părerea mea, și ar trebui schimbată, deoarece lasă prea

multă libertate de alegere unor oameni mari, dar care habar nu au cînd ei și familiile lor sînt în pericol și cînd nu. In fond, e vorba de o treabă pe care trebuie să o facă cunoscătorii în materie.

Cînd a fost ales Nixon ca vicepreședinte, am avut o discuție cu el, în speranța că-l voi convinge de utilitatea pazei pe care i-o poate asigura serviciul secret. I-am explicat motivele pentru care era nevoie de această pază, cum se execută etc. A spus că acceptă o gardă numai cînd e plecat din oraș, dar și atunci să fie o gardă redusă. Mi-am dat seama că ceea ce cerea el nu-i suficient. Ulterior s-a mai schimbat. Ne-a dat voie să numim doi oameni care să-l păzească pe cînd se afla în Washington și un număr mai mare de agenți pe cînd pleca în altă parte, însă atitudinea lui față de propria securitate nu și-a schimbat-o pe tot timpul vicepreședinției, în ciuda insistențelor noastre foarte politicoase.

Pretindea ca întotdeauna mașina lui să deschidă coloana de mașini oficiale în care omul nr. 1 era el. De obicei, prima mașină este cea a serviciului secret, apoi mașina prezidențială sau a demnitarului respectiv, urmată de o altă mașină a serviciului secret.

Necazurile cele mai mari cauzate de aceste insistențe ale lui Nixon le-am avut în America Latină. Nu știu dacă cetățenii americani își dau seama cît de aproape de moarte a fost Nixon la Caracas, în Venezuela. A fost o experiență grea, dar care putea fi evitată de la bun început. Aveam informații că situația era gravă și am cerut vicepreședintelui să renunțe la această călătorie, dar mi-am răcit gura de pomană. D-na Nixon își acompania soțul în această călătorie. După ce au aterizat la Caracas, ei voiau să meargă la monumentul lui Simon Bolivar. Lumea la aeroport a fost foarte ostilă. Ca un preludiu la ce avea să se întîmple, mulțimea a început să arunce cu roșii și cu noroi, dar Nixon voia totuși să folosească o mașină deschisă. In cele din urmă însă a cedat insistențelor agenților serviciului secret și s-a urcat într-o mașină închisă. Această ultimă hotărîre l-a salvat. In schimb, n-a vrut pentru nimic în lume să lase ca o mașină a servi-

ciului secret să fie în fruntea coloanei oficiale. Mai mult decît atît, a cerut ca după mașina lui să urmeze mașina în care se găsea d-na Nixon și nu mașina serviciului secret. Asta însemna că agenții trebuiau să treacă prin mulțime ca să ajungă la persoana pe care erau obligați să o apere, însemna, de asemenea, pierderea unui timp extrem de prețios. Așa s-a și întîmplat.

La intrarea în Caracas, două camioane au apărut din senin și au blocat drumul. A apărut și o mulțime de oameni. Era clar că totul fusese organizat din timp. Cei patru agenți aflați în a treia mașină a coloanei au sărit imediat afară și au început să-și croiască drum prin mulțime. In cele din urmă, aproape prea tîrziu, agenții au ajuns lîngă mașina vicepreședintelui.

Intre timp, mulțimea care spărsese cu pietre parbrizul și ferestrele celor două mașini din față, datorită faptului că nu întîmpina nici o rezistență, devenea din ce în ce mai îndrăzneață. Incepuse să dea în mașină cu ciomege, bîte și bare metalice. Doi agenți ai serviciului secret erau în aceeași mașină cu Nixon și ambii au fost de părere că mulțimea nu voia numai să protesteze împotriva americanilor, ci să-l și atace pe Nixon. Cinci minute — pentru cei din mașină o eternitate — le-au trebuit agenților să ajungă lîngă mașina lui Nixon și încă cinci minute pentru a curăța drumul. Dacă ar mai fi întîrziat un pic, cel puțin una sau două persoane din prima mașină ar fi fost moarte.

Unul din agenți i-a spus lui Nixon : „Să sperăm că d-na Nixon a reușit să reziste“, la care Nixon a răspuns : „Dacă n-a reușit, nu se poate face nimic ca să o ajutăm“. In felul acesta el recunoștea că noi am făcut tot ce era posibil ca să-l salvăm.

Bineînțeles că intenția de a merge la monumentul lui Bolivar a fost abandonată și mașinile s-au întors la ambasada americană. Puțin mai tîrziu, s-au găsit, într-o casă goală, 400 de bombe cu benzină care se pot arunca cu mîna, ca grenadele. Nu încape îndoială că erau destinate lui Nixon și persoanelor care-l însoțeau.

Toate aceste experiențe nu l-au temperat pe Nixon. El punea înainte de toate politica și nu securitatea personală.

După campania electorală Nixon a intrat în spital, deoarece fusese rănit la un picior. Iată ce s-a întîmplat :

In august 1960, Nixon a plecat la Greensboro, Carolina de Nord. El a dat instrucțiuni speciale agenților ca să nu intervină. „Lăsați lumea să zică și să facă ce vrea“, ne-a spus el, iar noi n-aveam ce face, trebuia să-l ascultăm. Iată raportul pe care l-am primit referitor la acest eveniment :

„Din cauza numărului mic de agenți și polițiști, din clipa în care a apărut Nixon și pînă la plecare, n-am mai putut controla acțiunile mulțimii. Toată lumea se îmbulzea, fără să mai țină cont de nimic, trecea peste tot, numai ca să ajungă lîngă vicepreședinte, să-l atingă sau să-i vorbească. Tot ceea ce puteam face era să o împiedicăm să-l strivească de tot. Dacă se mai ivesc și alte situații de acest gen, după părerea mea, nouă ne mai rămîne doar misiunea să pedepsim pe ucigașul vicepreședintelui, deoarece noi nu vom putea în nici un fel să prevenim o astfel de acțiune“.

Omul care a scris acest raport e un om calm, nu-și pierde cumpătul. Dar Nixon n-a ținut cont de ce i s-a spus. A dat toate rapoartele acestea deoparte și s-a aruncat în mijlocul altei mulțimi. In timpul unei busculade a fost împins și s-a lovit cu genunchiul de ceva, probabil de mașină, rupîndu-și rotula. Așa a ajuns la spital.

Altădată, la Chicago, pe cînd era împreună cu cele două fete ale lui, Patricia și Julia, era să fie călcat în picioare cu ele cu tot și asta tot din cauză că nu a voit să asculte de sfaturile mele.

Doresc să subliniez din nou că nu vreau să mă înțelegeți greșit cînd fac aceste observații legate de comportarea lui Nixon. Toți oamenii mari cu care am venit în contact erau oameni care nu știau ce e frica. Se pare că este o trăsătură caracteristică a tuturor oamenilor mari și admir din tot sufletul această virtute, deoarece le permite să gîndească în situații în care alții ar paraliza de frică.

Mult curaj a demonstrat Nixon și la Pegu, în Birmania. Ajunsese într-un orășel din ținutul Pegu, o oază într-un teritoriu al guerrilei. In centrul orașului un demagog, vorbind în engleză, instigase o mulțime de ascultători să-și exprime furia antiamericană.

Poliției birmaneze nu i-a plăcut situația aceasta, precum nu i-a plăcut nici gărzii lui Nixon, dar lui Nixon puțin i-a păsat. Le-a spus celor din gardă și poliție să stea pe loc, iar el s-a dus la orator și a început să-i pună întrebări și să discute cu el.

„In timp ce vorbea cu individul — îmi scrie într-un raport un agent — am văzut cum lozincile antiamericane sînt aruncate una cîte una. In timp ce vorbea, mulțimea a devenit mult mai prietenoasă. A reușit să facă din acești dușmani periculoși, prieteni buni".

Cînd se obțin astfel de rezultate, într-o epocă de criză perpetuă, merită să-ți riști viața. Poate că Nixon va avea șansa să ajungă președinte și să-și demonstreze atunci calitățile. Eu îi urez numai bine, cum îi urez succes și succesorului meu în funcția de șef al serviciului secret.

ULTIMUL MEU PREȘEDINTE

Am ajuns la ultimul capitol. Sfîrșitul administrației Eisenhower și instalarea lui Kennedy în scaunul prezidențial.

Acțiunile serviciului secret în primele zile ale lui Kennedy la Casa Albă au început cu dîra aceea de fum din timpul serviciului divin. Mi-am dat seama atunci cît eram de obosit.

Am mai observat această oboseală neobișnuită și înainte, după călătoria lui Eisenhower în Extremul Orient. Tensiunea și oboseala pe care le-am simțit atunci au fost foarte persistente, iar la insistențele soției m-am dus la doctor, care m-a întrebat de cînd lucrez în serviciul secret. Cînd a aflat că sînt agent de mai bine de 33 de ani, mi-a spus : „E prea mult să stai în șa atîta timp". In principiu am fost de acord cu el, totuși nu m-am gîndit la implicațiile unui astfel de sfat. Găseam familia Kennedy foarte interesantă și stimulatoare de noi energii. Noua administrație m-a făcut să uit de oboseală.

Plecarea lui Eisenhower și pregătirile pentru a primi noua familie la Casa Albă implicau acțiuni deosebite și neașteptate. Așa am ajuns la 20 ianuarie.

M-am dus de mi-am luat rămas bun de la membrii familiei Eisenhower, iar ei au fost foarte amabili apreciindu-mi activitatea. N-am fost trist cînd au plecat spre Gettysburg, deoarece eram mult prea ocupat cu noii mei stăpîni.

Casa Albă, după venirea familiei Kennedy, era un furnicar de oameni. Se găseau grupuri de oameni peste tot. Majoritatea erau membri ai familiei Kennedy, sînt peste 50 de persoane în acest clan. Apoi, erau noii membri ai guvernului, funcționari superiori ai noii administrații etc. Mai erau și servitorii familiei Kennedy, deoarece o parte din aceștia au fost aduși la Casa Albă. Nu mai vorbesc de oamenii care transportau tot felul de lucruri la Casa Albă sau de cei care stăteau și căscau gura.

In primele zile ale unei noi administrații, din cauza persoanelor necunoscute care apar la Casa Albă, se ivesc o serie de probleme speciale. Astfel, agenții și poliția nu-i pot opri pe toți cei care vin la Casa Albă și să-i întrebe cine sînt și să le ceară actele. Dacă s-ar proceda așa n-ar fi exclus să-l insulți pe tatăl președintelui sau pe noul ministru de interne etc. Totuși, noi trebuia să vedem cine sînt cei care vin la Casa Albă, ca nu cumva un asasin să se amestece printre ceilalți.

Astfel, cu mult înainte, am început să adunăm fotografii ale membrilor familiei prezidențiale, ale prietenilor ei și ale noilor miniștri. De treaba asta s-a ocupat Bob Bouck. Fotografiile au fost luate din ziare și reviste, de la rude etc. Apoi am întocmit un album și l-am dat agenților ca să-l studieze pînă au ajuns să recunoască fotografia fiecărui membru al familiei Kennedy, a prietenilor, rudelor și a noilor miniștri.

Acțiunea aceasta a fost dusă cu succes la bun sfîrșit, astfel încît nici o rudă, nici un prieten și nici un ministru n-a fost legitimat în primele zile ale șederii lui Kennedy la Casa Albă.

Publicul era încîntat de alegerea lui Kennedy, iar numărul scrisorilor trimise pe adresa Casei Albe a crescut foarte mult. Pînă la alegerea lui Kennedy în funcția de președinte, Eisenhower deținea recordul de scrisori primite în primele șase săptămîni ale administrației, însă Kennedy a primit cam cu 50% mai multe scrisori.

Dar partea rea a acestui flux de scrisori este că numărul celor trimise de diferiți nebuni a crescut cu aproape 300%.

A crescut și numărul celor care voiau să telefoneze președintelui și să-l amenințe, și a celor care veneau la Casa Albă proferînd amenințări la adresa familiei Kennedy.

Multe dintre scrisori erau trimise de fanatici religioși. Tipică pentru această categorie este o scrisoare trimisă din Los Angeles : „Sîntem sătui pînă în gît de catolici blestemați... Următoarea bombă îți este destinată ție, d-le Kennedy !". Un altul scria : „Intr-o Americă divizată se ridică probleme legate de soarta ta... n-are să te sprijine nimeni... Cred că îți dai seama că ești tot atît de nimerit ca să fii președinte cum este și motanul meu, ori ești prea prost și prea arogant ca să-ți dai seama de treaba asta ?".

Veneau și scrisori obișnuite, de genul celor gangsterești : „Să-mi trimiți 500 de dolari, dacă nu, te omor prima dată cînd te văd". O altă scrisoare, în care se pomeneau de toate, se încheia astfel : „Noi vorbim aici despre planuri de asasinat. Nu vrem să-l omorîm numai pe Jack, ci și pe bătrînul Joe și pe frățiorul Bobbie".

Am acordat toată atenția acestor scrisori și mulți dintre autori au sfîrșit prin a fi trimiși în spitale de nebuni, cîțiva dintre ei pe viață. O altă caracteristică a acestor scrisori era că, spre deosebire de trecut, conțineau mai puține obscenități. Din partea asta puteam fi mulțumiți.

A crescut și numărul de cadouri trimise președintelui. Pînă la sfîrșitul lunii februarie 1961, d-na și d-l Kennedy primiseră peste zece mii de cadouri din toate colțurile S.U.A.

Totuși, președintele a refuzat să primească o bună parte din ele, punînd bazele unui nou obicei. D-na și d-l Kennedy trimiteau înapoi toate cadourile scumpe și chiar din cele mai puțin costisitoare. Era o chestie delicată și de bun simț.

Noua familie de la Casa Albă era, de fapt, foarte atentă și foarte rațională. Am fost uimit de egalitarismul lui Kennedy, într-un fel, mai mare decît al lui Truman. Așa cum spunea soția mea după ce l-a cunoscut : „Ori cu cine ar sta de vorbă, e foarte atent și foarte politicos, fără ca să se mai gîndească la altceva".

Acesta este adevărul. Se purta la fel de atent și curtenitor cu o fetiță de școală care îi aducea o placă a organizației de copii, cu grădinarii sau cu miniștrii. Iți dădeai seama imediat că participă din tot sufletul la durerile și bucuriile tale.

Exemple ar fi nenumărate. Așa, de exemplu, a pozat de două ori unei surori de spital care voia să-l fotografieze în timp ce își vizita soția la spital.

Am cunoscut-o pe d-na Kennedy la spitalul Georgetown, cînd am fost într-o inspecție. A fost încîntătoare. De asemenea, a fost categorică și explicită în ce privește relațiile care trebuiau să existe între ea, familia ei și serviciul secret. De la început a cerut ca John și Caroline să nu se atașeze prea mult de agenți ! Cînd am întocmit planurile pentru paza copiilor, am ținut cont de doleanțele d-nei Kennedy.

D-na Kennedy semăna mult cu alte femei americane. Iși lua copiii cu mașina și-i ducea în parc unde cunoștea o mulțime de tinere mame. Agenții serviciului secret nu foloseau aceeași mașină, ci o altă mașină, urmărind-o însă discret și informîndu-mă prin radio de tot ce se întîmpla pe drum și în parc.

Tinerețea și energia familiei Kennedy au dat naștere la o serie de speculații legate de problemele pe care aveau să le ridice serviciului secret. Mi s-au dat telefoane ori am fost întrebat dacă oamenii mei pot ține pasul cu președintele.

Nu ne-a iertat nimeni. Toți ne întrebau dacă avem vreun Weissmüller care să-l însoțească pe președinte la antrenamentele de înot, deoarece, se știe, Kennedy a făcut parte din echipa de înot a Universității Harvard. Președintele era expert în yachting și veliere ! O să-i obligăm pe oamenii noștri de la Casa Albă să învețe marinăria ?! Ce ne facem cînd d-na Kennedy pleacă la vînătoare ? O urmărim și noi pe jos sau vom angaja cîțiva jochei în serviciul secret ?

Toate aceste probleme erau reale, dar noi aveam soluții pentru fiecare.

Cînd președintele făcea antrenamente de înot, era suficient să avem o barcă cu cîțiva agenți gata să intervină în

caz de nevoie. Agenții mei trăgeau la rame mai repede decît putea să înoate chiar și președintele Kennedy.

In ce privește vînătorile d-nei Kennedy, mulți agenți știu să călărească cel puțin tot atît de bine ca oricare alt membru al unei partide de vînătoare. Cîțiva din agenții mei au făcut parte din departamentele poliției de stat, unde au fost învățați să stea în picioare pe un cal sau pe doi și să sară prin cercuri care ard. De asemenea, aceștia au călărit prin regiuni mult mai accidentate decît terenurile de vînătoare din Virginia. Cîțiva sînt călăreți excelenți și aveau probleme cînd trebuiau să se prefacă mai stîngaci decît personalitățile care făceau parte din partida de vînătoare, asta ținînd de regulile de protocol.

Plăcerea lui Kennedy de a manevra tot felul de veliere era o problemă simplă. O barcă cu motor rezolva toate chestiunile legate de acest sport.

Așa cum am spus mai înainte, fiecare președinte prezintă probleme de securitate specifice. Problemele își aveau izvorul în temperamentul, personalitatea și sănătatea fiecăruia, iar cele ridicate de paza familiei Kennedy își găseau originea în exuberanța acesteia.

Alegerea făcută de familia Kennedy de a-și petrece timpul liber la Middlesburg ridica o serie de probleme din punctul de vedere al pazei. In primul rînd, exista o singură alee care lega vila de șosea și, mai mult decît atît, era foarte îngustă încît nu putea trece pe ea decît o singură mașină. Așa, de exemplu, dacă se întîlneau două mașini una trebuia să dea înapoi pînă la șosea sau pînă la vilă ca să facă loc să treacă cealaltă.

Rezolvarea problemelor legate de această vilă n-a fost ușoară. In cele din urmă s-a ajuns la o soluție care cuprindea trei aspecte. Pentru a avea mai multă mobilitate am amenajat un loc de aterizare pentru elicoptere, unde, ori de cîte ori familia prezidențială era la vilă, se găsea un elicopter gata de zbor.

Am aranjat un sistem prin care nu permiteam blocarea aleii ce ducea la vilă. Pentru aceasta am asigurat un sistem

de comunicații în ambele sensuri, astfel că un agent aflat la vilă ținea legătura cu postul nostru de la șosea, anunțînd dacă a intrat cineva pe alee sau dacă a plecat cineva de la vilă. In caz de ceva, aleea putea fi închisă într-o secundă.

Dar partea principală a planului se referea la asigurarea pazei imobilului și a împrejurimilor, ca să le facem inaccesibile răufăcătorilor. Pentru aceasta am ridicat patru corpuri de gardă (dacă vă amintiți, la Gettysburg era numai unul). Aveam un post de comandă central în două trailere unde existau toate mijloacele de comunicație posibile, începînd cu o portvoce, prin care se dădeau instrucțiuni auzite de toate posturile de gardă, pînă la aparate de emisie-recepție pe unde scurte, telex și centrală telefonică.

In caz de pericol și mai ales cînd agenții aflați la fața locului nu ar fi putut rezista atacului, într-o secundă se putea alarma poliția locală, poliția Washingtonului, ca și armata și aviația Statelor Unite. Aceste forțe sînt capabile să intervină într-un timp extrem de scurt.

Totuși, exceptînd cazul unei intervenții militare străine, noi n-aveam de ce să cerem ajutor. Aveam la Middlesburg un adevărat arsenal de bombe cu gaze lacrimogene și toate tipurile de arme de foc : puști-mitraliere, carabine, arme antitanc etc.

Ocupat de problemele ridicate de noua familie prezidențială, n-am observat cînd a trecut timpul. M-am trezit doar că au trecut toamna, iarna, și că afară era din nou primăvară.

Imi amintesc o zi frumoasă de primăvară. Mergeam la serviciu prin mijlocul unei lumi care renăștea. Nu mă mai simțeam obosit, dar parcă ceva mă îndemna să nu mă mai duc la slujbă. M-am dus totuși, datorită rutinei, dar nu-mi ardea de lucru. Mă simțeam ca într-o cușcă.

Cu o zi înainte soția îmi ceruse din nou să ies la pensie. Argumentele ei erau bune, nu puteau fi respinse. Imi făcusem datoria, eram obosit și aveam nevoie de odihnă. Imi cîștigasem acest drept. Am servit treizeci și trei de ani în ca-

drul serviciului secret și aveam cu cinci ani mai mult decît limita de vîrstă pentru pensionare. Soția mi-a vorbit mult, dar n-am prea ascultat-o, abia acum am înțeles ce mi-a spus, abia acum cuvintele ei aveau sens pentru mine.

Cînd am ajuns la birou, m-am uitat pe geam la cerul albastru, la turiștii de pe Pennsylvania Avenue. Niciodată nu m-am plimbat și eu prin Washington, totdeauna am fugit grăbit după treburi, plin de griji. Mi-am aruncat o privire prin birou. Pe un perete erau portretele unor oameni cunoscuți, unora eu le-am asigurat garda și paza. Pe același perete se găseau și douăsprezece ordine și medalii care mi-au fost acordate după numirea mea, cu treisprezece ani un urmă, în funcția de șef al serviciului secret. Ciudat — treisprezece ani, ca cel de-al treisprezecelea șef al serviciului secret! M-am oprit în fața unei medalii primite din partea Comitetului veteranilor de război americani. Acolo se scrie, ca și-n celelalte brevete, de altfel : „Ca o recunoaștere a activității remarcabile depusă pentru binele public".

Niciodată n-am citit tot ce scria în brevetul respectiv și nici nu i-am dat prea mare atenție, dar iată și conținutul acestui document :

„D-l Baughman a condus cu deosebit succes serviciul secret, combinînd o tehnică excelentă cu înțelegerea inteligentă a problemelor de organizare și administrație a serviciului. In decursul anilor, călătoriile întreprinse în lumea întreagă, atît de președintele cît și de vicepreședintele S.U.A., au demonstrat capacitatea serviciului secret de a le asigura securitatea. Faptul că serviciul secret și-a îndeplinit sarcina cu succes se datorește și programelor de pregătire și metodelor de instruire folosite de șeful Baughman".

Probabil că aveau dreptate cei care spuneau asta, dar eu știu doar că mi-am făcut datoria.

Am plecat de la birou fără să spun unde plec. Era prima dată cînd făceam treaba asta. M-am plimbat prin grădina Casei Albe, pe urmă, la ora trei și jumătate, i-am telefonat

soției spunîndu-i că aveam să ies la pensie. „Le-ai spus ?“ m-a întrebat ea. „Da !“, am mințit eu.

Această minciună mi-a folosit.

I-am telefonat ministrului finanțelor, Dillon, și l-am informat că voiam să ies la pensie. In felul acesta am zis la revedere unei vieți de muncă. Ce simplu a fost ! Un telefon banal și totul s-a terminat.

CUPRINSUL

Responsabil de carte: lt. col. ION GEAGLĂ
Corector: A. C. RADU STOIAN

Dat la cules: 05.06.69; Bun de tipar: 09.08.69.
Tiraj 1500 ex., din care 1400 ex. hîrtie semivelină și 100 ex. hîrtie velină, format 16/61x86.
Lucrarea conține 136 pagini.